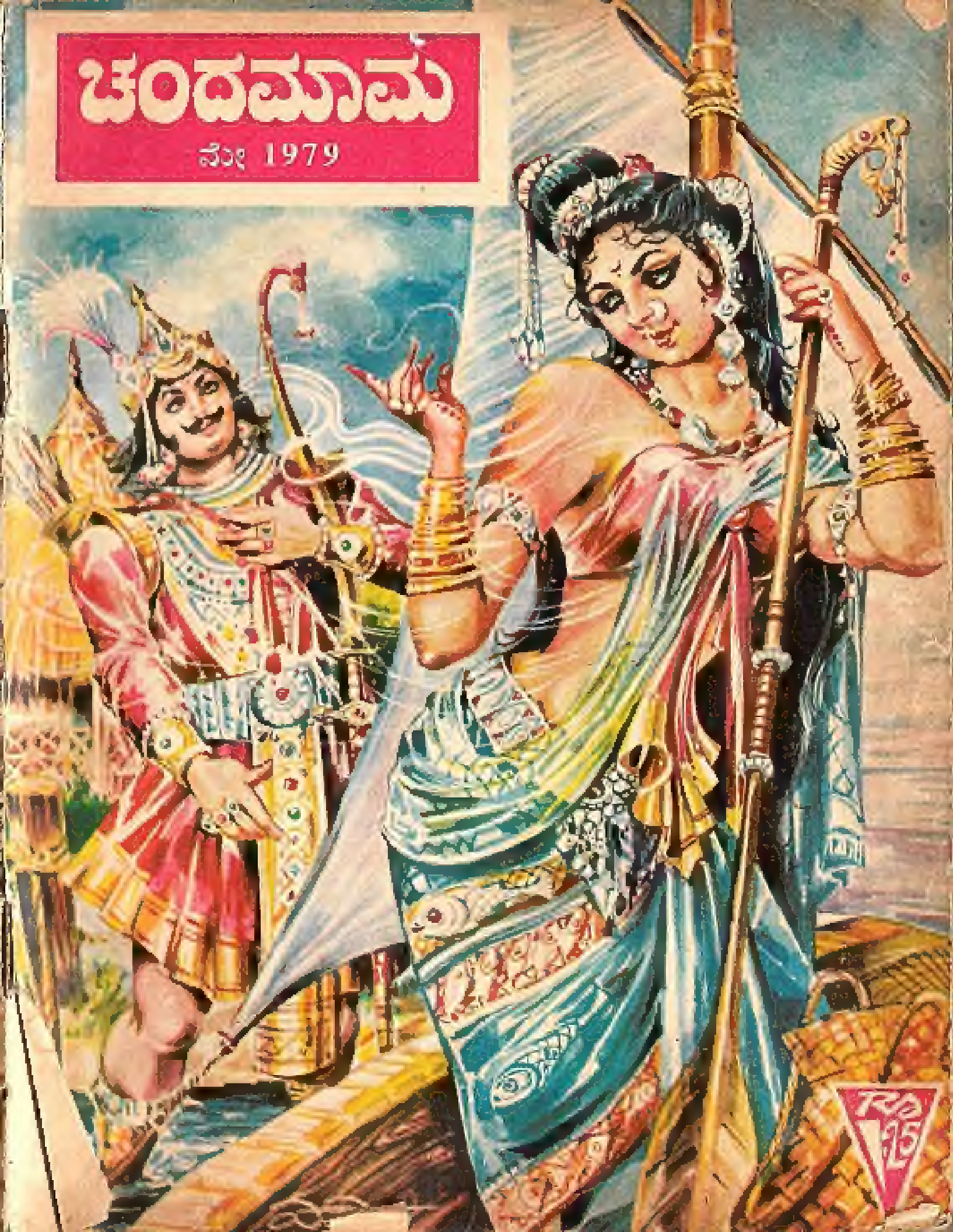

ಚಂದಮಾಮ

ಮೇ 1979

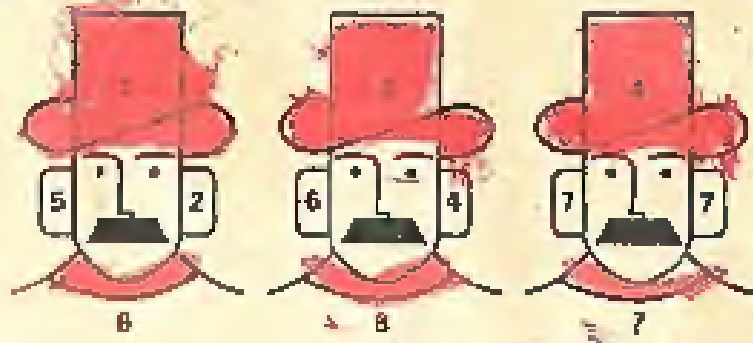

Rs 25

ಹಿಮ್ಮನ ಮೋಜನ್ನು ಸವಿಯಿರಿ!!

ನಿಲ್ಲಲು ಅದೃಷ್ಟದ 1001 ಬಹುಮಾನಗಳು!

ಕಾಣೆಯಾದ ಸಂಖ್ಯೆ ಯಾವುದು ?

ಕೃತಕಾರಿ!!

ಉತ್ತರಿಸಿ ಸಲಾಮು ಕೊಡಿ
ತಾರೀಖು: 8-6-1979

ಏವು ಉತ್ತರವನ್ನು
ಕೃತಕಾರಿನ್ ಜಮಾನ್
ಒಂದು ಬಾರಿವೂದ ಬೊಡ್ಡ
(30 ಗ್ರಾಂ) ಪ್ಯಾಕ್ಟ್
ಪ್ಯಾಕ್ಟ್ ಪೂರ್ಣ ಕೊಡಿ,
ಮೊದಲ 1001 ಕು ಉತ್ತರವನ್ನು
ಕೊಡದವರಿಗೆ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ,
|| ರೂಪಾಯಿಯ ಸ್ಟೆಟ್ ಪ್ಯಾಕ್ಟ್
ಕೊಡಲಾಗುವ ಚಕ್ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

ಮೊದಲಿಗೂ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡು, ನಿಮ್ಮ
ಕಡಲು ಹೆಸರು ಕೊಡುವುದು ಇನ್ನಿತರಲ್ಲಿ
ಮಾತ್ರ ಬರೆಯಿರಿ—
ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕದಾಗಲಿ
ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿ ಬರೆಯಿರಿ.

ಕೆ.ಎ.ಎಸ್
ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಿ
"Fun with Gems", Dept. No. B-19
Post Box No. 56
Thane 400 601, Maharashtra.

ಚಾಕ್ಲೇಟ್ ಉಳ್ಳ, ಐಣ್ಣ ಐಣ್ಣದ ಕ್ಯಾಡಬರಿನ್ ಜೆಮ್ಸ್

CHAITRA-C-263 KAN

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರ ಸಾಹಿ'

ಸಂಪಾದಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ "ಪಂಚತಂತ್ರ"ದೊಳಗಿನ ಐದನೆಯ ಖಂಡವಾದ "ಅಸಮಿಕ್ಷಾ ಕಾರಿತ್ವ"ವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಮೇಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದು ಕೂಡಲೇ ಕಾರ್ಯಾಗತ ಮಾಡದೆ, ಅಪರಲ್ಲಿಯ ಒಳಿತು ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಕುಲನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ, ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು. ಈ ಖಂಡದ ಕಥೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಹೀಗೆ 'ಪಂಚತಂತ್ರ'ದ ಐದು ಖಂಡಗಳೂ ನಮ್ಮ ಆಯುರಾರೋಗ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಿತಕರವಾದ ಶ್ರೀಖಂಡಗಳೇ.

ಅ ಮ ರ ವಾ ನೆ

ಸಹಸ್ರಾಣ್ಯಪಿ ಮೂರ್ಖಾಣಾಂ
ಯದ್ಯಪಾಸ್ತೇ ಮಹೀಪತಿಃ
ಅಥವಾಪ್ಯಯುತಾನ್ಯೇವ
ನಾಸ್ತಿ ತೇಷು ಸಹಾಯತಾ

|| ೧ ||

ರಾಜನು ಎಷ್ಟು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಮೂರ್ಖರನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರೂ ಅವರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉಪಯೋಗವಿರದು.

ಸಂಪುಟ : ೬೨

ಮೇ '೭೯

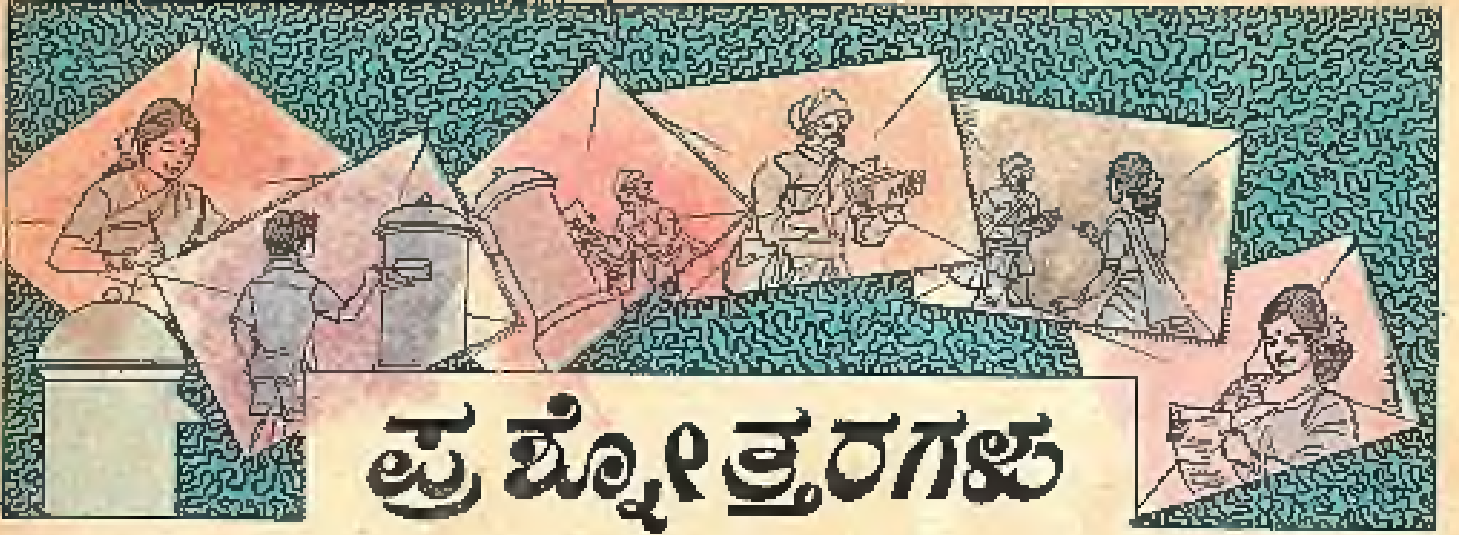
ಸಂಚಿಕೆ : ೫

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫

::

ವಾರ್ಷಿಕ ತಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳು

ಪ್ರ. ಹೇದೂಸುಂದರಾವು, ದೋನಗಲ್ (ಆಂಧ್ರ)

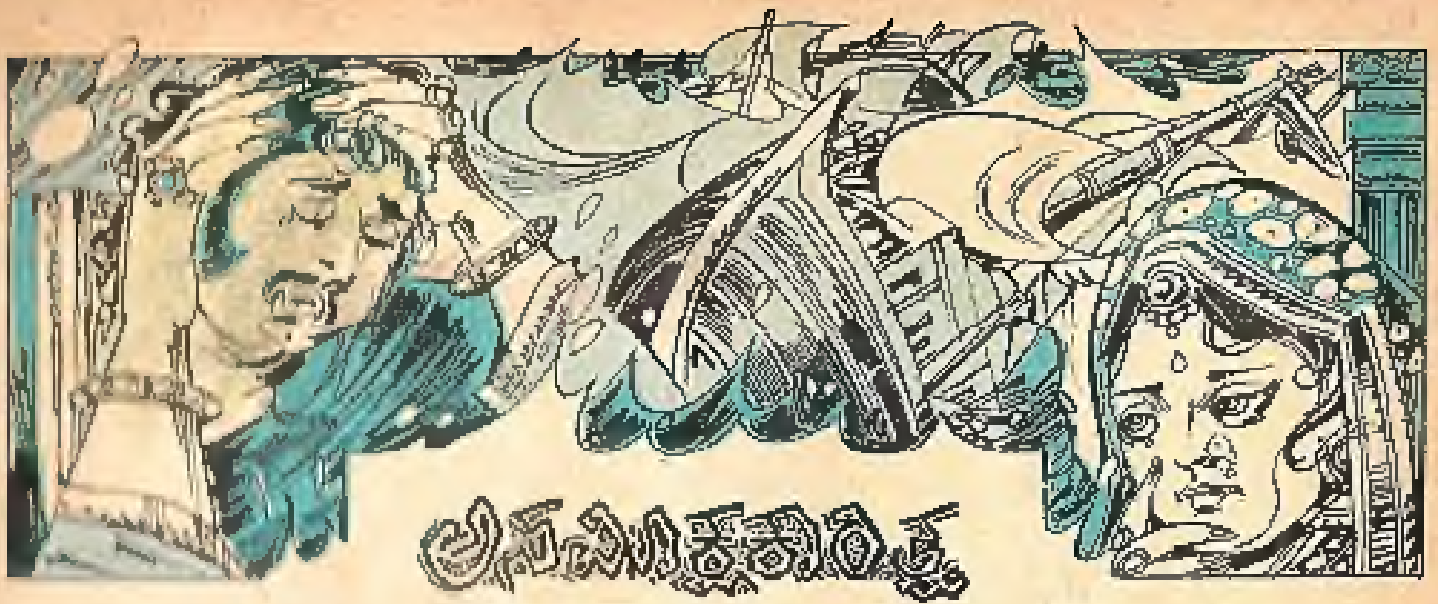
ಪ್ರ: ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನಿರುವ ದೇಶವು ನಾರ್ವೇ ಆನ್ನುವರಷ್ಟೆ ? ಅಲ್ಲಿ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೂತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನಿರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಹೇಳುವಿರಾ ?

ಉ: ಭೂಮಿ ಸೂರ್ಯನ ಸುತ್ತಲೂ ತಿರುಗುವ ಕಕ್ಷೆಯೊಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಸುತ್ತಲೂ ತಿರುಗುವ "ಇರುಸು" ಆ ಕಕ್ಷೆಗೆ ಇಳಿಜಾರಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಭೂಮಿ ಒಂದು ಸಾರಿ ಸೂರ್ಯನ ಸುತ್ತಲೂ ತಿರುಗಿ ಬರುವ ೧೨ ತಿಂಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ೬ ತಿಂಗಳು ಸೂರ್ಯನು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿರುವುದೂ, ಉಳಿದ ೬ ತಿಂಗಳು ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿರುವುದೂ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆ ಕಾಲಗಳನ್ನು ಉತ್ತರಾಯಣ, ದಕ್ಷಿಣಾಯಣ ಅನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಸೂರ್ಯನು ಪೂರ್ಣ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಉತ್ತರಧ್ರುವ ಪ್ರಾಂತದ ಸುತ್ತಲೂ ಇರುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನು ಆಸ್ತಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಉತ್ತರಧ್ರುವ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಗೆ "ಅರ್ಧರಾತ್ರಿ"ಯಾದರೂ ಸೂರ್ಯನು ಆಸ್ತಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗಣಿಗಳಿಗೋ ರಾತ್ರಿ ಇರುತ್ತದೆ ನಾರ್ವೇಗಿಯರೂ ಗ್ರೀನ್ ಲ್ಯಾಂಡಿನ ಹಾಗೆ ಉತ್ತರಧ್ರುವಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ದೇಶಗಳಿವೆ.

ಕೆ. ಜಿ. ಸರಳಕುಮಾರಿ, ಕೆ. ಜಿ. ಜೇಮಲತ, ಕುಪ್ಪಂ (ಆಂಧ್ರ)

ಪ್ರ: ಒಬ್ಬರೊಡನೆ ಏನಾದರೂ ಮಾತಾಡಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿಯವರು ಭಾಷೆಯಲ್ಲವೆ ? ಅಸಲು ಈ ಭಾಷೆ ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿತು ? ಯಾವಾಗ ? ಇದನ್ನು ವ್ಯಾಪಕಗೊಳಿಸಿದವರು ಯಾರು ? ಇಷ್ಟೊಂದು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ?

ಉ: ಭಾಷೆ ಎಂಬುದು ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ, ಕೃತಿಗಳಿಗೂ, ಭಾವನೆಗಳಿಗೂ ಸಂಕೇತ. ಧ್ವನಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಬಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಕೂಡಾ ಕೆಲವು ಧ್ವನಿಗಳ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗಿ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಮೂರಾರು ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಬರಗೊಳಿಸಬಲ್ಲುದು. ಮಾನವರ ನಡುವೆ ಭಾವನೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಹಾಗೆ ಭಾಷೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಕಾಡುಹಾಡಿಯವರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಮಾತುಗಳೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸೆವರ ಬಾಚೆಯ ಮಾತುಗಳು ಸಂಕೇತಗಳೆಂಬುದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಲ್ಲ ಸಹಜವಾಗಿ ಆ ಭಾಷೆಗೆ ಸೇರಿದವರೇ ಆಗಿರಬೇಕು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ "ಹಾಪು" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದರೂ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಮಾಜಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ಇತರರು ಸಂಪರ್ಕದ ಮೂಲಕ ಕಂಡುಕೊಂಡರು.

೭೦

"ಯ್ಯಾರನು ಒಂದು ಮುಂದೆ ಆ ಲೋಕವೆ
ಮಾಡದೆ ಅವನರವಿಟ್ಟು, ಮನೆಯರೂ ಮಾಡಿ ಆ
ಮೇಲೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುವನೋ ಅಂತಹವನು
ಕ್ಷೌರಿಕ ಮತ್ತು ಮುನಿಗಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ
ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಓಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿತು
ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪಶ್ಚಾತ್ ಬುದ್ಧಿಯವರು ಬಹಳ
ಚೂರಿ ಇದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ವಿಷ್ಣುತರ್ಮನು ರಾಜ
ಕುಮಾರರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

"ಆದೇನು ಕ್ಷೌರಿಕ ಮತ್ತು ಮುನಿಗಳ ಕಥೆ?"
ಎಂದು ರಾಜಕುಮಾರರು ಕೇಳಿದರು. ವಿಷ್ಣು
ತರ್ಮನು ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು:

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರವೆಂಬ ನಗರದಲ್ಲಿ
ಮುನಿಭದ್ರನೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನು
ಯಾವಾಗಲೂ ದಾನಧರ್ಮಗಳಿಗೂ, ಮತ ಕಾರ್ಯ
ಕಲಾಪಗಳಿಗೂ, ದೇವತಾರಾಧನೆಗಳಿಗೂ ಲಕ್ಷ ಗಟ್ಟಿ
ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ಕಳೆದ ವಟ್ಟಣ
ಕಾಡ್ಕುಕಾಲು ಮೊದಲಾದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರೇವು
ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ವ್ಯಾಪಾರವು ಭಾರಿಯಾಗಿ

ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ವರ್ತಕ ನೌಕೆಗಳು ಬಂಗಾಳಾ
ಖಾತವನ್ನು ದಾಟಿ ವಿದೇಶಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಅವನ
ನೌಕೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಂಗಾಳಾಕೊಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಸಮುದ್ರ
ದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾದ ಉಬ್ಬರವೆದ್ದು, ಒಂದು ನೌಕೆಯೂ
ಉಳಿಯದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಮುಳುಗಿ ಹೋದುವು.
ಒಮ್ಮೆಗೆ ಮುನಿಭದ್ರನು ಪೂರ್ತಿ ಬಡವನಾದನು.
ನಿನ್ನೆ ಕೋಟೀಶ್ವರನಾಗಿದ್ದವನು ಮಾರನೇ ದಿನ
ಬಿಕಾರಿಯಾದನು. ಆದುವರಿಗೂ ಅವನ ದಯಾ
ಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸಿದಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಧನಿಕರು ಅವನ
ಕಡೆಗೆ ನೋಡುವುದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟರು. ಅವನನ್ನು
ಜಿತಣಗಳಿಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸುವುದನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.
ಅಷ್ಟುಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ
ಅಸಹನೀಯವಾದ ಅವಮಾನಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ
ಬೇಕಾಗಿಬಂದಿತು. ಉದಾರವಾಗಿದ್ದ ಮುನಿಭದ್ರನ
ಮನಸ್ಸು ಮುಂದೇನೆಂಬ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ತುಂಬಿ
ಹೋಯಿತು. ಅವನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ
ಸಮಸ್ತ ಸೌಖ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವರಾದ

ರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಈ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಸಂಕಟಗಳು ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿರುವು. ಅವನು ಸ್ವಂತದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನಾದರೂ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವನಾದರೂ, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಆ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅವನಿಂದ ತಾಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅಶಾರಬೆಲೆಬಾಳುವ ಬೇನಾಂಬರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವಳು. ದಿನಾ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ದಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವಳು, ಎಲ್ಲಾ ಕುಳುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳಿಗೆ ಪುಟ್ಟಪುಟ್ಟಯಾಗಿ ಪುಷ್ಪಗಳು ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದವು.

ಈಗ ಅವೇನೂ ಸಿಗುವ ದಾರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅವಳು ನಿರಾಶರಾದಲ್ಲಿರಿಸಿದ ಆನೆಯ ಹಾಗೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ಚಾಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತನ್ನ ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲು ವ್ಯರ್ಥ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಹೆಂಡತಿ ಏನೋ ಮನೆಗೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮನೆಭದ್ರನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಏನೇನೋ ಆಗಿರುವುದನ್ನು ಊಹಿಸುತ್ತಾ, ಹೀಗೆ ಅರೋಚನೆ ಹರಿಯಬಿಟ್ಟನು :

“ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯತನ, ಒಳ್ಳೆಯ ನಡತೆ, ತಾಳ್ಮೆ, ಶಾಂತತೆ, ಕುಲೀನತೆ ಇವಾವುದೂ ದರಿದ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನ, ಗೌರವ, ದರ್ಶನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಅಂದ ಬೆಂದ, ವಿವೇಕ ಮುಂತಾದುವೆಲ್ಲ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಬಳಿದು ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ದಿನಾ ಬೆಳಗಾದರೆ ಹೇಗೆ ಆ ದಿನವನ್ನು ಕಳೆಯುವುದೋ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಬುದ್ಧಿವಂತನ ಬುದ್ಧಿಯಾದರೂ ಗಡ್ಡೆಗಟ್ಟಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ಧನಿಕನ ಅಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ದರಿದ್ರರಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಧನಿಸು ಕಾಣುವಷ್ಟು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿ ದರಿದ್ರನು ಕಾಣಲಾರನು. ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಧನದ ಹೊರತು ಬೇರೆಯಾವುದೂ ಹಿಡಿಸದು. ದರಿದ್ರನು ಯಾವನನ್ನಾದರೂ ಕೊಂದರೆ ಅವರಾಧ ವೆನಿಸುತ್ತದೆ; ಧನಿನಿಂದ ಯಾವನಾದರೂ ಕೊಲೆಯಾದರೆ ಅವರಾಧವಾಗದು. ಇನ್ನ ನನಗೆ ಈ ಜನ್ಮದಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನಾದರೂ ಇರೆಯೇ ? ಇಲ್ಲ. ನಾಳೆಯ ನಾನು ಬೂರ ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಉರುಳು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಶವವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಳುವಂತಹ ಸಂದರ್ಭ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಧನ ಸಂಪಾದನೆಗಾಗಿ ಯಾವ ದೇಶಾಂತರಕ್ಕೆ ಹೋದನೋ ಎಂಬ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಆ ವಿಧವಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ವೈಧವ್ಯದ ಉಪದ್ರವಗಳೂ ತಪ್ಪುತ್ತವೆ, ಅವಳು ತನ್ನ ತೊರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ನಾನಿರು ವಾಗ

ಮಾತ್ರ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಾರಳು. ನಾನು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಅವಳಿಗೆ ಬೇರ ಗತಿ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಪಶ್ಚಾತ್ತದಂತೆ ಸಾಯುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು."

ಹೀಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ಮಣಿಭದ್ರನು ಹಾಗೆಯೇ ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರಿಕೊಂಡನು. ಆ ರಾತ್ರಿಯ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಸ್ವಪ್ನವು ಕಂಡಿತು. ಆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರನಾದ ಜೈನಸೊಬ್ಬನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನಾಗಿ ಮಣಿಭದ್ರನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಣಿಭದ್ರಾ, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಕಳೆದ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳು ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಫಲಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡರೂ ತಪ್ಪದೆ ಫಲಿಸುತ್ತವೆ. ಕಳೆದ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದಿಗಂಬರ ಜೈನ ಮುನಿ ಬಡವರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಲಿ ಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬೇಡಿದಾಗ ನೀನು ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಬಂಗಾರದ ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ. ಆ ದಿಗಂಬರ ಮುನಿ ನಾನೇ. ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಆ ಬಂಗಾರದ ಮೊಹರಿಗಳಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಅತೀಯ ಕಳಂಕಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡದೆ, ಮೊದಲಿನಂತೆ ದೇವರನ್ನೂ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ನೆನೆಯುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂಗಾರದ ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಮೋಡುತ್ತ ನನ್ನೊಳಗೆ ನಾನೇ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟಿರೊಂದಿದ್ದೆ. ಮನಸ್ಸು ಯಾವುದರ ಮೇಲೆ ಸುಲಗ್ನವಾಗುವುದೋ ಅದೇರೂಪ ಮೂರ್ತಿ ಮಂತ್ರವಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದು ನಿಜ ವಾಗಿ ನಾನು ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಬಂಗಾರದ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿಬಿಟ್ಟೆನು. ನನಗೇಗ ಛಿದ್ರ ಬಂದಿದೆ. ಬಂಗಾರದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆಸೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಈ ಬಂಗಾರದ ಮಂಜಾಪ್ಪ ನನ್ನನ್ನು ಬಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸತ್ತ ಹೊರತು ನನಗೆ ವಿಮೋಚನೆ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಕೊಟ್ಟ

ಬಂಗಾರ ನಿನ್ನಗೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಸೇರಬೇಕು. ಅದಾದ ರಿಂದ ನಾನು ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ಷಾ ಮಾತ್ರ ಇರಲಾರದು. ಭಕ್ಷಾಂದೇಹಿ ಎಂದು ಹೇಳ ಲಾರನು. ಸುಮ್ಮನೆ ನಂತಿರುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂತೋಷ ಪಡದೆ ನನ್ನ ನಡುನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ದೊಣ್ಣೆಯಿಂದ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆ. ಆ ಪೆಟ್ಟಿನಿಂದ ನಾನು ಎರಡು ಮಣಭಾರವಾದ ಬಂಗಾರದ ವಿಗ್ರಹ ವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಬಂಗಾರದ ಮೊಹರಿಗಳು ಅಷ್ಟೇ ಭಾರ. ಆ ಬಂಗಾರ ದಿಂದ ನೀನು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಿರಬಹುದು. ಒಂದು ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಬಂದದ್ದೂ ಒಳ್ಳೆದಾಯಿತು. ಇದ ರಿಂದ ಮಾನವರನ್ನು ಕುರಿತು, ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಕುರಿತು ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ವಿವೇಕವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ

ಕೊಂಡಿರುವಿ. ಇನ್ನು ನಾನು ಹಿಂದಿನಂತೆ ನಿಜವಾದ ಜೈನ ಮುನಿಯಾಗಿ, ದೇವಲೋಕವನ್ನು ಸೇರಿ ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋದನು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ತಟ್ಟನೆ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚಿತ್ತು. ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಸ್ವಪ್ನವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು:

"ಎಂಥ ಸ್ವಪ್ನವಿದು? ಇದು ನಿಜವಾಗುವುದೆಂದು ನಂಬುವುದು ಮೂರ್ಖತನವಾದೀತು. ನಿದ್ರೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಧನವನ್ನು ಕುರಿತೇ ಆಲೋಚಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದುದರಿಂದ, ಬಹುಶಃ ಇದೊಂದು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಸ್ವಪ್ನವೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ರೋಗದಲ್ಲಿರುವವನಿಗೂ, ದುಃಖದಲ್ಲಿರುವವನಿಗೂ, ವಿಚಾರಹೀನವನಿಗೂ, ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದವನಿಗೂ, ಕುಡಿದು ಮೈಮರೆತವನಿಗೂ ಕಾಣುವ ಸ್ವಪ್ನವು ಎಂದಿಗೂ ನಿಜವಾಗದು ಅನ್ಯತ್ಕಾರ. ಆದರೂ ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೇ ಗೊತ್ತಾಗಿಬಿಡುತ್ತದಷ್ಟೆ?"

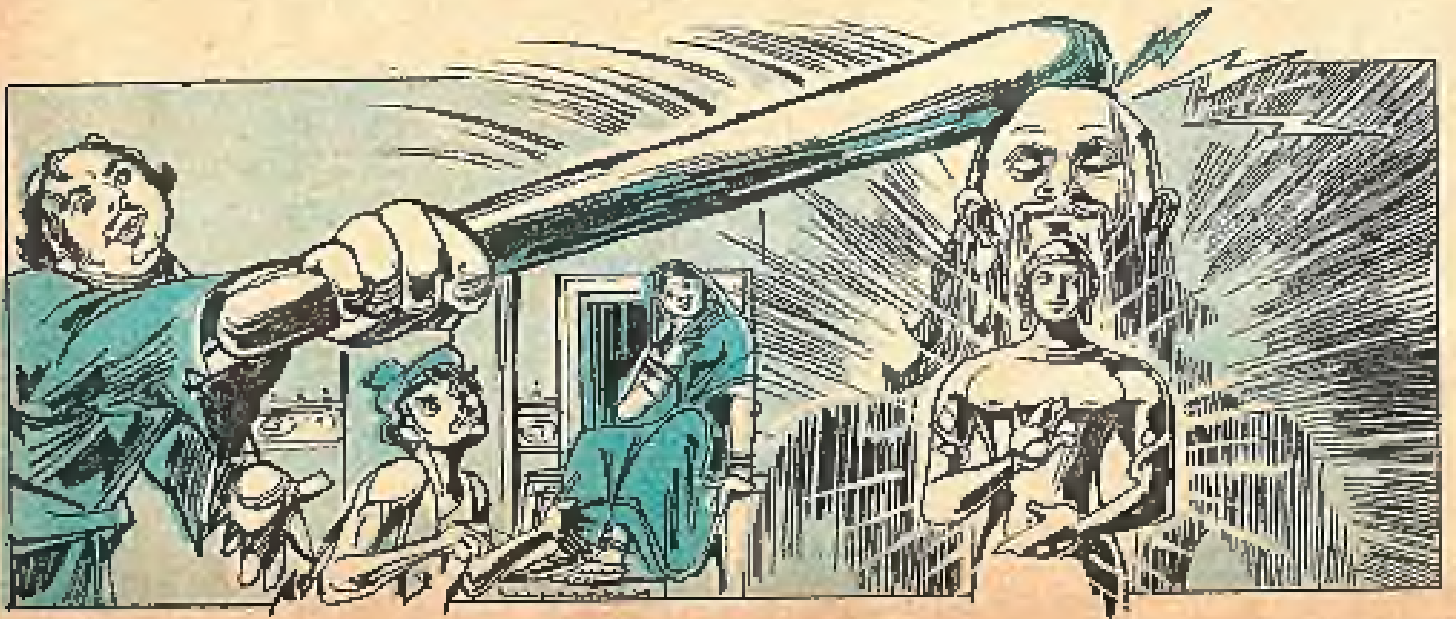
ಆಮೇಲೆ ಮಣಿಭದ್ರನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಂಜಾಮದಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದು ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿ ಮುನೆಯ ಮುಂದೆ ಜಗರಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿ ತಿರುಳು ಮರದಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ದೊಣ್ಣೆಯೊಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯದ ಕ್ಷೌರಿಕನೊಬ್ಬನು ಬಂದು ಮಣಿಭದ್ರನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಲಿನ ಕುಗುರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದನು. ಅವನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಜೈನಮುನಿ ಬಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರವೇ ನಿಲ್ಲದೆ ಬಂದು, ಭಿಕ್ಷೆ ಕೂಡಾ ಕೇಳದೆ ಮಣಿಭದ್ರನನ್ನು ಮೋಡುತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತನು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, ತನಗೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಮುನಿ ಇವನೇ ಎಂದು ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕೂಡಲೇ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಿದ್ದ ದೊಣ್ಣೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಅವನ ನಡುನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ಒಂದೇಟು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟನು.

ಆ ಜೈನ ಮುನಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಬಂಗಾರದ ವಿಗ್ರಹವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದನು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಣಿಭದ್ರನ ಹೆಂಡತಿಯೂ, ಕ್ಷೌರಿಕನೂ ಬೆರಗಾಗಿ ಸ್ತಂಭಿಸಿ ನಿಂತರು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ಅನಂದಬಾಪ್ಪ ಸುರಿಸುತ್ತ, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆ ಬಂಗಾರದ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಆ ವಿಗ್ರಹದ ಒಂದು ಬೆರಳನ್ನು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಕ್ಷೌರಿಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು "ಎಲೋ, ಇದರಿಂದ ಅನಂದ ಔತನ ಮಾಡಿಕೋ. ಈ ಸಂಗತಿ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ!" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು.

ಸೃನಿತನವರ್ತನ

ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಸಮಸ್ಯೆಯೊಡ್ಡುವ ಬೇತಾಳಕ್ಕಿಂತ ತಾನೇನೂ ಕಡಿಮೆಯವನಲ್ಲವೆಂದು ಪದೇ ಪದೇ ನಿರೂಪಿಸುವ ಮಹಾರಾಜನಾದ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು, ಮಾತ್ಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕೊಂಬೆ ಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುವ ಶವವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ವತಃನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವ ದೊಳಗಿರುವ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ, "ಎಲೈ ರಾಜನೇ, ನೀನು ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರುವುದು ಯಾವನಾದರೂ ಮಿತ್ರನಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಧರ, ಮಿತ್ರರ ಪಿದಾಯ್ಯವು ನಂಬತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೋಷವಾಗಿ ನಿನಗೆ ಕುಮಾರ ವರ್ಮನ ದಾಪ್ತವರ್ತನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ ಶ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತ ಕೇಳುತ್ತಾ, ನಡೆ" ಎಂದು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿತು :

ಕುಮಾರವರ್ಮನೊಬ್ಬನು ಕೌಶಾಂದೇ ನಗರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಯುವಕ. ಅವನು ಅನೇಕ ದೇಶ ಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗೆ ಸೈನಿಕನಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ, ಹೇರಳ ವಾಗಿ ಧನ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದನು. ಸಾಕಾಗು

ಬೈತ್ಯಾಳಕಥೆಗಲ್ಲ..

ವಷ್ಟು ಧನವು ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆನಿಸಿತು.

ಕೌಶಾಂಬೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ತನಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಾನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಹಣದಿಂದ ಸುಖವಾಗಿಯೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿಯೂ ಬದುಕುಬಹುದೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡು ಕುಮಾರವರ್ಮನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಟನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಧನಗುಪ್ತನೆಂಬ ವರ್ತಕನು ತನ್ನ ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಜತೆಗೊಡಿದನು. ಧನಗುಪ್ತನು ಸಹಾ ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಹೋಗುವನೇ. ಅವನ ಸ್ವಂತ ಊರೂ ಕೌಶಾಂಬಿಯೇ. ಅವನು ಸಾಧಾರಣ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ಕೋಟೀಶ್ವರನಾದ ವರ್ತಕನೆಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಧನಗುಪ್ತನೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಕುಮಾರ ನಂದಗುಪ್ತನೂ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೊರಡುವುದು ಇದುವೇ ಮೊದಲನೇ

ಸಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ವ್ಯಾಪಾರದ ಹಿಡಿತಗಳನ್ನು ಕಠಿಣ ಬೇಕೆಂತಲೇ ಅವನು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಧನಗುಪ್ತನು ಮಗನನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕುಂಬಾ ತಿರುಗಾಡಿಸಿ ದಣಿಸಿದ್ದನು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ದೇಶವಾರದೊಡೂ, ಮಗನನ್ನು ಸ್ವಂತ ಊರಾದ ಕೌಶಾಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದೂ ಆಲೋಚಿಸಿದ್ದನು. ಆಗಲೇ ಕುಮಾರವರ್ಮನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನು.

ಕುಮಾರವರ್ಮನು ನುರಿತ ಯುದ್ಧವೀರನೂ, ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಹೋಗುವವನೂ ಅದುದರಿಂದ ಧನಗುಪ್ತನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗನ ಚಿಂತೆ ಬಗೆಹರಿದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕುಮಾರವರ್ಮನ ವಶಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟು, ತಾನು ವ್ಯಾಪಾರ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವನೆಂದು ತಿಳಿದು, ಮಗನ ಕೈಗೆ ಸಾಗುವಷ್ಟು ಧನವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, ತಾನು ಅದ್ದು ಬೀದಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಹೀಗೆ ನಂದಗುಪ್ತನೂ ಕುಮಾರವರ್ಮನೂ ದಾರಿಯ ಗಲೆಯರಾಗಿ ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಮುಂದುವರಿದು ಸಾಗಿದರು. ನಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೊಂದು ಮಹಾನಗರವು ತಗಲಿತು.

ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ವಜ್ರಗಳ ಗಣಿಗಳಿದ್ದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ವಜ್ರಗಳು ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ಸಿಗುವುವು. ಅಲ್ಲಿ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡರೆ ಕೌಶಾಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಬಹುದು. ಈ ಆಲೋಚನೆಯಿಂದ ನಂದಗುಪ್ತನು ಕುಮಾರವರ್ಮನನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ವಜ್ರಗಳ ವರ್ತಕರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು.

ನಂದಗುಪ್ತನಿಗೆ ತಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಧನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ವಜ್ರಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

“ಇಲ್ಲಿಯ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ, ಕಂದೆಯನ್ನು ಈಗ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಪೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಲಾಭಕರವಾದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು! ತುಂಬಿ ಈ ನಗರದ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ನನಪಾಗಲಿಲ್ಲವೋ?” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು ನಂದಗುಪ್ತ.

“ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಧನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ವಾರಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಹಣದ ಖರ್ಚು ಇಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಸಿಗುವಷ್ಟು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ನನ್ನ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು.” ಎಂದು ಕುಮಾರವರ್ಮನು ಕುಮಾರ ಒಪ್ಪಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ನಂದಗುಪ್ತನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ, ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಧನವನ್ನು ಕೈಗಡವಾಗಿ ಪಡೆದು, ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಅನಂತರ ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟರು.

ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಇನ್ನು ಒಂದು ದಿನದ ದೂರ ಉಳಿದಿರುವಾಗ ಅವರು ಒಂದು ಅಡವಿದಾರಿಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಆ ಅಡವಿಯನ್ನು ದಾಟಿದಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದರೂ ಇನ್ನೂ ಅಷ್ಟು ದೂರ ಅದವಿ ಇರುವಾಗಲೇ ಕತ್ತಲಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ, ಆ ಕಾತ್ರಿಯನ್ನು ಅರವಿಯಲ್ಲೇ ಕಳೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ಇದರಿಂದ ನಂದಗುಪ್ತನಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಭಯ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಅಡವಿ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಎಂಟು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕಳ್ಳರು ಸುಲಿದುಕೊಂಡರೆ ತನ್ನ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗುವುದು ಮೂತ್ರಪಲ್ಲವೆ, ತಾನು

ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಬಾಕಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಬರುತ್ತದೆ.

ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಹತ್ತಿರ ಕತ್ತಿಯಿದೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಕಳ್ಳರಿಂದ ಕಾಪಾಡಲು ಅವನ ವ್ಯಾಗ್ರವನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸುವನೆಂದು ಹೇಗೆ ನಂಬುವುದು? ಅವನ ಹಣದಿಂದ ತಾನು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ, ಅವನ ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ದೋಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹುದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ ದಂತಾಗಿದೆ. ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ತಾನು ಮಂಜೆಯಾಗದಂತೆ ಇರಲು ಬೇರೆ ದಾರಿಯಾವುದೋ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹಣದಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಯಾವರೂ ಅವನು ಕಳ್ಳರೊಡನೆ ಹೋರಾಡಿಯಾನು. ಅದರಿಂದ ತನ್ನೂ ರಕ್ಷಣೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ನಂದಗುಪ್ತನು ಕುಮಾರವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ, “ಕುಮಾರವರ್ಮ” ನಿನ್ನ ಹಣ

ದಿಂದ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ನಾನು ರಾಘವನನ್ನು ತುಂಬಾ ಅನ್ಯಾಯವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ ನನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ನೀನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೌಶಾಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಂ, ಆ ರಾಘವನನ್ನು ಕೂಡಾ ನೀನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಾಲ್ವಾ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಗುರುವು ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕುರ್ಬಾನಿಯನ್ನೂ ನೀಡದೆ ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲು ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಕೊಡಲೇ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.

ಅವನು ನಂದಗುಪ್ತನೊಂದಿಗೆ, "ಈಗ ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬೇರೆ ಬಾಳುವಂಥ ವಜ್ರಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿರುವೆನು. ಉಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಲೆಕ್ಕ, ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಕಾವಾಡಿಕೊಂಡೇನೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ನನಗಿದೆ. ಅದರಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೂಡಾ ನೀನೇ

ಕಾವಾಡಿಕೊಳ್ಳು" ನಾನು ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದೆಂದು ಮಾತು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ವಿಷಯ ನೀನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಕುಡುರೆಯನ್ನೇರಿ ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ತಯಾರಾದನು.

ನಂದಗುಪ್ತನು ತುಂಬಾ ಹೆಗರಿ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಡವೆಂದು ಕುಮಾರವರ್ಮನನ್ನು ಅಂಗರಾಜಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಕುಮಾರವರ್ಮನು, "ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡು. ನನ್ನ ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಕ್ಷಮವಾಗಿ ತಲೆಬಿಟ್ಟು ಬರುವವನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ನನ್ನ ವಜ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ನೀನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಎಷ್ಟು?" ಎಂದನು ಕುಮಾರವರ್ಮನು.

ನಂದಗುಪ್ತನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಯಾವ ಗಂಡಾಂತರವೂ ಬಾರದೆ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿಯೇ ಕಳೆಯಿತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗಿನಿಂದ ಕೊಡಲೇ ಅವರು ಆ ಕಾಡಿನಿಂದ ಹೊರಟು, ಆ ದಿನ ಕತ್ತಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ನಗರವನ್ನು ತಲುಪಿದರು.

ನಂದಗುಪ್ತನು ತಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆ ತನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಒಂದನು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು.

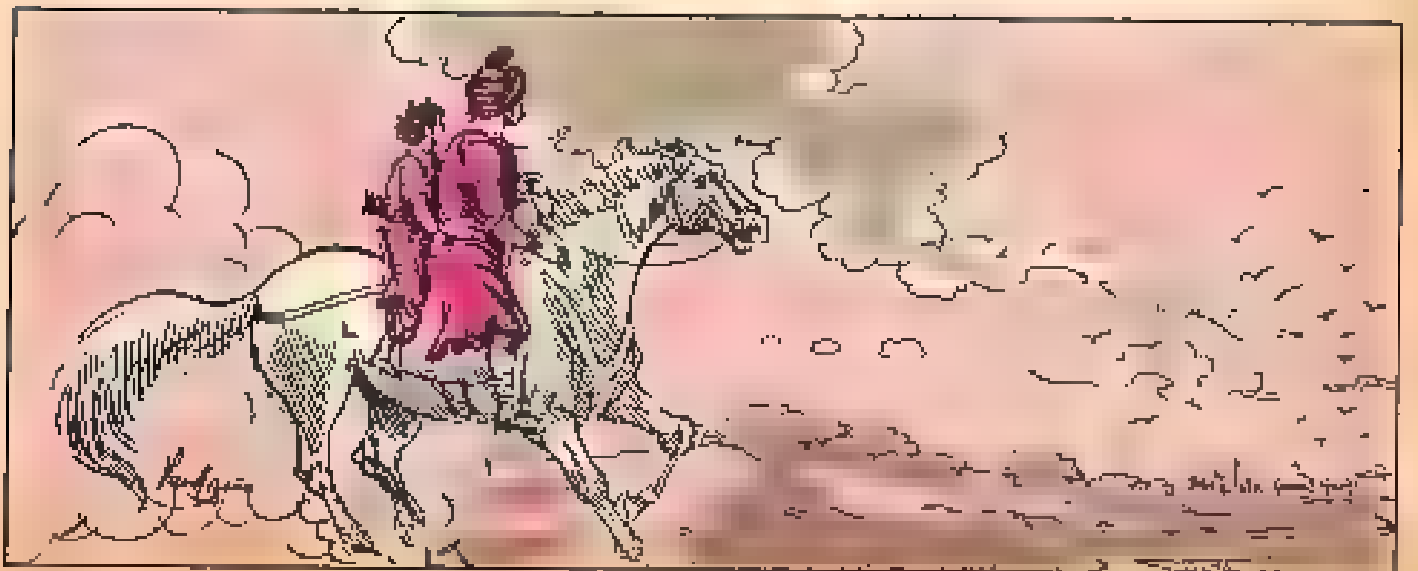
ಬೇತಾರವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜನೇ, ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಪ್ರವರ್ತನೆಗೆ ಮುಖ ಹೇಳಬೇಕು" ನಂದಗುಪ್ತನು ಸ್ವಾರ್ಥಪರವಾದವನೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಂತಹ ಸ್ವಾರ್ಥವೇ. ಅವನು ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಒಗಟು ದೋಷವನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹಿಂದಿನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವನು ಅವನಾದ್ದರಿಂದ, ತನ್ನಿಗಿಂತಲೂ ಧರ್ಮವಾದವನು. ಅವನು ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಹತ್ತಿರ ಧರ್ಮವೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ

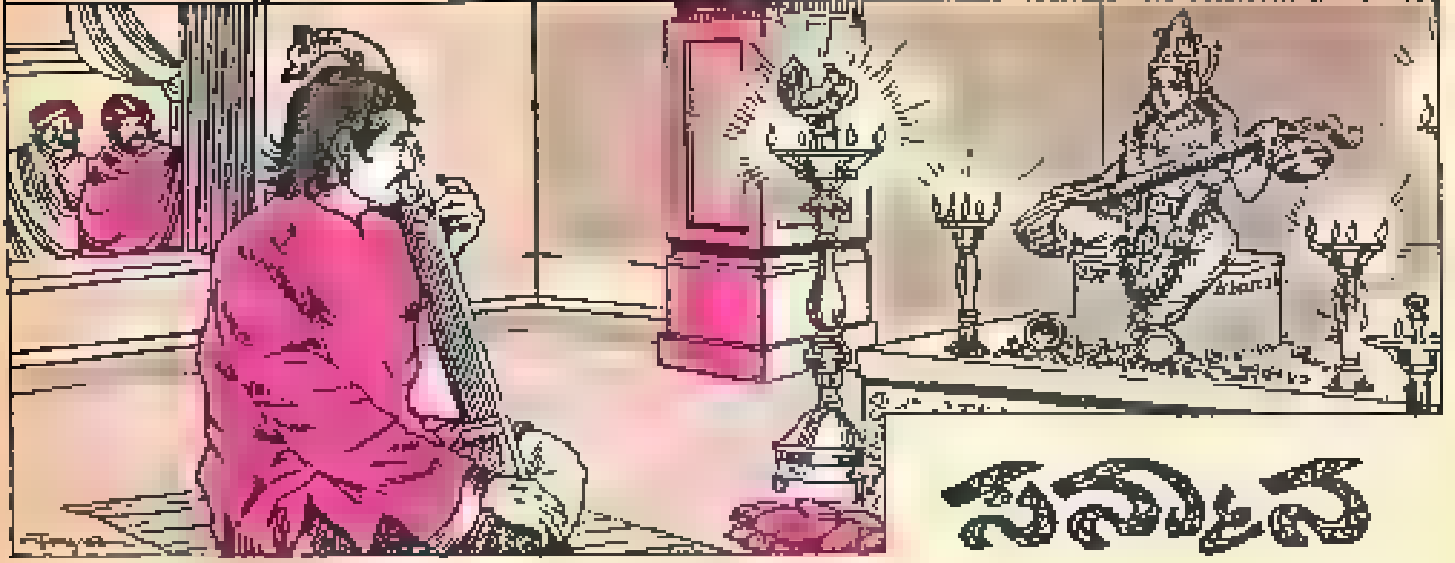
ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಳ್ಳರ ಭಯವಿರುತ್ತಿತ್ತೋ ವಜ್ರಗಳಿದ್ದುರರಿಂದಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಇತ್ತೆನ್ನಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದ ನಂದಗುಪ್ತನ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕುಮಾರವರ್ಮನ ಪ್ರವರ್ತನೆ ಹಾಗಿಲ್ಲದ್ದಲ್ಲ? ನಂದಗುಪ್ತನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಭರವಸೆಗಾಗಿ ಅವನ ವಜ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನ್ನು ಕೇಳಿದ ಸಲ್ಲ? ಇದು ಅರ್ಥವಲ್ಲವೇ? ಅವನ ಭಯವನ್ನು ತನ್ನ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡವನಾಗಿ ರಿಲ್ಲವೇ? ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ನಂದಗುಪ್ತನಿಗೆ ಕುಮಾರವರ್ಮನು ತನ್ನ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತೋರಿಸಿದ ಔದಾರ್ಯವು ಕಪಟವಾಯಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದೂ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆಯುವುದು ಖಂಡಿತ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೇಗಿಂದನು: "ಇದರಲ್ಲಿ ನಂದಗುಪ್ತನನ್ನಾಗಲಿ, ಕುಮಾರವರ್ಮನನ್ನಾಗಲಿ ಮೆಚ್ಚುವಂಥಾದ್ದೋ, ತಪ್ಪು ಹಿಡಿಯುವಂಥಾದ್ದೋ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರವರ ವೃತ್ತಿ ಧರ್ಮವನ್ನೇ ಅವರವರು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕುಮಾರವರ್ಮನು ತನ್ನ ಹಣವನ್ನು ನಂದಗುಪ್ತನಿಗೆ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಔದಾರ್ಯವೇನಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಡುವೆ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರುವುದು ಕುಮಾರ

ವರ್ಮನ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲ. ಕೌಶಾಂಬಿ ಸೇರುವವರೆಗೆ ತನಗೆ ತನ್ನ ಹಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಕುಮಾರವರ್ಮನಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದ ನಂದಗುಪ್ತನು ಅವನಿಗೆ ವಜ್ರಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಕೊಟ್ಟು ಲಾಭಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ಅವನು ಅಂತಹ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಎಳಸಿದ್ದರೆ ನಂದಗುಪ್ತನೊಂದಿಗೆ ತಾನೇ. ನಾಲ್ಕು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ನಂದಗುಪ್ತನ ಪ್ರವರ್ತನೆ ಕುಮಾರಗುಪ್ತನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬರಿಸುವಂತೆಯೇ ಇತ್ತು. ಅವನು ನಂದಗುಪ್ತನನ್ನು ಕ್ಷಮೆಯಾಗಿ ಮನಗೆ ಸೇರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿಫಲ ಕೇಳಿದರೆ ಅದು ಅವನ ವೃತ್ತಿ ಧರ್ಮವೇ ಆಯಿತು. ಅವನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದನು. ಕುಮಾರವರ್ಮನು ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದು ಕೂಡಾ ನಂದಗುಪ್ತನು ತನ್ನ ಸಂಕುಚಿತ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸಿದನು. ಅವನ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಅಂತಹ ಸಂಕುಚಿತಬುದ್ಧಿ ಏರ್ಪಟ್ಟದೆ. ಸ್ವಾರ್ಥಮೆಂಬುದು ಇಲ್ಲದೆ ಯಾರೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಪಡಿಸಲಾರರೆಂಬುದು ಆ ವರ್ತಕ ಪುತ್ರನ ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನ ಭಂಗವಾದಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಸೇರಿತು.

ಸಮಾಚಾರ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪಾಂಚಾಲ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಬಾರಿಯಾಗಿ ಎರಡು ಗಂಡಾಂತರಗಳು ಬಂದು ಬಿದ್ದುವು. ಮೊದಲು ನೆರೆದೇಶದ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧವು ಸಂಭುಟಿಸಿತು. ಆದರಲ್ಲಿ ಜಯವು ಜಯಗಳು ಯಾರಿಗೂ ಆಗದೆ, ಸಂಧಿಯು ಒಪ್ಪಂದದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗಂಡಿತು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪಾಂಚಾಲದ ಖಜಾನೆ ಬಹಳ ನುಟ್ಟಿಗೆ ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದು ಸಾಲದೆನ್ನುವಂತೆ ಆ ವರ್ಷ ಮಳೆಯೇ ಬಾರದೆ ಕೆಟ್ಟ ಬರಗಾಲವೂ ಬಂತು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಪಾಂಚಾಲದ ರಾಜನಾದ ಸುಧೀರನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಾಮ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಹೋಮ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಗೃಹಶಾಂತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಕೆಲವರು ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳಿದರು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಷ್ಟು ಹಣವು ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದಾದರಿಂದ ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಹೀಗೆ ಯೋಚನೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಒಬ್ಬ ಸಧಿಕನು ತನ್ನದೊಂದು ಯೋಚನೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವೈಣಿಕನಿರುವನಂತೆ. ಅವನ ಹೆಸರು ದೀಪಕನಂತೆ. ಅವನಿಗೆ ಆ ಹಸರು ಬರಲು

ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅವನು ವೀಣೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪಕರಾಗವನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರೆ ದೀಪಗಳೆಲ್ಲ ತನ್ನಂತಾನೇ ಹತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಉರಿಯುತ್ತವಂತೆ. ಅಂತಹ ರಾಗಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಮೇಘಮಲ್ಲಾರ ರಾಗವನ್ನು ಬಾರಿಸಿದನಾದರೆ ಮಳೆಯೂ ಬಂದಿತು.

ಈ ಸಮಾಚಾರ ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, ಅಂತಹ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ನೋಡಲೇ ಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ರಾಜನೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ವೇಷ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯೇ ದೀಪಕನಿರುವ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟು, ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ದೀಪಕನ ಮನೆಯನ್ನು ತಲಪಿದರು. ಅವರು ಹೋದಾಗ ದೀಪಕನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸರಸ್ವತೀ ದೇವಿಯ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ವೀಣೆಯ ಮೇಲೆ ದೀಪಕ ರಾಗವನ್ನು ಬಾರಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಸ್ವತೀದೇವಿಯು ಎಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ದೀಪಕನು ಜ್ಞಾನ ಬೆಳಗಿದವು.

ತರುವಾಯ ದೀಪಕನು ಸರಸ್ವತೀದೇವಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು. ಈ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದ ರಾಜನೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ

ಅಶ್ವಯುಧಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಭೂತರಾದರು ದೀವಕರು
ಪೂತೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಈಚೆಗೆ
ಲಕ್ಷ್ಮಪರಿಸಿ ಬಾರೋ ಇಬ್ಬರು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು
ನೋಡಿ, "ಓಹೋ! ಮಹಾರಾಜರೇ! ನನ್ನಿಂದ
ಕಮಗೀನಾಗದೇಕೋ?" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಇನ್ನಿತ್ತು ಅಶ್ವಯುಧಿಂದ, "ನನ್ನನ್ನು
ಹೇಗೆ ಗುರುತಿಸಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಈ
ಮೊದಲು ತಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿವೆನೆ. ತಾವು ಸುಧಿ
ಈಗೂಬಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ" ಎಂದನು ದೀವಕ.

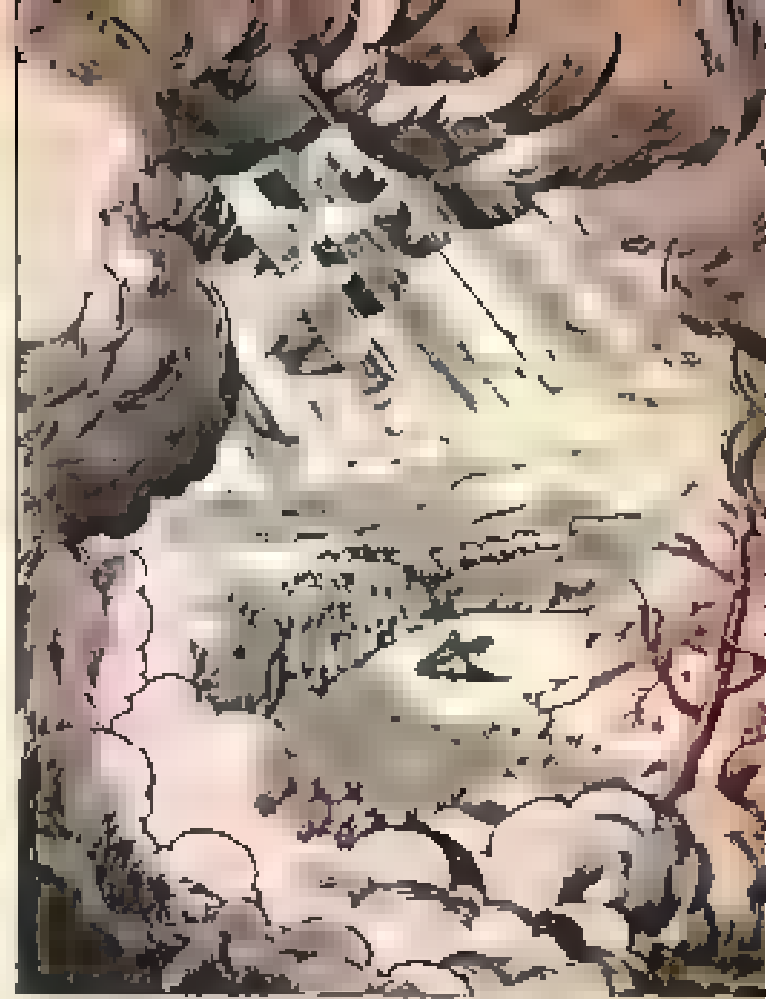
"ಆದರೂ, ದೀವಕಾ, ನೀನು ಈ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು
ಬೇರಾರ್ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಪಡಿಸಬಾರದೇ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಾಜ, "ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿ
ಬೇಕೆನ್ನುವಿರಿ?" ಎಂದು ದೀವಕನು ಕೇಳಿದನು.

"ದೀವಕರಾಗದಿಂದ ದೀವಕಳನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿದ ನೀನು
ಮೇಘಮಲ್ಲಾರ ರಾಗವನ್ನು ಬಾರಿಸಿ ಮಳೆಬರುವ
ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರೆಯೇ? ಬೇರೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿನಬರಗಾಲ
ಉಂಟಾಗಿದೆಯಲ್ಲಾ?" ಎಂದನು ರಾಜ.

ದೀವಕನು ಅಶ್ವಯುಧವುತ್ಸ, "ಅಂತಹ ಕೆಲಸ
ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೇ? ನಾನು ಮೇಘಮಲ್ಲಾರ
ರಾಗದಿಂದ ಮಳೆಬರಲು ಈ ವರಗೂ ಪ್ರಯತ್ನ
ಮಾಡಿದವಲ್ಲ" ಎಂದನು. "ಈಗ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ
ನೋಡಬಹುದಷ್ಟೇ?" ಎಂದು ರಾಜನು ಹೇಳಲು,
ದೀವಕನು, "ನೋಡುತ್ತೇನೆ ಒಂದು ವಾರದಿನ
ಗಳನ್ನು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿರಿ" ಎಂದನು.

ರಾಜನೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ
ಬರು ತರುವಾಯ ದೀವಕನು ಒಂದು ವಾರದ
ವರೆಗೆ ಸರಸ್ವತೀದೇವಿಯನ್ನು ಅರಾಧಿಸಿ ಕಡೆಯ
ದಿನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೆ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಎಣೆ
ಯೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ಅವನ ಹಿಂದೆ ಅನೇಕ ಜನರೂ ಹೊರಟಿದ್ದರು.
ದೀವಕನು ಪರ್ವತ ಸುರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು

ಕೊಂಡು ಎಣೆಯ ಮೇಲೆ ಮೇಘಮಲ್ಲಾರ ರಾಗ
ವನ್ನು ಬಾರಿಸಿ ಕೊಡಗಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ
ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಂದಲೂ ಮೇಘಗಳು ಬಂದು ಅಕಾಶ
ದಲ್ಲಿ ಪರದಾಡತೊಡಗಿದವು. ಗಾಳಿಯೂ ಮಿುಟು
ಗುಡುಗುಗಳೂ ತೊಡಗಿ ಮಳೆಯೂ ಪ್ರಾರಂಭ
ವಾಯಿತು ಮಳೆ ಸುಂಭವೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಸುರಿಯಿತು.
ಒಗ್ಗಿ ಹೋದ ಜಾವಿಗಳೂ ಕೆರೆಗಳೂ ನೀರಿನಿಂದ
ತುಂಬಿದುವು. ಜನರಿಗೆ ಅನಂದವೋ ಅನಂಥ.

ರಾಜನು ದೀವಕನನ್ನು ತನ್ನ ಸಭೆಗೆ ಕರೆದೊಳಿಸಿ
ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮ್ಮಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು
ಬೇಗಾದುದವ್ಯೆಲ್ಲಾ ಕೆರಲು ಹೇಳಿದನು ಆದರೆ
ದೀವಕನು ಸಮ್ಮಾನ ಪಡೆಯಲು ನಿರಾಕರಿಸಿ ರಾಜನಿಂದ
ಅವನಿವರರು ತನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಿಟ್ಟನು.

ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ಸುಧೀರರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ
ದೂರದೇಶದಿಂದ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸನುಬಂದನು,
"ಮಹಾರಾಜರೇ, ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮೈನಾಕ. ನಮ್ಮ

ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೀಪಕನೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ವೈಣಿಕ ನಿರೂಪ
ನೆಂದೂ, ಅವನು ತನ್ನ ವೀಣೆಯನ್ನು ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ
ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಗಾರುಡೀ ಎಬ್ಬೆಗೊಡಾ ಕಾಪ
ಯೋಗಿಸುವನೆಂದೂ ಕೇಳಿದನು. ನನಗೆ ಗಾರುಡೀ
ಮೂಂತಾದ ಹಸ್ತಲಾಭವಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ
ಮೂಢರಾದ ಪ್ರಜೆಗಳು ರವೆಯುಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು
ಗೊಡ್ಡದಷ್ಟು ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೀಪಕನೊಂದಿಗೆ
ನಾನು ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಅವ
ಕಾಶ ವಿವರಿಸಿಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ರಾಜನು ದೀಪಕನಿಗೆ ಸಮಾಚಾರ ಕಳುಹಿಸಿದನು.
ಮೈನಾಕನೊಂದಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು
ದೀಪಕನು ಹೊರಟುಬಂದನು. ತುಂಬದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ
ಇಬ್ಬರ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಮೊದಲು
ಮೈನಾಕನು ತನ್ನ ವೀಣೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿ ತನ್ನ ಪೂರ್ತಿ
ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ತೋರಿದನು. ತರುವಾಯ ಅದೇ
ರೀತಿಯನ್ನು ದೀಪಕನು ತನ್ನ ವೀಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಾರಿಸಿದನು
ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಮೈನಾಕನು ಕೈ ಹೊಡೆಸಿಕೊಂಡು
ಎದ್ದುಬಂದು ದೀಪಕನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು, "ನೀನು
ಸರಸ್ವತೀ ಪುತ್ರನೇ ನಿಜ ! ನಿನ್ನನ್ನು ಗಾರುಡಿಯವ
ನೆಂದುಕೊಂಡು ಅವತಾರವೊಡೆದನು. ಕ್ಷಮಿಸು !"
ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ
ದೀಪಕನಿಗೆ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಲು ಇರುವೇ ಶಕ್ತಿ

ಸಂದರ್ಭವೇದಂಸಭಿಕರು ರಾಜನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.
ದೀಪಕನು ಸನ್ಮಾನ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾರ
ನೆಂದು ರಾಜನು ಸಂದೇಹವಟ್ಟನು. ಕಡೆಗೆ ದೀಪಕ
ನನ್ನೇ ಕೇಳಿದಾಗ ತನ್ನ ಸನ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇತ್ತನು.

"ದೇಶವನ್ನು ಬರಗಾಲದಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದಾಗ
ಕೂಡಾ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಪ್ಪದಿದ್ದವನು
ಈಗ ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪುವ ?" ಎಂದು ರಾಜನು ಅಶ್ಚರ್ಯ
ದಿಂದ ಅಭಿನವನ್ನು ಕೇಳಿದನು

"ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ನಾನು ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ
ಮಳೆ ಬರಿಸಿದನೆಂದು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಛಾವಿಸಿ
ಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮೇಘಮಲ್ಲಾರವನ್ನು ಬಾರಿಸುವುದೂ,
ಅಗ ಮಳೆ ಬರುವುದೂ ಕಾಕತಾಳೀಯ ನ್ಯಾಯವೋ,
ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳ ನಂಬುಗೆಯ ಮಹತ್ವವೋ
ಆಗಿದ್ದೀತು. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಆದರಲ್ಲಿ ಯಾರದಾದರೂ
ಶಕ್ತಿಯೇ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಸರಸ್ವತೀದೇವಿಯದೇ
ಇದ್ದೀತು. ಆಕೆಯ ಅನುಗ್ರಹ ನನ್ನ ಮೇಲಿರುವುದೇ
ದೊಡ್ಡ ಸನ್ಮಾನ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ಸನ್ಮಾನವನ್ನು
ನಾನು ಏನೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿ ? ಈಗ ನಾನು ಕೇವಲ
ವೀಣೆಯ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿ, ಜತೆ ವಿದ್ವಾಂಸನೊಂದಿಗೆ
ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದ್ದೇನೆ. ವಿಜಯವೂ ನನ್ನದೇ ಆಯಿತು.
ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲ !"
ಎಂದನು ದೀಪಕ.

ಬಣ್ಣಬದಲಾಯಿಸುವದೂ

ಸ್ವಾಮಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಮಹಾ ಕಾನೂನಿತ್ತು. ಅದರೊಳಗೆ ಕಾರಾಸುರನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸ ನೊಬ್ಬ ವಾಸವಾಗಿರ್ದನು. ಅವನು ನರಭಕ್ಷಕ ರಾಕ್ಷಸ ನಾದುದರಿಂದ ಆಗಾಗ ಕಾನನದೊಳಗಿಂದ ಹೊರ ಬಿದ್ದು ಸಿಕ್ಕಿದ ದನಗಾಹಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿನ್ನು ತಿದ್ದನು. ಅಂತಹವನಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಒಬ್ಬ ಮುನೀಶ್ವರನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟನು.

ಮುನೀಶ್ವರನು ಆ ರಾಕ್ಷಸನೊಂದಿಗೆ, "ಎಲವೋ, ನನ್ನಂಥ ಒಣಕಲಸನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಹಸಿವೆ ತೀರುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತವಸ್ಥಿನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡಬಲ್ಲೆನಾರದೂ. ಅದರಿಂದ ನಾನು ಮತ್ತೆ ನೂರು ವರ್ಷ ತವಸ್ಥಿ ಮಾಡಿ ಹೋದ ನಪ್ಪ ಕುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನೀನಂತೂ ಕಳೆದ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಘೋರ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದುದ ರಿಂದ ಇಂಥ ರಾಕ್ಷಸ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿರುವೆ. ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯ ವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಏನಿಷ್ಟು ಯೋಚನೆ ಮಾಡು." ಎಂದನು. "ಹಾಗೋ?" ಎಂದು ಕಾರಾಸುರನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಿ

ದನು. ತನ್ನ ಜನ್ಮವು ಕೆಟ್ಟದ್ದೆಂದು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ನಕ್ಷತ್ತು. "ನನ್ನ ರಾಕ್ಷಸ ಜನ್ಮ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವಿರಿ?" ಎಂದು ಮುನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಮುನೀಶ್ವರನು ತನ್ನೊಳಗೆ "ಇವನು ರಾಕ್ಷಸ ಜನ್ಮದವನಾದುದರಿಂದ ನರ ಭಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂದರೆ ಬಿಡಲಾರನು. ಆದರೆ ಈ ಕರಿಯುಗ ದಲ್ಲಿ ನಡವಾಡ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಅನೇಕವಾಗಿ ಇಲ್ಲ ವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ ರನ್ನು ಮೊತ್ತ ತಿನ್ನ ಬೇಕೆಂದರೆ ಇವನು ನರ ಭಕ್ಷಣ ವನ್ನು ಬಿಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾಕ್ಷಸನೊಂದಿಗೆ, "ನೀನು ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ತಿನ್ನುವುದ ರಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ನೋಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮಾತೃರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಕೊಲಿತ ಅಹಾರವನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಹಾನಿ ಒರುತ್ತದೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಪುನಿಪುನಿತ್ಯರನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ಕಡುಕಾಗು ತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪಾಪವೆಲ್ಲ ನಿನ್ನೊಳಗೇ ಸೇರಿ ನೀನು ಇನ್ನಿಮ್ಮ ಪಾಪದೋ ಆಗುವೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು

ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರನ್ನು ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಯತ್ವ ಪುಣ್ಯವನ್ನೇ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ
ಸೇರಿಸಿಕೋ. ಯಾರು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು, ಯಾರು
ಪಾಪಾತ್ಮರು ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ನಾನು ನಿನ್ನಗೊಂದು
ಹಾರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ನೀನು
ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರು. ನೀನು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರನ್ನು
ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಹಾರವು ಹಸುರು ಬಣ್ಣಕ್ಕೆ
ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾಪಾತ್ಮರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ
ಹಾರವು ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ
ತನ್ನ ಕೊರಳಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿಳಿ ಹಾರವೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು
ರಾಕ್ಷಸನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

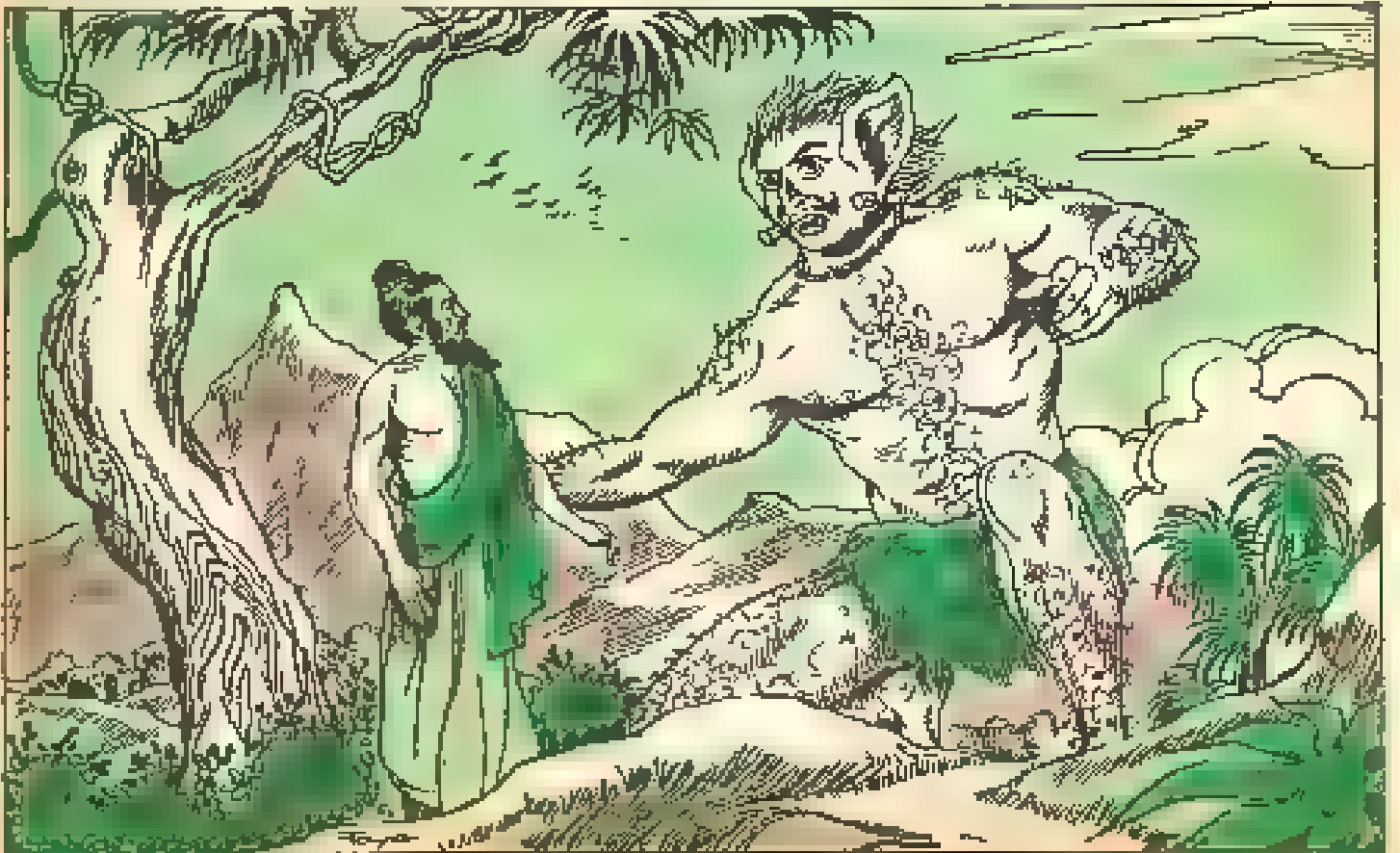
ರಾಕ್ಷಸನು ಆ ಹಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಕೊರಳಿನಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಮುನೀಶ್ವರನನ್ನು ಹಿಡಿದು "ನೀವು
ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಹಾನೇ? ಈಗ ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಮುಂದೆ
ಶಿಷ್ಯತ್ವೇನ" ಎಂದನು.

ಆದರೆ ಅವನು ಮುನೀಶ್ವರನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ
ಕೂಡಲೇ ಹಾರವು ಹಸುರು ಬಣ್ಣವಾಗುವದಕ್ಕೆ
ಬದಲಾಗಿ, ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣವಾಗಿತ್ತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಕ್ಷಸನು ಮುನಿಯನ್ನು
ಬಿಟ್ಟನು. ಮುನಿ ತನ್ನೊಳಗೆ "ನಾನು ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ
ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ನನ್ನ ಪುಣ್ಯವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ
ಪಾಪಿಯಾದೆನೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ತಪ್ಪು ಮಾಡಿ
ಬಿಟ್ಟೆನು!" ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ತನ್ನ
ಅಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿತ
ದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಚಡವಡಿಸತೊಡಗಿದನು.
ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಶುಭಸ್ಥಿಲ್ಲಾ
ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಹೀಗೇಕಾಯಿತೆಂಬುದು
ಅತನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕೆಂದು ಆ ಮುನೀಶ್ವರನು ಅರಣ್ಯದ ಮತ್ತೊಂದು
ಕಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುರು ಮುನಿ ತಲೆ
ದೂಗುತ್ತ, "ನಿನ್ನ ಅನುಮಾನವನ್ನು ತೀರಿಸಬಲ್ಲ
ವನು ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಹೆಸರು
ಚರಂದೇವಿ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಅವನು ವಿಷ್ಣು ಪುರದಲ್ಲಿ

ద్దాన ఆవన బಳిగ ಹೋಗಿ ಕೇಳು" ಎಂದನು, ಮುನೀಶ್ವರನು ವಿಷ್ಣುಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಚಿರಂಜೀವಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕುಡುಹುಡಿದನು. ಚಿರಂಜೀವಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ವನಿನವರ ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿರು ವನು. ಅಂತಹವನು ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತೀರಿ ಸುವನೆಂದರೆ ನಂಬಲಾಗದೆ ಹೋದರೂ, ತನ್ನ ಗುರುವೇ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ, ಮುನೀಶ್ವರನು ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಚಿರಂಜೀವಿ ಹೀಗೆಂದನು: "ನೀವು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಗುಡ್ಡದಷ್ಟು ಪುಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿ ಸಿದವರಾದರೂ ವಿವೇಕವನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಂಡ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಹುಡುಕಿ ತಿನ್ನಲು ನೋಡಿದ ಆ ರಾಕ್ಷಸ ಎಷ್ಟು ದುಷ್ಟನೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿ ತಲ್ಲವೆ? ಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರ ಸಂಖ್ಯೆ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಆಗಿರುವಾಗ, ಆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಂದಿಯನ್ನೂ ಆತನು ತಿಂದು ತೀರಿಸಿ ದಿಟ್ಟರೆ ಲೋಕವು ಪಾಪಾತ್ಮ ರಿಂದಲೇ ತುಂಬಿ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಲೋಕವನು

ಕಾಪಾಡಲು ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರಿಗಿಂತಲೇ ಸಾಕು. ಒಬ್ಬ ಸೂರ್ಯನು ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆಲ್ಲ ಬೇವ ಕೊಡುವು ದಿಲ್ಲವೆ? ಆ ಸೂರ್ಯನೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಲೋಕ ವೆಲ್ಲಿಯದು?"

"ನಿಜ ನಿಜ! ನನ್ನಿಂದ ಬಹುದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪಾ ಯಿತು!" ಎಂದನು ಮುನೀಶ್ವರ. "ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವೇನೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಕ್ಷಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೀವು ಹಾರದ ಬಣ್ಣದ ಬದಲಿಕೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಹೇಳಿದನೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಡಿ. ಸರಿಯಾಗು ತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಚಿರಂಜೀವಿ.

"ಅವನು ನನ್ನ ಮಾತು ನಂಬುವನೇ?" ಎಂದು ಮುನೀಶ್ವರನು ಅನು ಮಾನಿಸಿದನು. "ನೀವು ಹೇಳಿದ ಆ ಲೋಚನ ತಪ್ಪೆಂದು ರಾಕ್ಷಸನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳ ಬೇಡಿ. ಬಣ್ಣದ ಬದಲಾವಣೆ ವಿಷಯ ತಪ್ಪು ಹೇಳಿದ ನೆನ್ನಿರಿ. ಅತ್ಕರಣಗಳಾಗಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದನೆಂದರೆ ಖಂಡಿತಾ ನಂಬುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು ಚಿರಂಜೀವಿ. ಮುನೀಶ್ವರನು ಮತ್ತೆ ರಾಕ್ಷಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಕ್ಷಸನು, "ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಮಾತು ನನ್ನನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿತು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರೇ ಇರುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ಎರಗೆ ನನಗೆ ಒಬ್ಬ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮನೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕೆಟ್ಟ ಉಪ ಮಾಸವೇ ಗತಿಯಾಯಿತು. ಏಕೆ ಹೀಗಿನನ್ನನ್ನು ಸಂಕಟ ಪಡಿಸುವಿರಿ ?" ಎಂದನು.

ರಾಕ್ಷಸನು ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಮುನೀಶ್ವರನು ಸಂತೋಷಿಸಿ, "ಅದಕ್ಕೇ ಬಂದನು. ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಪಾಪಾತ್ಮರಿಗಿಂತಲೂ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರೇ ಹೆಚ್ಚು ಅಸಲು ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮವೇ ಉತ್ತಮವಾದುದಲ್ಲವೇ ? ನಿನ್ನಿಂದ ನನ್ನ ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ನಿನಗೆ ಬಣ್ಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಹಾರವು ಕೆಂಪಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಹೇಳಲೆಂದೇ ಬಂದೆನು" ಎಂದನು.

"ಈ ಮಾತು ನಿಜವೇನು ?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ರಾಕ್ಷಸನು ಕೋಪದಿಂದ ಮುನಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಹಾರವು ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗುವುದೆಂದೂ, ಕೂಡಲೇ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಮುರಿದು ತಿನ್ನುವನೆಂದೂ ಮುನೀಶ್ವರನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ತಪ್ಪು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದನು.

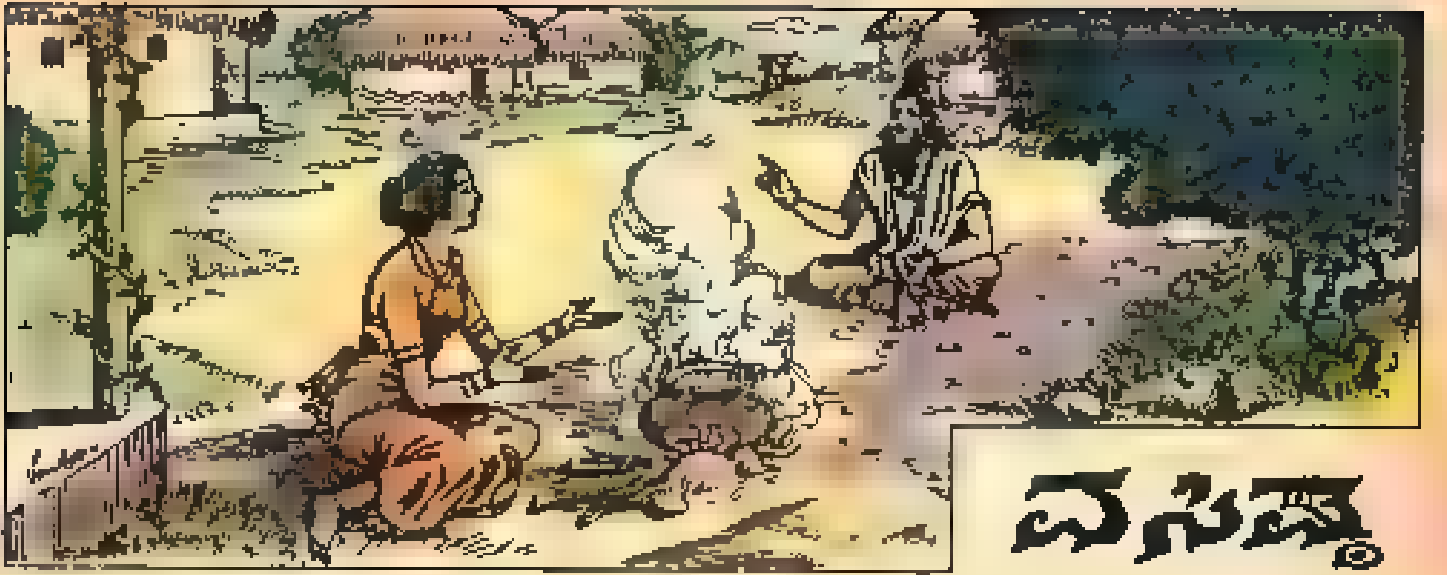
ಆದರೆ ಉಪಲಾಭದಂತೆ ಹಾರವು ಹಸಿರು ಬಣ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು ! "ಇದೇನು !" ಎಂದು ರಾಕ್ಷಸನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಜಾಯಿತರಿದನು. "ನಿನ್ನನ್ನು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಕಳುಹಿಸುವೆನಲ್ಲವೇ ? ಆ ಪಾಪವೆಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತು." ಎಂದ ಮುನೀಶ್ವರ

ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣ ಮುನೀಶ್ವರನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಬಿಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವೆನೆಂದುಕೊಂಡ ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಪಾಪವೆಲ್ಲಾ ಹೋಯಿತೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸದ ಬೆಲೆ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ತಪಸ್ಸು ನಿರುಪಯೋಗವೆಂದು ಮುನೀಶ್ವರನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು.

ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ತಾನು ಚಿರಂಜೀವಿಯ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಅವನು ಚಿರಂಜೀವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

ಮುನೀಶ್ವರನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿರಂಜೀವಿ, "ನಿಜವೇ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಲಾಭ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವನಿಂದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಲಾಭ ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ." ಎಂದನು.

ವಸಿಷ್ಠ

ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮನಾಗಿರುವವನು ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನಾಗಿರುವವನು ವಸಿಷ್ಠ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಕೂಡಾ ನಕ್ಷತ್ರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿವರು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಬೃಹಸ್ಪತಿ (ಗುರು) ಸೂರ್ಯನ ಸುತ್ತಲೂ ತಿರುಗುವ ಗ್ರಹ ಮಾತ್ರವೇ ಆದರೆ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಸೂರ್ಯನ ಜಾತಿಗೇ ಸೇರಿದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು. ಆ ಸಪ್ತರ್ಷಿ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ವಸಿಷ್ಠನ ಹೆಸರಿರುವ ನಕ್ಷತ್ರದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕಂಡೂ ಕಾಣದಂತಿರುವ ನಕ್ಷತ್ರ ವಸಿಷ್ಠನ ಹೆಂಡತಿ ಅರುಂಧತಿಯೆಂದು.

ವಸಿಷ್ಠನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಮರಳನ್ನು ಅನ್ನವನ್ನಾಗಿ ಬೇಯಿಸಿಕೊಡುವ ಕನ್ನೆ ಎಲ್ಲಿರುವಳೆಂದು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಮಾದಿಗರೇರಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ ಅವನು ಬಯಸಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಮರಳನ್ನು ಬೇಯಿಸಿ ಅನ್ನ ಮಾಡಿ ಬಡಿಸಿದಳು. ಈ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದವಳು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾದರೆ ಮಾತ್ರ, ತಾನು ಊಟ ಮಾಡುವೆನೆಂದನು ವಸಿಷ್ಠ. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಸಿಷ್ಠನಿಗೆ ಆ ಕನ್ನೆ ಅರುಂಧತಿಯೆಂದಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು.

ವಸಿಷ್ಠನಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೊಂದಿಗೆ ಹೀರದ ಹಗೆ ಯಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಸರಸ್ವತೀ ನದಿಯ ಆಚೆ ಈಚೆ ಹೀರಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸಾರಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ವಸಿಷ್ಠನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ನದಿಗೆ ಅಣ್ಣ ಮಾಡಿದನು. ವಸಿಷ್ಠನು ಸಾಯುವುದೆಂದು ಸರಸ್ವತಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಶಪಿಸುವನೆಂಬ ಭಯವಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರಸ್ವತಿ ವಸಿಷ್ಠನನ್ನು ಈಚೆದು ಹೀರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಬಂದಳು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಆಚೆದು ಬದಿಗೆ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಋಷಿಗಳ ನಡುವೆ ಎದ್ದಿದ್ದ ವೈರವು ಅನೇಕ ಆನರ್ಥಗಳಿಗೆ ದಾರಿತೆಗೆಯಿತು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ವಸಿಷ್ಠನು ಮಿತ್ರಾಸಹನೆಂಬ ರಾಜನ ಮನೆಗೆ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಹೋದನು. ಆ ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ದ್ವೇಷವಿತ್ತು. ರಾಕ್ಷಸನು ಮೋಸದಿಂದ ವಸಿಷ್ಠನ ಭೋಜನದಲ್ಲಿ ನರಮಾಂಸ ಬೀಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದನು. ತನ್ನ ಭೋಜನದಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ನರಮಾಂಸ

ಬೀಳಿಸಿದನೆಂದು ತಿಳಿದು ವಸಿಷ್ಠನು ಆಗ್ರಹಿಸಿ ಅವನನ್ನು ರಾಕ್ಷಸ ಗುಣದವನಾಗೆಂದು ಶಪಿಸಿದನು. ರಾಜನೂ ಸಹ ಕೋಪಗೊಂಡು ವಸಿಷ್ಠನನ್ನು ಶಪಿಸಲು ನೀರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಸಂಯಮನದಿಂದ ಆ ಶಾಪ ಜಲವನ್ನು ವಸಿಷ್ಠನ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಸುರಿದು ಕೊಂಡನು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಕಲ್ಮಾಷಪಾದನೆಂಬ ಹೆಸರು ಬಂತು.

ಆದರೂ ಕಲ್ಮಾಷ ಪಾದನಿಗೆ ವಸಿಷ್ಠನ ಶಾಪ ತಗಲದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ವಸಿಷ್ಠನ ಮಗನಾದ ಶಕ್ತಿ ಎಂಬವನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು, ಇಬ್ಬರೂ ಗುದ್ದಾಡಿಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕಲ್ಮಾಷಪಾದ ನೊಳಗೆ ಆವಾಹಿಸುವಂತೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಕಲ್ಮಾಷ ಪಾದನು ರಾಕ್ಷಸ ಬಲದಿಂದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ, ವಸಿಷ್ಠನ ನೂರು ಮಂದಿ ಮಗಂದಿರನ್ನೂ ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟನು.

ಈ ಪುತ್ರಶೂಣ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ವಸಿಷ್ಠನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಗ್ನಿಗೆ ಹಾರಿದನು. ಆದರೆ ಅಗ್ನಿ ತಣ್ಣಗಾಯಿತು. ಸಮುದ್ರ ದಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದರೆ, ಸಮುದ್ರವು ವಸಿಷ್ಠನನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ತೀರಕ್ಕೆ ದೂಡಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಹೀಗೆ ವಸಿಷ್ಠನು ಎಷ್ಟಾದರೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಅವನು ತನ್ನ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವನ ಹಿರಿಯ ಸೂಸೆಯ ಉದರದೊಳಗಿನಿಂದ ಮೊದಲನೆಯ ಮಗು ಕೇಳಿಸಿತು, ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ ಸತ್ತು ಹೋಗೋಣವೆಂದುಕೊಂಡು ವಸಿಷ್ಠನು ಆಶ್ರಮ ದಲ್ಲೇ ಇರತೊಡಗಿದನು.

ರಾಕ್ಷಸನಿಂದ ಆವಾಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕಲ್ಮಾಷಪಾದನು ಒಂದು ದಿನ ವಸಿಷ್ಠನ ಸೂಸೆಯನ್ನೂ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ವಸಿಷ್ಠನು ಅವನ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರ ಜಾಲವನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿದಕೊಡಲೇ ಕಲ್ಮಾಷಪಾದನಿಗೆ ಶಾಪ ಮುಕ್ತಿಯಾಗಿ ದಂಪ್ತ ಶಕ್ತಿಗಳು ಹೋಗಿ, ಅವನು ಎಂದಿನೂತಾದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ವಸಿಷ್ಠನು ಸೂರ್ಯವಂಶದ ರಾಜರಿಗೆ ಕುಲಗುರುವಾಗಿದ್ದನು, ದಶರಥನಿಗೆ ಪುತ್ರ ಭಾಗ್ಯ ಬರಬೇಕೆಂದು ಪುತ್ರಕಾಮೇಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಸಂವರಣನೆಂಬ ರಾಜನು ತಪತಿ ಎಂಬ ಸೂರ್ಯನ ಮಗಳನ್ನು ಮೋಹಿಸಿ, ವಿರಹಬಾಧೆಯಿಂದ ತಪಿಸಿ ಕೊಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಪುರೋಹಿತನಾದ ವಸಿಷ್ಠನು ಸೂರ್ಯನೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿ, ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ವಿವಾಹದಿಂದ ಒಂದು ಗೂಡಿಸಿದನು.

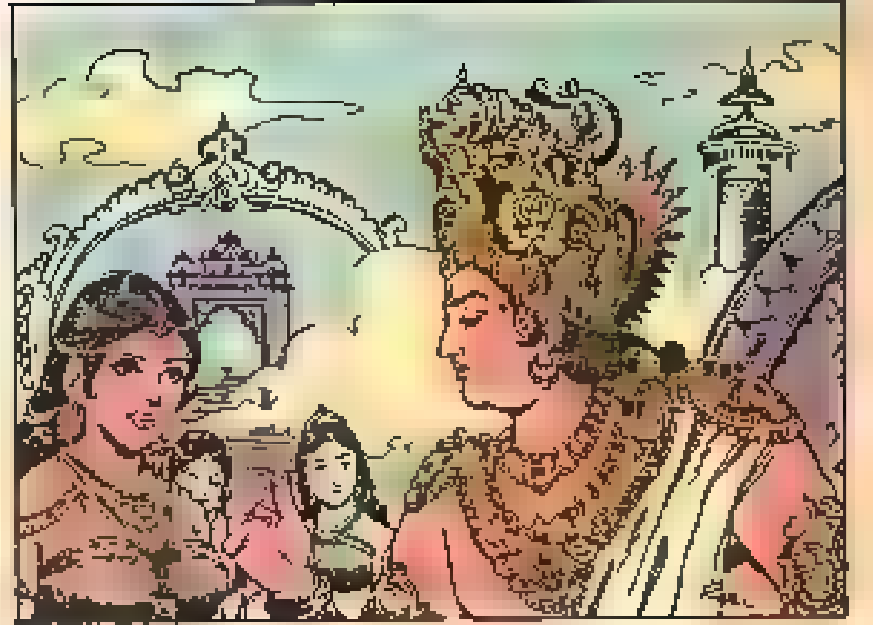

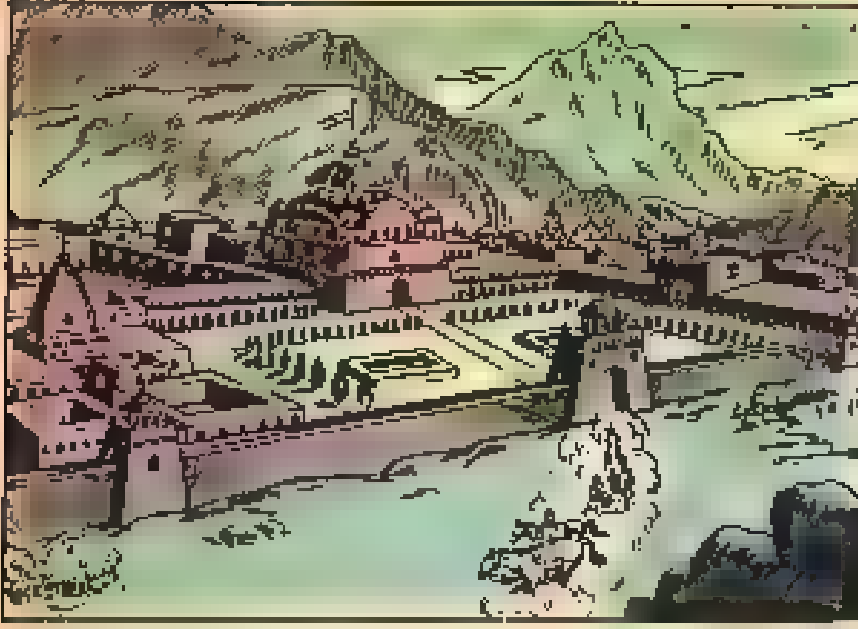
ಸುರಪುಷ್ಪಮಾಲೆ

ವಿಷ್ಣು ರಾಜನಾದ ಭೋಜನ ಮಗಳು ಇಂದುಮತಿ. ಅವಳು ಶಾವದಿಂದಾಗಿ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಟ್ಟಿದ ಅಪ್ಪರೆ. ಅವಳು ಇಂದ್ರನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯಮಾಡುವ ಹರಿಣಿ ಎಂಬ ಅಪ್ಪರೆಯಾಗಿದ್ದಳು.

ತೃಣಬಿಂದು ಮಹಾಮುನಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವನ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕಂಡುಬಂದದ್ದು ತನ್ನ ಇಂದ್ರನು ಹರಿಣಿಯನ್ನು ಭೋಮಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ತೃಣಬಿಂದು ಮೊದಲ ತಪಸ್ಸು ಎಂದ ಇಂದ್ರನವರಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆನೋ ಎಂದು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಭಯ.

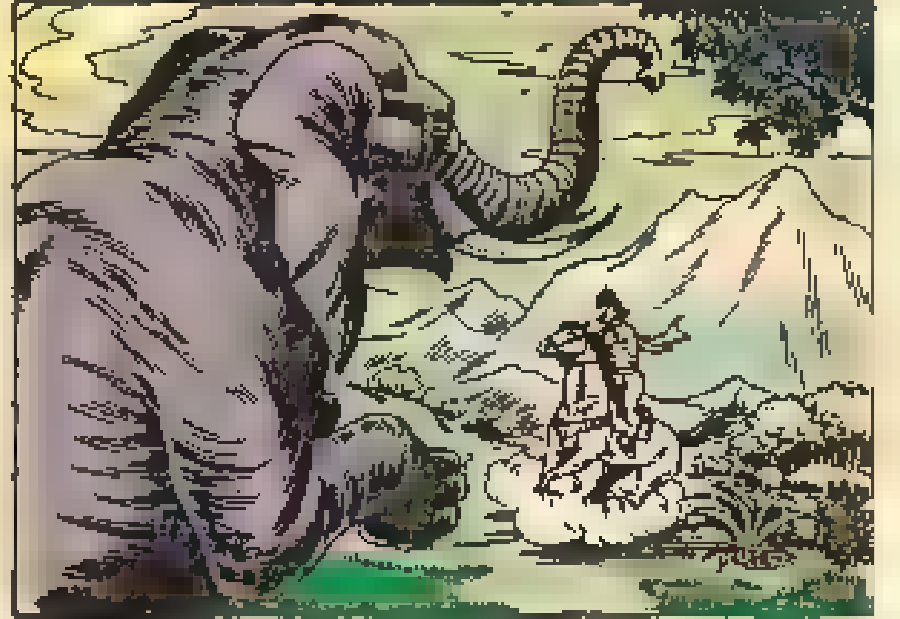

ಹರಿಣಿಯೇನೋ ತೃಣಬಿಂದುವಿನ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕಂಡಿದಳಾದರೂ, ಅವಳು ಅವಳಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ. ಮನವಹಿಸಿ ಎತ್ತುವಂತೆ ಅವಳನ್ನು ಶಪಿಸಿದನು. ಶಾಪವಿಮೋಚನೆಗಾಗಿ ಹರಿದ ಪೂರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಪೂರ್ಣವಾದ ನೆನಪು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಶಾವದಿಮೋಚನೆಯಾಗುವುದೆಂದನು ತೃಣಬಿಂದು ಮುನಿ.

ಇಂದುಮತಿಗೆ ಯುಕ್ತವಯಸ್ಸು, ಒಂದ ಕೂಡಲೆ
ಭೋಜನು ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಯಂವರವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ
ನಾನಾ ರೀತಿಗಳ ರಾಜರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದನು.

ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ರಾಜನಾದ ಅಜಮ
ಸ್ವಯಂವರಕ್ಕೆ ಒಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಒಂದು ಅನೆ
ಅವನನ್ನು ಇರಿಸಿತು. ಅಜಮ ಅವರೊಂದಿಗೆ
ಹೋದಾದಿ ಅವನ್ನು ಕೊಂದನು.

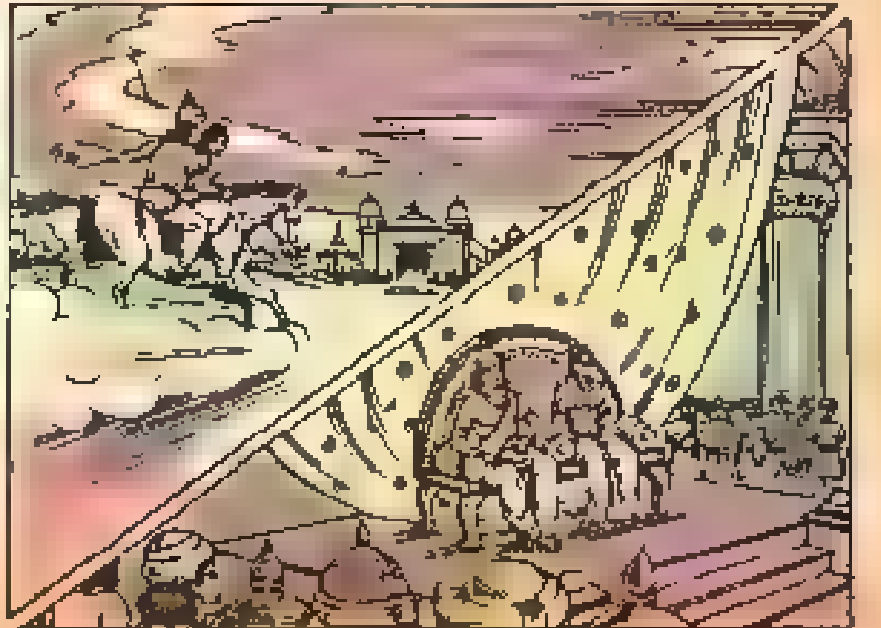
ಸತ್ತ ಅನೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ಗುಢವನು ಹೊರಟು
ತಾನು ಶವ ಕಾರಾದಿಂದ ಅನೆಯಾದೆವೆಂದೂ,
ತನಗೀಗ ಶವವಿಮೋಚನೆಯಾಯಿತೆಂದೂ
ಹೇಳಿ, ಅಜಮಿಗೆ ಶ್ವತಥ್ಯತೆಯ ಕುರುಹಾಗಿ
ಸಮ್ಮೋಹನಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಸ್ವಯಂವರದಲ್ಲಿ ಇಂದುಮತಿ ಅಜನನ್ನು ಆರಿಸಿ ಅವನ ಕೊಠಳಿಗೆ ವರಮಾಲೆ ಹಾಕಿದಳು. ಇತರ ರಾಜರಿಗಿದ್ದಾ ಇಂದುಮತಿಯನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಆಸೂಯೆಯಿಂದ ಅಜನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು.

ಅಜನು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಇದಿರಿಸಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿದನು. ಗಂಧರ್ವನು ಕೊಟ್ಟ ಸಮೇಷ್ಟಾಹ ನಾಸ್ತೃವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಅಜನು ಕ್ಷಣ ಮೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೂರ್ಛಾ ಬೀಳಿಸಿದನು.

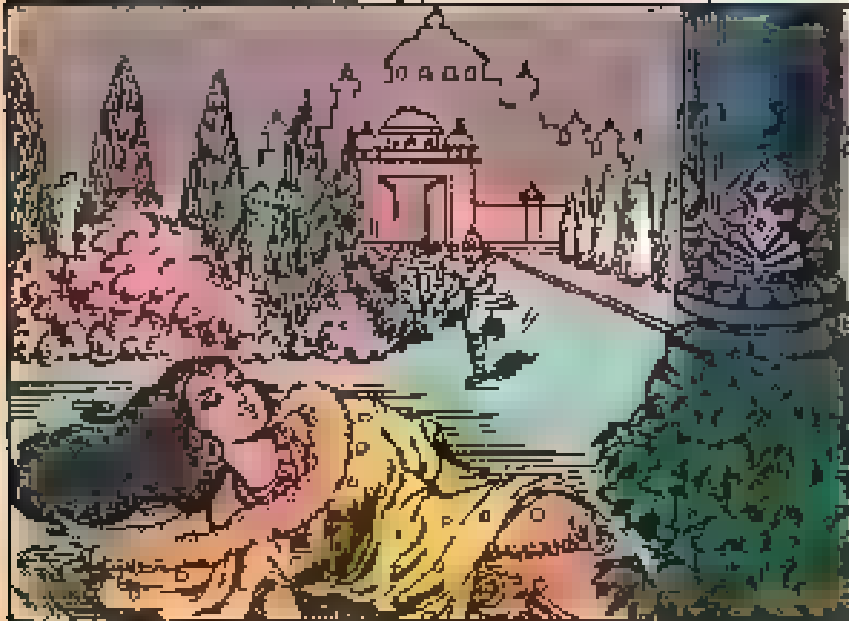
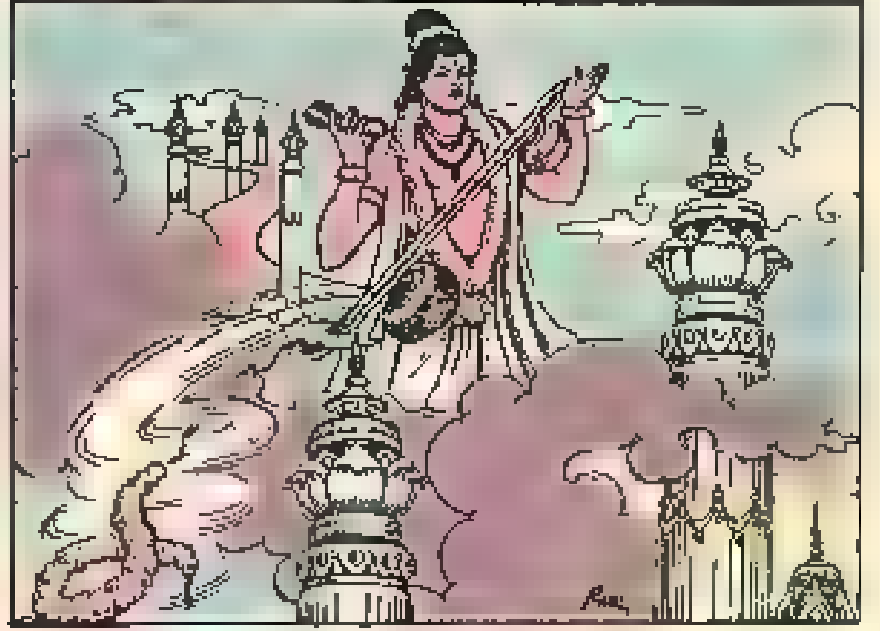
ತರುವಾಯ ಅಜನು ಇಂದುಮತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬಂದು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಪಾಲನೆ ಮಾಡಿದನು.

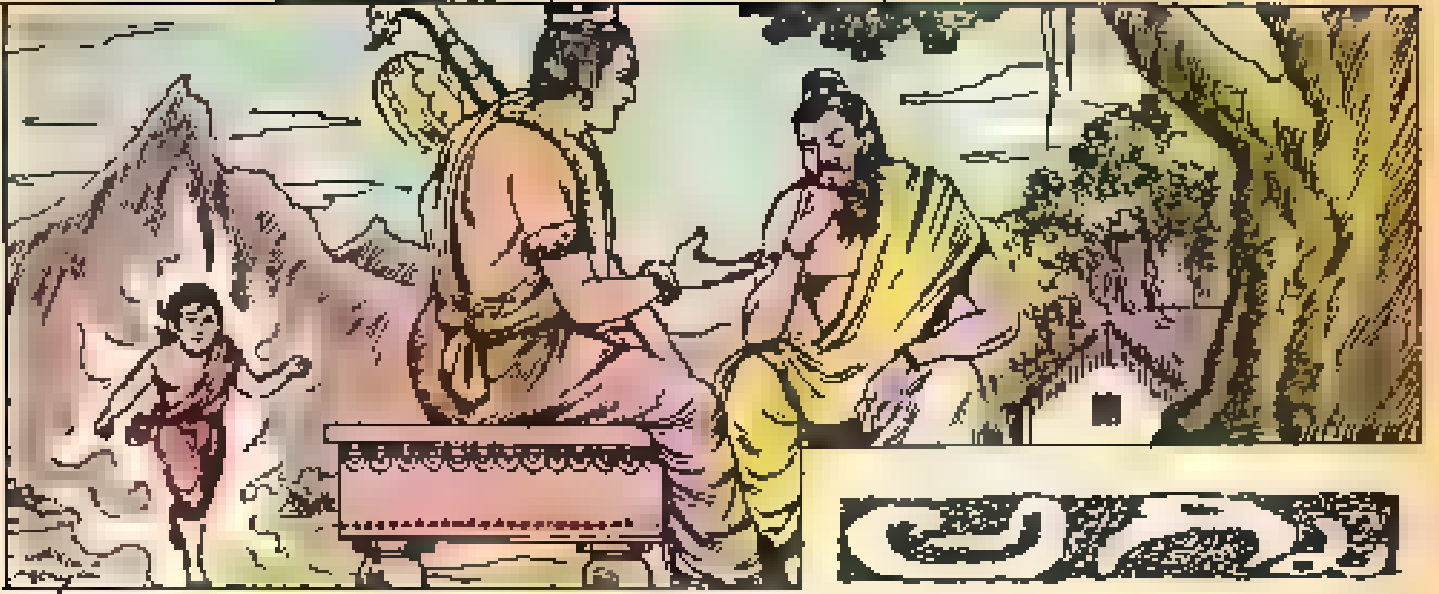

ಅದುವರಿಗಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು.
ಅವನೇ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣಾದಿಗಳಿಗೆ
ತಂದೆಯಾದ ಪರಾಣ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ದಶರಥನು.

ಒಹಳ ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ನಾರದನು
ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಭೂಮಿಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವನ
ಮಿತ್ರನನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿದ ಸುರಪ್ರಭಾಮಾಲೆ
ಜಾರಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು.

ಮನವಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಇಂದ್ರಮುನಿಯು
ಮೇಲೆಯೇ ಆ ಮಗಲೆ ಬಿತ್ತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ
ಅವಳಿಗೆ ಪೂರ್ವಜವೃಂದ ನೆನಪು ಒಂದು ಶಾಪ
ಹೋಯಿತು. ಇಂದ್ರಮುನಿಯ ರೇಹ ಬಿಟ್ಟು
ಹರಿದ ಇಪ್ಪರೆಯಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

ವಿಶ್ವಾನರನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬಹಳ ಕಾಲ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದೆ ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತನಗೊಬ್ಬ ಪುತ್ರನು ಹುಟ್ಟಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು. ಅವನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಶಿವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಅವನಿಗೊಬ್ಬ ಪುತ್ರನು ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ವರವಿತ್ತನು. ಆ ವರದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ವಿಶ್ವಾನರನ ಹೆಂಡತಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಹಡೆದಳು. ಶಿವನ ವರದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ದೇವತೆಗಳು ಅಗ್ನಿ ಎಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ವಿಶ್ವಾನರನ ಮಗ ನಾದುದರಿಂದ ವೈಶ್ವಾನರನೆಂಬ ಹೆಸರೂ ಅವನಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ನಾರದನು ವೈಶ್ವಾನರನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದು, ಅವನ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ, "ನಿನ್ನ ಮಗವಾದ ಅಗ್ನಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಂಡವಿದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿಶ್ವಾನರನು ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕೊರಗತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಅಗ್ನಿ ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿ, ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ಶಿವ

ನನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅಗ್ನಿಯ ತಪಸ್ಸು ತೀವ್ರವಾಯಿತು. ಯಾರು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಭಯವೇ! ಅವನ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸ್ವತಃ ಇಂದ್ರನೇ ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಂದು "ನಿನಗೆ ಏನು ವರಬೇಡೋ ಕೇಳಿ, ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ನಾನು ನಿನ್ನ ವರಕ್ಕಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಶಿವನೇ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಅಗ್ನಿ ಇಂದ್ರನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಂದ್ರನು ಕುಪಿತನಾಗಿ ತನ್ನ ವಜ್ರಾಯುಧದಿಂದ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದನು. ಆ ಏಟಿನಿಂದ ಅಗ್ನಿ ಮೂರ್ಛಿತನಾಗಿ ಬಿದ್ದನು. ನಾರದನು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಾಣಭಯವು ಅಗ್ನಿಗೆ ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಆಗಲೇ ಶಿವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ "ಅವ್ವಾ, ಅಗ್ನೀ! ಏಳು! ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯಂತನಾಗಿ ಇರು!" ಎಂದು ಅಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ, ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಒಂದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಯನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿದನು. ಅವನಿಗೆ ದೇವತಾ ರೂಪ ಬಂದಿತು. ಇಂದ್ರಾಧಿಪತ್ಯ

ದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಗ್ನಿಯು ಭಾಗವು ಅಗ್ನಿಯ ಅಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿತು ಅವು ದಿಕ್ಕಾಲುಕರಲ್ಲಿ ಅವನೂ ಒಬ್ಬನಾದನು. ಅಲ್ಲದೆ ಅವನು ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಒಬ್ಬ ನೆನಿಸಿದನು. ಯಜ್ಞ ಯಾಗಗಳ ಹವ್ಯಗಳನ್ನು ಆಯಾ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸೇವಿಸುವ ಕೆಲಸವೂ ಅಗ್ನಿಯ ದಾಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹವ್ಯವಾಹನ ನೆಂಬ ಹೆಸರು ಬಂತು. ಸ್ವಾಹಾದೇವಿ ಎಂಬವಳೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಮದುವೆಯೂ ಆಯಿತು. ಟಗರು ಅವನ ವಾಹನ.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಭೃಗು ಮಹರ್ಷಿ ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ತಾನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವ ವರೆಗೆ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಆಮೇಲೆ ಪುರೋಮನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನು ಬಂದು ಭೃಗು ಪತ್ನಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಯಾರಿವಳು?" ಎಂದು ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಇವಳು ಭೃಗುವಿನ ಹೆಂಡತಿ ಪುರೋಮೆ." ಎಂದನು ಅಗ್ನಿ.

"ಇವಳು ನನ್ನ ಹೆಸರಿನವಳು. ನಾನೇ ಇವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಿತ್ತು." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪುರೋಮನು ಪುರೋಮೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ನೋಡಿದನು ಆಗ ಪುರೋಮೆಯ ಮಗನು ರಾಕ್ಷಸ

ಪುರೋಮನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಭೃಗು ಬಂದಾಗ ಪುರೋಮೆ ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ತನಗೆ ಆವರವು ಬಂತೆಂದು ತಾಡಿ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ, ಭೃಗು ಕೋಪಗೊಂಡು ಸರ್ವಭಕ್ಷಕನಾಗುವಂತೆ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಶಪಿಸಿದನು.

ಇದರಿಂದ ಅಗ್ನಿಗೂ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದು ಮೂಕಾದದೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂದಾಡಿ ಕುಳಿತನು. ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹವ್ಯಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯುವ ಕೆಲಸ ನಂತುಹೋಯಿತು. ದೇವತೆಗಳು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮೂರೆಯಿಟ್ಟರು ಎಷ್ಟು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅಗ್ನಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳಿ, "ನೀನು ಸರ್ವಭಕ್ಷಕನಾದರೇನು? ನೀನು ವಿತ್ಯ, ಕುಚಿತ್ಯ ಉಳ್ಳವನಾಗಿ, ಸಮಸ್ತವನ್ನೂ ಪ್ರವಿತ್ರಗೊಳಿಸುವ ಜ್ವಾಲಾ ರೂಪನಾಗು" ಎಂದು ವರದತ್ತನು. ಮತ್ತೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ದೇವತಾರ್ಯ ಸಾಗಿತು.

ಒಮ್ಮೆ ಕ್ಷೇತಕಿ ಎಂಬ ರಾಜನು ಮಾಡಿದ ಯಜ್ಞ ದಿಂದ ಅಗ್ನಿಗೆ ಅರ್ಚಾರ್ಗವಾಯಿತು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವನ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಔಷಧ ಮೂಲಿಕೆಗಳು ತುಂಬಿದ ಪಾಂಡಪವನವನ್ನು ದಹಿಸಿ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಅಗ್ನಿ ಕೃಷ್ಣಾರ್ಜುನರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪಾಂಡವವನವನ್ನು ದಹಿಸಿ, ರೋಗದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಗಾಂಡೀವ ವನ್ನೂ, ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಚಕ್ರವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು.

ಕೊಪ್ಪರಿಗೆ ಚಿನ್ನ

[illegible]

ಅವನ ಅರಮನೆಯ ಕೀಲಿಯು ಸಂತದ್ವಾರದಿಂದ ಉತ್ತರದಿಕ್ಕಕ್ಕೆ ಮೂರು ಮೈಲು ದೂರದ ವರೆಗೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು, ಆ ದಾರಿಯ ಕೀಲಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ನಡುವೆ ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷಾವರವಿತ್ತು, ಅದು ಎಂದಿಗೂ ಬಿಡ್ಡದ ನೀರು ಅದನ್ನು ಉರಿಸಲಾಗಿ ಇರುವ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು, ಅದೇ ಇವನಿವಾರದ ರೋಗಕ್ಕೆ ಮರು, ಸಾಯುವ ಸ್ಥಳಿಗೆ ಬಂದನು.

ಹುಣಸೂರು ಮಠದ ಒಬ್ಬ ಮಠಾಧೀಶರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಥೆಯು "ಇಂತಿ ಗುರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕಿತ್ತು ಮಹಿ
ಮದತ್ತಿಗೆ ನಾಗೆ ಮಕ್ಕಳಿರುವುದು ಇಂತಿ ನಾಗೆ ಮಕ್ಕಳು. ಇವರ ಗುರುವು ಸಹಜವಾಗಿ ಹೋಗುವ ಕಾಲ
ವಾರಿವು ಬಂದದ್ದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಕೊಪ್ಪಳಿಗೆ ಹೋದಾ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರಂತೆ. ಅಂತಾ ಕಷ್ಟ ಬಂದರೆ
ಕೆಲವೊಬ್ಬರೊಳಗಾಗಿ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊರೆ ನಗುವುದು ಅಂತನ್ನು ಅಂತಿ ಕೇಳಿದ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಹೋಗಿರುವ
ವಿಧಿ. ನನ್ನ ಅಕ್ಕನಂತಿ ನು ಮದುವೆಯಾದದ್ದನ್ನು ಈ ಮಕ್ಕಳೊಬ್ಬರವ ಕಾಲದ ಕೂಡೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ
ಸರಿ ನೋಡು. ಮದುವೆಯ ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೇರುವೆ" ಎಂದು ಮಹಿ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿ

ಆ ಮೇಲೆ ಕಾಂಪುತರ್ಗಾ ಕೂಡಿ ಮೂರು ಮೈಲು ಕುದ್ರೆ, ಐದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪತ್ತಡಿ ಕಾಲದ
ದರಗೆ ಕಾಡು. ಎತ್ತರವೂ ಬೃಹದ ಕೊಪ್ಪೆಗೆ ಸಿಗಿದ್ದು, ಪರಿಯರು ಕೇಸರವು, ಮೈಗೊಡನ್ನು ಕೆರೆದು
ಕಡಲೆ-ನಗದ ಕಾಲದ ಓದಿದರು. "ಚಿಕ್ಕ ಸಿಗಿದ್ದವರು ನೆರಾತನಾಕೆ ನೆವೆ ಕುದ್ರೆ, ತೊಡಿದ ಕಾಡು
ಮತ್ತು ಗುತ್ತದ ಸಕೆ ಕುದ್ರೆ ಕೂಡಿದು, ಕೂಡುಯ್ಯ ಚಿಕ್ಕದಾಡೆ ಕೆರೆಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಕೊಪ್ಪೆಗೆ ಕುಡುಯ್ಯದೆ"
ಎಂದಿದ್ದು ಕುದ್ರೆ

ಇದ್ದುದುಹೋಯಿತು

ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವನೇ ಅಂತ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದವನಿಗೆ ನಗರದ ಮೋಹವು ಬಡಿಯಿತು. ಅವನು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾರಿ ತನ್ನ ಇಬ್ಬರೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಅತೀ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಉಳಿದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣದಿಂದ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ವಾಸಕ್ಕೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಆದರೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರವು ಕೂಡಿಬರಲಿಲ್ಲ. ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ನಷ್ಟವೇ ಉಂಟಾಗಿ ಅವನು ಹಾಕಿದ ಧನವೆಲ್ಲಾ ನಾಶವಾಗಿ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಅದೇ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತಾ ಹೋದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಮಗನು ತಮ್ಮ ನೊಂದಿಗೆ. "ತಮ್ಮಾ, ಈ ಹಳ್ಳಿ ಕೊಂಪೆ ಮನೆ ನಮಗೆ ಕೂಡಿ ಬರುವಂಥಾದ್ದಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮಾರಿ ಬಂದ ಹಣದಿಂದ ಬೇರೇನಾದರೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಪ್ರಾರಂಭಿಸೋಣ. ನಮಗೆ ಅದೃಷ್ಟ ಕೂಡಿ ಬಂದರೂ

ಬಂದೀತು." ಎಂದನು. "ಹೌದೊಂದು ಒಳ್ಳೇ ಆಲೋಚನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡೋಣ" ಎಂದ ತಮ್ಮ

ಮಾಡುವ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು, ಮನೆಯೊಳಗಿರುವ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿ, ಒಳಿತಾವುದು, ಕೆಟ್ಟದಾವುದು ಎಂಬುದರ ತನಿಖೆ ನಡೆಸುತ್ತ, ಮೆಟ್ಟಿಲಿನ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯ ತುಕ್ಕುಹಿಡಿದ ಬೀಗವನ್ನು ಮುರಿದು ಅದರೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕರು. ಅದರೊಳಗೆ ಗೆದ್ದಲು ಹಿಡಿದು ಮುರಿದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಮಾನುಗಳ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

"ಇಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬರುವಂಥಾದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ಶುಭ್ರಮಾಡುವ ಕೆಲಸವೂ ನಮಗಿಬೇಡ. ಹೀಗೇ ಇರಲಿಬಿಟ್ಟು ಮನೆ ಮುರಿದಿಡುವಾ" ಎಂದ ಅಣ್ಣ.

ಆಗ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಕೃತಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಾಯಿತು. ಅದು ಯಾವುದೋ ಭೂತವೆಂದೂ ಕೊಂಡು ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಹೆದರಿ ನಡುಗಿ ಸ್ತಬ್ಧ ರಾದರು. "ಏನಂದಿರಿ? ನೀವು ನಿಜವಾಗಿ ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಇನ್ನಾರಿಗೋ ಮಾರುವಿರಾ?" ಎಂದು

ಭೂತವು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿತು ಅಣ್ಣನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಂಡು, "ಹೌದು! ಹೌದು! ಈ ಹಾರು ಕೊನೆ ಮನೆ ನಮಗೆ ಕೂಡಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ವಿನೂದರೂ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಆಸ್ಕಾಸು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ" ಎಂದನು "ಹೌದು! ಈ ಮನೆ ಮಾರದೆ ಬೇರೆ ಗತಿಯೇ ನಮಗಿಲ್ಲ" ಎಂದ ತಮ್ಮನೂ.

"ಬೇಡ ಬೇಡ! ನೀವು ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರಲೇ ಬಾರದು. ನಾನು ಈ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತೇನೆ. ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ ನೀವು ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮಾರಿದರೆ ಅವರು ನನ್ನ ಪ್ರಶಾಂತತೆಯನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿಬಿಡುಹುದು. ಅಥವಾ ಈ ಮನೆ ಪೂರಾ ನೆಲಮಟ್ಟಮಾಡಿ ಹೊಸ ಮನೆ ಕಟ್ಟಬಹುದು. ನಾನು ಬಂದು ತಿಂಗಳು ಸಹಾ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮೂರು ವರ್ಷವಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟರವರೆಗಾದರೂ ಇದನ್ನು ಮಾರಿ ಬಿಡಬೇಡಿರಬ್ಬಾ! ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ!" ಎಂದಿತು ಭೂತ.

"ನನ್ನ ಸೌಕರ್ಯ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಬದುಕುವುದು ಹೇಗೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು.

"ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಹಣತಾನೇ? ನಾನು ನಿಮಗೆ ಪೂರಾ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟಬಂದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ" ಎಂದು ಭೂತವು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ನಾಣ್ಯಗಳ ಗಂಟೆಕೊಟ್ಟು ಮಾಯವಾಯಿತು.

ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ಆ ಕೋಣೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಟ್ಟರು. ತಮ್ಮನು ಸಂತೋಷದಿಂದ, "ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಕೈತುಂಬಾ ಹಣ ಸಿಕ್ಕಿತಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ವಿನು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡೋಣ?" ಎಂದು ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

"ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಇಷ್ಟೇ: ವಿನು? ಕಾಮಧೇನುವಿನ ಹಾಗೆ ಭೂತವನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ತಲೆ ಹಾಕುವ ಕಷ್ಟ ಏತಕ್ಕೆ? ಯಾವಾಗಲೇಕೋ

ಅವಾಗ ಆ ಭೂತವನ್ನು ಕೇಳಿ ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ಪಡೆಯಬಹುದು" ಎಂದ ಅಣ್ಣ.

ಮತ್ತೇನು? ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ತಿಂದೂ ಕುದಿನೂ ವಿನೋದಿಸಿಯೂ ಕೂಡಾಡಿಯೂ ಭೂತ ದಿಂದ ಪಡೆದ ಹಣವನ್ನು ಒಂದೆರಡು ವಾರದೊಳಗೇ ತೀರಿಸಿದರು.

ಆ ಮೇಲೆ ಅವರು ಭೂತವಿರುವ ಕೊಠಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು, ಭೂತವನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ, "ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ಹಣದಿಂದ ಬಟ್ಟೆಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆವು. ಸುಕು ಪೂರಾ ಬೇಕಿಬಿದ್ದು ಸುಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಈ ಮನೆ ನಮಗೆ ಕೂಡಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮೊದಲೇ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಇನ್ನು ಇದನ್ನು ಮಾರಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ! ಈ ಸ್ಥಳವೇ ಸುಯಿಲ್ಲ." ಎಂದರು.

"ನಿಮ್ಮ ಆಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಆದ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈ ಮನೆಯನ್ನು ದೂರುವುದು ಒಳ್ಳೆದಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ

ಹಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯಾಪಾರವೇ ನಾದರೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭೂತವು ಆ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯ ಗಂಟುಕೊಟ್ಟಿತು.

ಈ ಸಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣವನ್ನು ಅವರು ಹತ್ತೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಮುಗಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ ಭೂತದ ಕೊಟಡಿಗಹೋಗಿ, "ಈ ಕೊಂಪೆ ಹಾಳು ಕೊಂಪೆಯೇ ಸರಿ. ಮತ್ತೆ ನಷ್ಟವೇ ಬಂತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ನನ್ನ ಹೆಸರಿನ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿದ ವ್ಯಾಪಾರವಾರ್ಷಿಕದ ನಷ್ಟ ಬಂತೇನೋ? ಈ ಸಾರಿ ನನ್ನ ತಮ್ಮನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲೇ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡೋಣ" ಎಂದು ಸುಳ್ಳು ಬೊಗಳಿ ಭೂತದಿಂದ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹಣ ಎಳೆದುಕೊಂಡನು ಅಣ್ಣ. ಆ ಹಣಗೂಡಾ ಹತ್ತು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

"ಈ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಮೊತ್ತವು ಪೈಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಒಂದೇಸಾರಿ ಭೂತದ ಕೈಯಿಂದ ತಲಾ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದು ಅಣ್ಣನು ತಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. "ಹೌದು ಹೌದೆ"ಂದು ತಮ್ಮನೂ ದನಿಗೂಡಿಸಿದ.

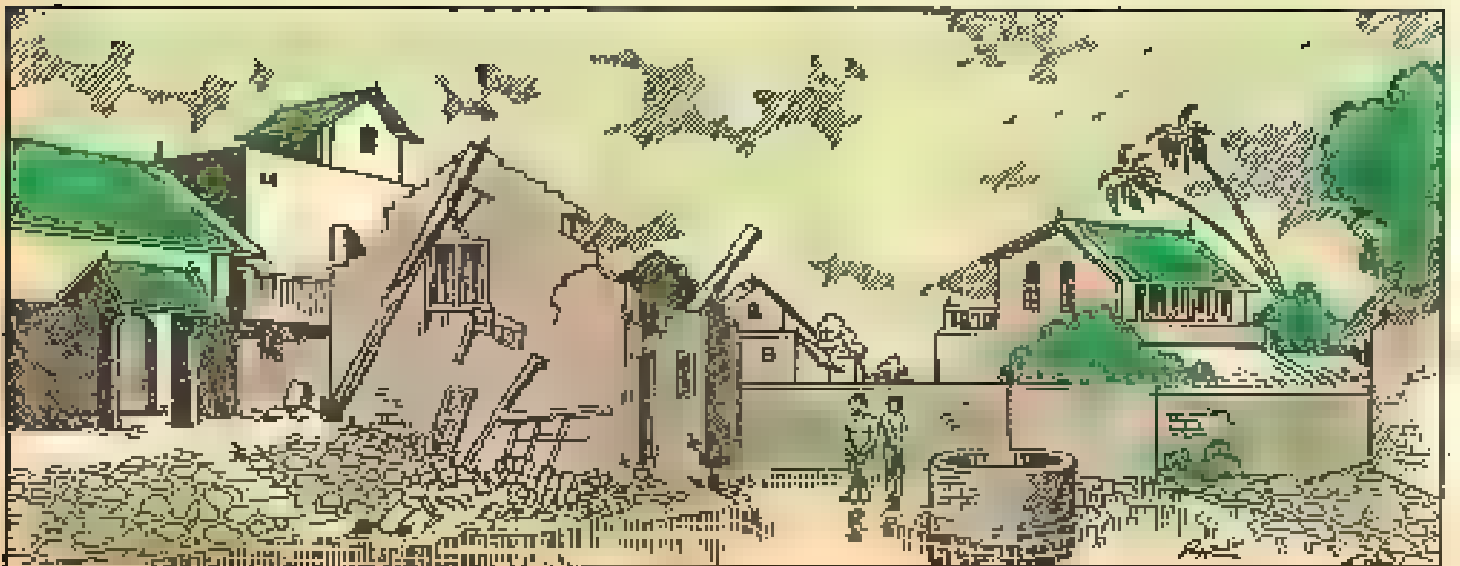
ಅವರು ಮತ್ತೆ ಭೂತವಿರುವ ಕೊಟಡಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, "ವ್ಯಾಪಾರವೇನೂ ಕೂಡಿಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ವ್ಯವ

ಸಾಯವನ್ನಾಡೋಣವೆಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸೇರಿ ನೂರು ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು." ಎಂದರು

ಭೂತವು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚಿಸಿ, "ಹೌದು ಹೌದು ಪದೇ ಪದೇ ನೀವು ಒಂದು ನನ್ನ ತವಸ್ಸು ಭಗ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ನೀವು ಹೇಳುವ ಜಾಗೆ ಇದು ಕೂಡಿಬರುವ ಜಾಗವೇ ಅಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಜವೇ ನಿಜವಾಗಿ ಮೂರುಸಾರಿಗಳೂ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ಟೇ ಆಯಿತು. ನಾನು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ತವಸ್ಸುಮಾಡಿ ಈ ಜನ್ಮದಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯೋಣವೆಂದು ನೋಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಾಗಿದೆ. ಇದು ಒಳಿತುಮಾಡುವ ಕೊಂಪೆಯೇ ಅಲ್ಲ. ನಾನು ಬೇರೆ ಜಾಗ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಇದನ್ನು ಮಾರಿ ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಮಾಡಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭೂತ ಅದೃಶ್ಯವಾಯಿತು.

ಹೀಗಾಗುವುದೆಂದು ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಊರಿ ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಾದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಮಂಕುಕವಿದ ಹಾಗಾಯಿತು

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಭಾರೀ ಮಳೆ ಸುರಿಯಿತು. ಆ ಮನೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಸಿಡಿಲುಬಿತ್ತು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಗೆಯೂ ಹೊರಗೆ ಓಡಿ ಬದುಕಿದರು. ಸಿಡಿಲಿನೇಟಿಗೆ ಆ ಹಳೇ ಮನೆ ನೆಲಮುಟ್ಟಿವಾಗಿಹೋಯಿತು!

ವಿಷಯರಣಿ

ಹಿಂದೆ ಮೋತೀಪುರವನ್ನು ಒಂದು ರಾಜವಂಶವು ಆಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಆ ವಂಶದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬತ್ರ ವಾದೊಂದು ಆಚಾರವು ಸಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿತ್ತು. ರಾಜನ ಅನಂತರ ರಾಜನ ಹಿರಿಯ ಮಗನೇ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವನಾದರೂ, ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಲೀ, ದೇಹದಲ್ಲಿಯೋ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿಯೋ ವಿನಾದರೂ ನ್ಯೂನತೆಯಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ರಾಜನಾಗುವ ಅರ್ಹತೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನ ತಮ್ಮನೋ, ತಮ್ಮನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆ ಸನ್ನಿವೇಶದ ಮಾರ್ಗವೋ ರಾಜನಾಗುವನು. ಒಂದು ದೇಳಿ ಹಿರಿಯವನು ಸತ್ತು ಹೋದ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಭಾಗವನ್ನು ಆ ಮೇಲೆ ರಾಜನಾಗುವವನು ಅವನ ಅಧಿಕಾರವಿರುವವರೆಗೂ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಕೊಡ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮೋತೀಪುರದ ಐಕ್ಯಮರಾಜನಿಗೆ ಶ್ರೀಮತಿ, ಸುಮತಿ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡತಿಯರಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಮಲಾಕರ ಮತ್ತು ಕುಣಾಲ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು. ಹಿರಿಯವನೂ ಹಿರಿಯವಳ ಮಗನೂ ಆದ ಕಮಲಾಕರನು ಹದಿನಾಲ್ಕು ವಯಸ್ಸಿನ

ನವನಾಗಿರುವಾಗ ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಯುವರಾಜ ನೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು. ಆ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಸೂಯಾಪರಳಾದ ಸುಮತಿ ತನ್ನೊಳಗೇ ಕುದಿಯ ತೊಡಗಿದಳು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕಮಲಾಕರ ನನ್ನು ರಾಜನಾಗಲು ಅಸಹನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ತನ್ನ ಮಗನೇ ರಾಜನಾಗುತ್ತಾನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಈ ಕೆಟ್ಟ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಅವಳು ತನ್ನ ತೊರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರಳಾದ ಜಟಿಲ ಎಂಬ ತನ್ನ ಸೋದರತ್ತೆಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು. "ಅದಕ್ಕೆನು ಕಷ್ಟ ಕಮಲಾಕರನ ಕೈಯೋ ಕಾಲೋ ಮುರಿಯುವ ಹಾಗಿ ಮಾಡೇನು? ಎಂದಳು ಜಟಿಲ.

"ಅದೆಲ್ಲಾ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಅವನ ಪ್ರಾಣ ಗೀಣ ಹೋದರೆ ಖಜಾನೆಯ ಅರ್ಧಭಾಗ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ವಿಫಲತೆಯುಂಟಾದರೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ತಿರುಗಿ ಹೊಡೆದೀತು. ನಮಗೆ ಸಹಾಯ

ಮಾಡಿದವರೇ ನಮಗೆ ದ್ರೋಹವೂಡಿದವರು.
ಯಾರನ್ನೂ ನಂಬುವಂತಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು ಸುಮತಿ.

ಹುಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆರೋಚಿಸಿ ಯಾವುದೋ
ಒಂದು ಸೀಸೆಯನ್ನು ತಂದು ಸುಮತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು,
"ಇದರೊಳಗಿರುವ ಪ್ರವದ ಒಂದು ಬೊಟ್ಟು
ಮಾತ್ರ, ಕಮಲಾಕರನು ಕುಡಿಯುವ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ
ದಿನಾ ಬೆರೊ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವನ
ಮಾತು ನಿಂತು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಒಂದು
ಲಿಂಗವೈಕ್ಯವೇ ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಅನರ್ಹನಾಗಿ
ನಿನ್ನ ಮಗನೇ ರಾಜನಾಗುತ್ತಾನೆ." ಎಂದಳು.

ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಯವೆಂದುಕೊಂಡು
ಸುಮತಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಬಂದು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ
ತನ್ನ ಮಗನಿಗೂ ತನ್ನ ಸವತಿಯ ಮಗನಿಗೂ
ಹಾಲು ಕೊಡುವಾಗ ಕಮಲಾಕರನ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ
ಒಂದು ಬಿಂದು ವಿಷದ್ರವವನ್ನು ಬೆರೊ ಕೊಡಲು
ಕೊಡಗಿದಳು. ಆದರಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಮಲಾಕರನ
ಕುಂಭಸ್ವರವು ಗೊಗ್ಗರುಳುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಕಡೆಗೆ

ಅವನ ಮಾತು ಪೂರ್ತಿ ನಿಂತೇ ಹೋಯಿತು.
ಇಬ್ಬರು ರಾಣಿಯರೂ ಒಂದೇ ಭವನದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ
ಬೇರೆ ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಎರಡು ಕುಟುಂಬಗಳೂ
ಒಂದೇ ಪಾಕಶಾಲೆಯಿದ್ದಿತು. ಪಾಕಶಾಲೆಯ ಯಜ್ಞ
ಮಾನಿ ಸುಮತಿಯಾದೇ ಆದುದರಿಂದ ಅವಳೇ
ವಿಷಕಾರ್ಯವು ಸುಗಮವೇ ಆಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಬದುಕುತ್ತಾ ರಾಜಕುಮಾರನ ಮಾತು
ಬಿಡು ಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಂತ್ರಿ, ಧೀಮಾ
ನನಿಗೆ ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. ಏನೋ ಕಂತ್ರವು ನಡೆದಿರ
ಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ತನ್ನ
ವಿಶ್ವಾಸದ ಗೂಢಚಾರಿಗಳನ್ನು ಸುಮತಿಯ
ಸೇವೆಗೆ ನಿಯೋಜಿಸಿದನು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ಅವನು ಕಳಿಂಗ ದೇಶದಿಂದ ರಘುನಾಥನೊಬ್ಬ ವೈದ್ಯ
ನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಲು
ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ರಘುನಾಥ ವೈದ್ಯನು ಸೋಪಲನಾಗಿ ಕರಗಿ,
ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅಕಷ್ಟಗೋಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವಿಲ್ಲದವನಾಗಿದ್ದನು.

१०१ ॥ १०२ ॥ १०३ ॥ १०४ ॥ १०५ ॥
 १०६ ॥ १०७ ॥ १०८ ॥ १०९ ॥ ११० ॥
 १११ ॥ ११२ ॥ ११३ ॥ ११४ ॥ ११५ ॥
 ११६ ॥ ११७ ॥ ११८ ॥ ११९ ॥ १२० ॥

१२१ ॥ १२२ ॥ १२३ ॥ १२४ ॥ १२५ ॥
 १२६ ॥ १२७ ॥ १२८ ॥ १२९ ॥ १३० ॥
 १३१ ॥ १३२ ॥ १३३ ॥ १३४ ॥ १३५ ॥
 १३६ ॥ १३७ ॥ १३८ ॥ १३९ ॥ १४० ॥
 १४१ ॥ १४२ ॥ १४३ ॥ १४४ ॥ १४५ ॥
 १४६ ॥ १४७ ॥ १४८ ॥ १४९ ॥ १५० ॥
 १५१ ॥ १५२ ॥ १५३ ॥ १५४ ॥ १५५ ॥
 १५६ ॥ १५७ ॥ १५८ ॥ १५९ ॥ १६० ॥

१६१ ॥ १६२ ॥ १६३ ॥ १६४ ॥ १६५ ॥
 १६६ ॥ १६७ ॥ १६८ ॥ १६९ ॥ १७० ॥

१७१ ॥ १७२ ॥ १७३ ॥ १७४ ॥ १७५ ॥
 १७६ ॥ १७७ ॥ १७८ ॥ १७९ ॥ १८० ॥
 १८१ ॥ १८२ ॥ १८३ ॥ १८४ ॥ १८५ ॥
 १८६ ॥ १८७ ॥ १८८ ॥ १८९ ॥ १९० ॥
 १९१ ॥ १९२ ॥ १९३ ॥ १९४ ॥ १९५ ॥
 १९६ ॥ १९७ ॥ १९८ ॥ १९९ ॥ २०० ॥
 २०१ ॥ २०२ ॥ २०३ ॥ २०४ ॥ २०५ ॥
 २०६ ॥ २०७ ॥ २०८ ॥ २०९ ॥ २१० ॥
 २११ ॥ २१२ ॥ २१३ ॥ २१४ ॥ २१५ ॥
 २१६ ॥ २१७ ॥ २१८ ॥ २१९ ॥ २२० ॥
 २२१ ॥ २२२ ॥ २२३ ॥ २२४ ॥ २२५ ॥
 २२६ ॥ २२७ ॥ २२८ ॥ २२९ ॥ २३० ॥
 २३१ ॥ २३२ ॥ २३३ ॥ २३४ ॥ २३५ ॥
 २३६ ॥ २३७ ॥ २३८ ॥ २३९ ॥ २४० ॥
 २४१ ॥ २४२ ॥ २४३ ॥ २४४ ॥ २४५ ॥
 २४६ ॥ २४७ ॥ २४८ ॥ २४९ ॥ २५० ॥

ಅದೇನೂ ಶಬ್ದಿಸಲಿಲ್ಲ. "ಮಂತ್ರಿವರ್ಯಾ! ಈ ಅವರ ಧನ್ಯಂತರಿಯಿಂದ ಕಮಲಾಕರನಿಗೆ ತಕ್ಕುದಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸಿರಿ" ಎಂದನು ರಾಜ.

ಆ ಮೇಲೆ ವೈದ್ಯ ರಘುನಾಥನು ಕಮಲಾಕರನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಇವನಿಗೆ ಯಾರೋ ಒಹಳ ಉಪಾಯವಾಗಿ ವಿಷಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಇನ್ನೂ ಮೂರು ತಿಂಧಾರ ಎಂದನು. ಮಂತ್ರಿ, ತನ್ನ ಗೂಢಚಾರರಿಗೆ ಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಆ ಪರಿಚಾರಿಕೆ, ಕಷ್ಟನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು, ಸುಮತಿ ಹಾರಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಸೀಸೆಯ ದ್ರವದ ಬಿಂದು ಬೆರೆಸುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಮಂತ್ರಿ ಧೀಮಾನ್ ಆ ದ್ರವದ ಸೀಸೆಯನ್ನು ಆ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯಿಂದ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ತರಿಸಿ, ಅದರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಂತಹುದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಸೀಸೆಯನ್ನು ಇಡಿಸಿದನು.

ರಘುನಾಥ ವೈದ್ಯನ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಮಲಾಕರನಿಗೆ ಧ್ವನಿ ಹೊರಡಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯೂ, ಮಾತಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಒರತೊಡಗಿತು. ತಾನು ವಿಷ ಬೆರೆಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರೂ ಕಮಲಾಕರನ ಬದ್ಧ ಹೋದ ಮಾತು ಪುನಃ ಸರಿಯಾಗುತ್ತಾ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಮತಿ ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

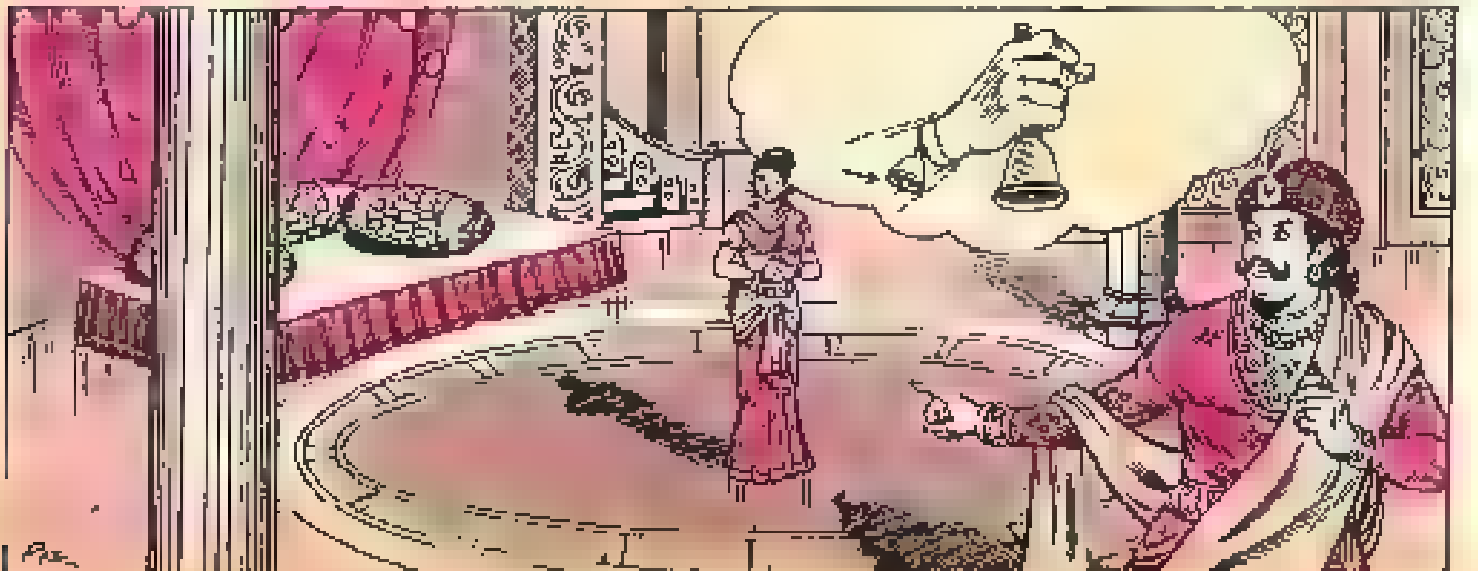
ಕಮಲಾಕರನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮಾತಾಡತೊಡಗಿದನು. ರಘುನಾಥನ ಚಿಕಿತ್ಸೆ

ಮುಗಿಯಿತು. ಧೀಮಾನ್ ಸುಮತಿಯ ದೋಹವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಅವಳು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ ವಿಷದ್ರವದ ಸೀಸೆಯನ್ನು ರಾಜನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ರಾಜನು ಆ ಸೀಸೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸುಮತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವಳ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮತ್ತೊಂದು ಸೀಸೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು "ಇದು ವಿಷ ದ್ರವವಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ವಿಷ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ. ನೀನು ವಿಷ ಅಂದುಕೊಂಡು ಕಮಲಾಕರನಿಗೆ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ನೀರನ ಬಿಂದು ಬೆರೆಸಿ ಕೊಡುವ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದನು. ಸುಮತಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು.

ರಾಜನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೀಸೆಯ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ತೆಗೆದು "ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಬಿಂದುವನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಕುಡಿಸು" ಎಂದನು.

ಸುಮತಿಯ ಮುಖಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು. ತನ್ನ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯಾದವಳೇ ತನ್ನ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬಯಲು ಮಾಡಿದಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಸುಮತಿ ತಾನು ನಿರ್ದೋಷಿ ಎಂದು ನಟಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ಅವಳನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಡಿಸಿದನು.

ನಾಲಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ಘಂಟಾಮಣಿ ಹೇಗೆ ಶಬ್ದಿಸಿತೆಂದರೆ, ಸೋಮನಾಥನು ಹೇಳಿದಂತೆ ರಘುನಾಥನು ಅಂತಹುದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಘಂಟಾಮಣಿಯನ್ನು ಅಂಗಿಯ ಕೈಯೊಳಗೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಚದುರಂಗದ ಆಟ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿದ್ದರು. ಅವರು ವೈರಾಗ್ಯದ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ದೊಡ್ಡ ಪಂಡಿತರೆಂದೂ ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ದೇಶದೊಳಗಿಲ್ಲಾ ಶಿಷ್ಯರ ಗುಂಪು ಇದ್ದಿತು. ಅವರ ದಿವ್ಯ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಕೇಳಬೇಕೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಎಲ್ಲಾ ಊರವರೂ ಹಾತೊರೆದು ಕೊಂಡಿರುವರು.

ಆ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆರು ತಿಂಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ತನ್ನ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ವೇದ, ವೇದಾಂಗಗಳ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತ. ಉಳಿದ ಆರು ತಿಂಗಳು ದೇಶಾಟನೆ ಮಾಡುವರು. ಸಂಚಾರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೂ ಭಕ್ತರೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಮರ್ಪಿಸುವ ತೃಣವೋ ಪೂವೋ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತುಂಬು ಮನದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಹರಸುವರು. ದೊರಕಿದ ಹಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ಹುಟ್ಟೂರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವರು.

ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಆ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ದೇಶಾಟನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ

ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಮಾತುಕೊಟ್ಟು ಹಾಗೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದು ಬೋಧನೆ ಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ಊರಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬರುವಾಗ ಊರ ಜನರೆಲ್ಲಾ, ಮಂಗಳ ವಾದ್ಯ, ಕೊಂಬುಕಹಳೆ ತುತ್ತೂರಿ ಧ್ವನಿಗಳಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ್ದರು. ವಿಷ್ಣು ದೇವಾಲಯದ ಆವರಣ ದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಅವರ ವಾಸಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವರ ಉಪನ್ಯಾಸ ಸಭೆ ನಡೆಸಲು ಎದುರಿಸಿ ಪಟಾಂಗಣವು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಸಮಯ ಮೊದಲು ಗೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಯ ಗೌಜಿಗದ್ದಲಗಳಿಗೆ ವಿರಾಮ ಎರಲಿಲ್ಲ. ಹರಿಕಥೆ, ಭಜನೆ, ಪುರಾಣಪಠನ, ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ಕಾಲವು ಸದ್ದಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಆನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿ ಧನ್ಯರಾದೆವೆಂದುಕೊಂಡರು. ಸ್ವಾಮಿಗಳ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಟ ನೀತಿಯ ಮುತ್ತುಗಳು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿ ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಬಾಯಿಯಿಂದಲೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ನಾಲ್ಕು ನಿಮಿಷಗಳಂತೆ ಕಳೆದವು.

ಇನ್ನು ಮುಂದಿನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಲು ವಿರ್ವಾಡು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿನವರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲಿನವರನ್ನೂ ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಬೇಕು. ಅದು ಹೇಗೆ ಎನಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ, ಮಂಟವದ ಹೊರಭಾಗದಲ್ಲಿ ಆಚೆಗೂ ಈಚೆಗೂ ಕರಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಸ್ವಾಮಿಯವರು. ಅವರ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಮೈದಾನವೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಾಡುಗಳೂ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆ ಕಾಡಿನ ಒಂದು ಮರದ ಹತ್ತಿರವೇ ಸ್ವಾಮಿಯವರ ದೃಷ್ಟಿ ನಿಂತಿತು. ಆ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ವರ್ತನೆಗಳು ಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಅವನ ಚೀಪ್ಪೆಗಳು ಯಾರೊಡನೆಯೋ ಮಾತುಕತೆಯಾಡುವಂತಿದ್ದರೂ, ಇದಿರಾಳಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ ಅವನ ಪ್ರವರ್ತನೆಯ ಗುಟ್ಟು ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾದರೆ ಅವನು ಹುಚ್ಚುನಾಗಿರಬಹುದೇ? ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಭುಸ್ತುಗಳನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಸಂಪನ್ನನಾದ ಗೃಹಸ್ಥನಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥವನು ಹೀಗಿರುವುದೆಂದರೆ, ವಿನಾಯಿತೋ? ಅವನ ಭುಸ್ತು ನೋಡಿ ಬುದ್ಧಿಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಅಳೆಯುವುದೂ ಸಂಯಲ್ಪವಷ್ಟೆ?

ಅವನ ವಿಚಿತ್ರ ವರ್ತನೆಯ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯಲೇಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ವಾದಬಾರಿಗಳಾಗಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು.

ಊರೆಲ್ಲಾ ಹೊಗಳುವ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯವರು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ಅವನು ಲಕ್ಷಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನೊಳಗೆ ತಾನೇ ಮಾಹಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕೈ ಕಾಲಗಳನ್ನು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಆಡಿಸುತ್ತ ಪಾರಿಕ್ವೆಯಿಂದ ವಿನನ್ನೋ ಹಾಕುತ್ತ. ದೊಡ್ಡುತ್ವ ಬಾಚುತ್ತ, ಮೇಲೆ ನೋಡಿ ನಗುತ್ತ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎನಪ್ಪಾ ಇದೆಲ್ಲಾ? ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಿ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು ಸ್ವಾಮಿಯವರು.

"ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಇದು, ಆಟ. ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೇನೋ ಅವರು ಬಹುಕು ನಿಮಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ನೀವು ಹೀಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಾ?" ಎಂದು ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಮನುಷ್ಯನು ಹೇಳಿದನು.

ಸ್ವಾಮಿಯವರು ವಿಸ್ಮಯಗೊಂಡರು. "ಇವನು ಹುಚ್ಚುನೇನೋ?" ಎಂಬ ಸಂಶಯ ದೃಢವಾಯಿತು. "ಆಪ್ತಾ, ನೀನು ಆಡುವ ಆಟ ಎಂತಹುದು? ನಿನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಆಡುವವರು ಯಾರು? ಎಂಥವರು? ಆ ರಹಸ್ಯವನ್ನಿಷ್ಟು ನನಗೆ ಹೇಳಬಲ್ಲೆಯೋ?" ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

“ಅದೇ ನೋಡಿ ರಹಸ್ಯವೆಂದರೆ! ಅದರೂ ರೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದ ಮಹಾನಭೂವರು ನೀವು. ನಿಮ್ಮಂಥವರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ? ನಿಜ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ನಾನು ಅಡುವುದು ಚದುರಂಗ ದಾಟಿ. ನನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅಡುವ ಎರಡನೆಯವನು ಕೇವಲ ಆ ದೇವನೇ!” ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ದೇವಾಲಯ ವನ್ನು ತೋರಿಸಿಯೇ ಹೇಳಿದನು ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಮನುಷ್ಯ.

ಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಗು ಒಂದಿತು “ಇವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಹುಚ್ಚನೇ. ಸಂದೇಹ ವೇನಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವನ ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಬುದ್ಧಿಮಂತ್ರ ಅಡಗಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಇದೂ ಒಂದು ಭಕ್ತಿ ಮಾರ್ಗವಾಗಿರಬೇಕು. ಭಗವಂತನು ಇವನನ್ನೇ ತನ್ನ ಲೀಲಾ ರಂಗದ ಒಂದು ಪಾತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರಬೇಕು.” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ. “ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ಯಾರು ಗೆದ್ದದ್ದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

“ತಡೀರಿ, ತಡೀರಿ. ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆಟ ಇನ್ನೂ ಮುಗಿದಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಅವನು ಮರದ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತ, “ದೇವಾ, ನೀನು ಹೇಳಿದ ಆಟ ಕಬ್ಬಾಯ್ತು ಎಂಬ ಮಾತು ಕೇಳಿದೆ ಈ ದಿನ ಗೆದ್ದವನು ನೀನೇ! ನಾನು ಸೋತೆ! ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ! ಇಕ್ಕೋ ಪಂದ್ಯದ ಹಣ.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಜೇಬಿನೊಳಗೆ ಕೈ ತೂರಿಸಿದನು.

ಅವನ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಮೆತ್ತಿಬ್ಬ ಬೆರಗಾದರು “ಮತ್ತೆ ಸೋತವನು ಗೆದ್ದವನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಪಂದ್ಯದ ಹಣವನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೀ? ಹೇಗೆ ಕೊಡುತ್ತೀ?” ಎಂದರು.

“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ, ಕೊಡಬೇಕು ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಆಟಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೊಹರಿಗಳು ಪಂದ್ಯವೆಂದು ಮಾಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು.” ಎಂದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ನೀನು ಸೋತೆಯಲ್ಲಾ? ಮತ್ತೆ ಜೇಬಿಗೆ ಕೈ ತೂರಿಸಿ ತೊಳಸುತ್ತ ದೇವನಿಗೆ

ನೀನು ಎರಡು ಮೊಹರಿಕೊಡುವ ಹಾಗೆ ನಟಿಸಿದರೆ ಅವನು ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಾನೆಯೇ?” ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ಯವರು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದರು.

ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಜೇಬಿನಿಂದ ಎರಡು ಮೊಹರಿ ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು. “ಸ್ವಾಮಿ, ದೇವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ವಯಂ ಒಂದು ಪಂದ್ಯದ ಹಣ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಭಾಗದತೋತ್ರದಾಳ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಬಂದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುವನು. ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ದೇವನಿಗೆ ಸೇರಿಬಿಡುತ್ತದೆ ಆ ಧನ ಈ ದಿನ ವಿಷ್ಣು ದೇವಾಲಯದಿಂದ ನನ್ನ ಅದ್ವೈತ ವಶಾತ್ ತಾವು ಒಂದಿದ್ದೀರಿ. ತಾವೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಆ ದೇವನಿಗೇ ಸೇರಿಬಿಡುತ್ತದೆ.” ಎನ್ನುತ್ತ ಜಗಜಗನೆ ಮೊಳೆಯುವ ಎರಡು ಒಂಗಾರದ ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಯವರ ಕೈಗೆ ಹಾಕಿದನು.

ಅನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ವಿನೂ ತೋರದ ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಅವರಿಗೊಂದು ನಮಸ್ಕಾರ

ಹಾಕಿ ಹೊರಟೇಹೋದನು. ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಆ ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಮುಟಪಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ಹುಚ್ಚರಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಎಂತಹ ಭಕ್ತ ರಿದ್ದಾರೋ ಎಂಬ ಮಹಾ ವಿಷಯವನ್ನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಹೇಳಿದರು.

ಮುಂದೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ಸ್ವಾಮಿ ಯವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದಿನ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಮೂಟೆಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಾ, ಮತ್ತೆ ಇದೇ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅದೇ ವಿಷ್ಣು ದೇವಾಲಯದ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದರು.

ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುತ್ತಲೇ ಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಮನುಷ್ಯನ ನೆನಪು ಬಂದಿತು. ಮುಟಪದ ಹೊರಗೆ ಕಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು. ಆ ಹುಚ್ಚು ಮನುಷ್ಯನು ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಆ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಎನಾವ್ವಾ? ಚಿದುರಂಗದಾಟ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತದೆಯೆ? ಈ ದಿನ ಗೆದ್ದವರು ಯಾರು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಅಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಅವನು ಘಟ್ಟನೆ ಮರದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೋಡಿ, "ದೇವಾ! ನಿನ್ನಾಟ ಕಟ್ಟು!" ಎಂದು

ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಗಲಗಲನ ನ್ಹನು. ಏನೋ? ನಗು ಜೋರಾಗಿದೆಯಲ್ಲ? ಈ ದಿನ ನೀನೇ ಗೆದ್ದೆಯಾ?" ಎಂದರು ಸ್ವಾಮಿಯವರು.

"ಗೆದ್ದೆ, ಆಯ್ಯಾ ಈ ಸಾರಿ ನಾನೇ ಗೆದ್ದೆ. ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಂಯಾಗಿ ಈ ಸಾರಿ ಒಡ್ಡಿದ ಪಂದ್ಯವೂ ದೊಡ್ಡದೇ ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳು!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮತ್ತೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಗತೊಡಗಿದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ದೇವನು ಆ ಹಣವನ್ನು ನಿನ್ನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾನವ್ವಾ?" ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಕೇಳಿದರು ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೇ ನಗುತ್ತ.

"ಏಹ್ಮಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ! ಈ ದಿನ ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ತಾವೇ ಬಂದು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿದಿರಲ್ಲಾ! ತೆಗೆಯಿರಿ ನೂರು ಮೊಹರಿ!" ಎಂದನು ಅವನು.

ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಪಿಳಿ ಪಿಳಿ ಅವನ ಮೋರೆಯನ್ನೇ ನೋಡಿದರು. "ದೇವನು, ನನಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ ಸ್ವಾಮಿಾ! ಆ ದಿನ ದೇವನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತೆಗೊಡಿದಿರಲ್ಲಾ! ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಬಿಡುವವ ನಲ್ಲ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನು ಪೊದರಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ದೊಣ್ಣೆಯನ್ನೂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು.

ಸ್ವಾಮಿಯವರು ತಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವನೆಯ ಗಂಟೆ ನಿಂದ ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ದಂಡ ಸಮರ್ಪಿಸಲೇ ಬೇಕಾಯಿ.

ದೇವಿಭಾಗವತ

ತನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಪತ್ನಿಯೂ ಅಕ್ಕರೆಯ ಮಗುವೂ ತನ್ನನ್ನು ಆಗಲಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಶಂಕನು ರಾಜನು ತಾಳಲಾಗದಷ್ಟು ವಿಯೋಗದಿಂದ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿದನು. ತನ್ನ ಕಾರ್ವಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೇಗೋ ರಾಜ್ಯವಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಕಾಡಿಗೆಹೋಗಿ ತುಂಬಾ ದಣಿದನು. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಲು ಗಂಗಾತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಗಂಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಗಂಗಾ ನದಿ ಪೂರ್ತಿ ಬತ್ತಿ, ಒಣಗಿ ಸಣ್ಣಗಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೇನಾಯಿತೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಹಾಗೆಯೇ ಕಣ್ಣು ಹರಿಸಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ತನ್ನ ಬಿಲ್ಲು ಎದ್ದೆಯ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಗಂಗಾನದಿಯ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಬಾಣಗಳ ಪರವಶಯವೇ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಪ್ರವಾಹದವನ್ನು ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಹುಡುಗನು ಅತ್ಯಾಕರ್ಷಕನಾಗಿ ತೋರಿದನು. ಹಾಗೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಶಂಕನು ವಿವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವನು

ತನ್ನ ಮಗನಾಗಿದ್ದರೆ ಒಳೆಯದಿತ್ತೆನ್ನಿಸಿತು. ಅವನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಆ ಹುಡುಗನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ಕಂದಾ, ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಯಾರು? ತಾಯಿ ಯಾರು? ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು? ಯಾವ ಕಾರಣವಾಗಿ ನಿನ್ನದು?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದನು.

ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗನು ಶಂಕನು ವಿವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಕೂಡಾ ನೋಡದೆ, ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನನಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಬಾಣ ಬಿಡುತ್ತ ಬಿಡುತ್ತ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಕಾಣದೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಶಂಕನು ತನ್ನನ್ನು ಆಗಲಿಹೋದ ಗಂಗಾದೇವಿಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿದನು. ಅಕ್ಷಣವೇ ಗಂಗಾದೇವಿ ಹಿಂದಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗಿರುವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನಿಂತಳು.

"ಇಲ್ಲಿ ಇದೀಗ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಬಾಣದೊಂದಿಗೆ ಅಡುತ್ತ ಎತ್ತೋ ಹೊರಟುಹೋದ ಅವನು ಯಾರು, ಎತ್ತ ಹೋದನೆಂಬುದು ನಿನಗೇನಾದರೂ ಗೊತ್ತೇ? ಅವನನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತೋರಿಸುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಶಂಕನು.

ಗಂಗೆ ನಗಾರುತ್ತ, "ಅವನು ಎಂಬಿನೋವನು. ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಎನ್ನ ಮಗನೇ ಇದೋ ತಂದು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ನೀನೇ ಅವನನ್ನು ಬ್ಬಳರಿಸಿ ಅದರಿಸಬೇಕು." ಎಂದು ಅತ್ತನೋಡಿ. "ಕಂದಾ" ಎಂದು ಕರೆದಳು ಕೂಡಲೇ ಆ ಹುಡುಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. "ಇವನು ವಸಿಷ್ಠನ ಹತ್ತಿರ ವೇದಗಳನ್ನು ಕಲಿತನು. ಪರಶುರಾಮನ ಹತ್ತಿರ ಶಿವ, ಸಾಗಿದನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಇವನೇ ಎನ್ನ ಕುಲವನ್ನು ಸುದ್ದರಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗಂಗೆದೇವಿ ಅದ್ಭುತಕಾದಳು.

ಕಂತನು ತನಿ ಮಗನನ್ನು ಅರಿಯಿಸಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ರಥದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದು. ಮಂತ್ರಿ, ಪುರೋಹಿತಾದಿಗಳಿಗೆ ಅವನಾರೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕುತೂಹಲವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರ ಅನುಮತಿಯ ಮೇರೆಗೆ ಕಂತನು ಸಾವನು ತನ್ನ ಮಗ ಗಾಂಗೆಯನಿಗೆ ವೈಭವ

ದಿಂದ ಮಂವಾಜ ಮಲ್ಲಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದನು. ಅನಂತರ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ತರು ವಾಯು ಬಂದುದಿನ ತಂತನು ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತ, ಕಾಳುದೀಪದಿಯ ಹಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ದಣವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅತ್ಯಾ ನಂದಕವಾದ ಓವಾಸದ ಬಿರುಮಗದ ಅವನನ್ನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ ತೊಡಗಿತು.

ಕಂತನು ಅದ್ಭುತ ಕುತೂಹಲಗಲಿಂದ ಗಾಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರುವ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಓಡಿದು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ತೊಡಗಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವನ ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪರೆಯಾತಕ ಮುಂವಟೆಯೊಟ್ಟುಳು ಕಾಣುಬಂದಳು. ನಿಷ್ಕಂಧೇಹವಾಗಿಯೂ ಅವಳ ಶರೀರದಿಂದಲೇ ಆ ಮಂವಾಸಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿರುವುದೇನು ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳು ಬೇವಾಂತೆಯೋ, ಕ್ಷೀರಿಯೋ, ನಾಗ ಕನ್ಯೆಯೋ ಇದೋಕೇ ಹೊರತು. ಮನವಿಯಲ್ಲಿ ವೆಂದು ತೋರಿತು ಕಂತನುವಿಗೆ.

ಅವನು ಅವಳ ಸಮೀಪ ಹೋಗಿ, "ನೀನು ಯಾರು? ಎನ್ನ ತಂದೆ ಯಾರು" ಈ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಬಿಳಿ ಕಿರುಗುತ್ತಿರುವಿ? ಎನ್ನ ಗಂಡ ಯಾರು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅಪ್ಪಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ತನಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಮೋಹವಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ತಾನು ಇಂತಹವ ನೆಂದೂ ಸಹ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಅವಳು ಕಿರು ನಗುಸೂಸುತ್ತ. "ನಾನು ಕನ್ಯೆಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಯನ್ನು ದಾರರಾಜ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ದೋಳಿ ನಡೆಸಿ ಕೊಂಡಿರಲು ನನಗೆ ಹೇಳಿ, ತಾನೂ ಈಗಲೇ ಬರುವು ದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದೇ ನಮ್ಮ ಮನೆ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ ತಂದೆ" ಎಂದಳು.

"ಕುರುವೆಂಬ ರಾಜನಾದ ನಾನು ಒಬ್ಬೆಯಾಗಿ ನಾಗಿರುವವನು ನಿನ್ನಂಥ ಸುಕಮಾರಿಯಾದವಳು

ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಕಡ್ಡವವರುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡುವ
ಯಾಗಿ ಸಮಸ್ತ ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸು ನನ್ನ
ಯೆಡೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಹೋಗಿ ಬಹಳ ಕಾಲ
ವಾಯಿತು ಅವಳ. ನನಗೆ ಹೊಸದೋ ಆಶೆಗಳನ್ನು
ಹೋರಿಸಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ನಾನು
ಬೆರೆಯುವವರನ್ನು ನೆನಪಿರುವೆನಲ್ಲ. ಈಗ ನನ್ನನ್ನು
ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ
ವೂತು ಅಲ್ಲಿಗಳೆಯಬೇಡ. ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸುಖಾರಿ
ಯಾಗಿರು" ಎಂದನು ಕಂತನು.

ಅವನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಪಾಚೆ
ಯಿಂದ ಮುಖ ತಗ್ಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ
ಉಂಟಾದ ದೋಷವು ನನಗೂ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ
ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿ. ಆದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರು
ಸ್ಮತಂತ್ರಿಸಿ ನಡೆಯುವುದು ಧರ್ಮವಲ್ಲವಷ್ಟೆ?
ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಹಿರಿಯರು ಮದುವೆಮಾಡಬೇಕೆ
ಹೊರತು. ತಾವೇ ತಮ್ಮಜ್ವರಂತೆ ಯಾರನ್ನೋ
ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟರೆ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಅವ
ಮಾನವಲ್ಲವೆ? ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಹೋಗಿ ನನ್ನ
ಕಂದೆಯೊಡನೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಅವರ
ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ
ಯಾಗಿರಿ." ಎಂದಳು.

ಅವಳು ಸರಿಯಾದ ಮಾತನ್ನೇ ಹೇಳಿದಳೆಂದು
ತಿಳಿದು ಶಾಕನು ಅವಳ ಕಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು
ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಅವಳ ಒನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು.

ದಾಶರಾಜನು ಕಂತನುವನ್ನು ದೂರದಿಂದಲೇ
ನೋಡಿ, ವಿನಯ ವಿಧೇಯತೆಗಳಿಂದ ಕೈ ಹೋದಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಇದಿರಾಗಿ ಬರುತ್ತ, "ತಮ್ಮ ದಾಸ ನಾನು.
ಗುರುಮಾಡಬೇಕು ತಾವು ಹೀಗೆ ಪಾಪ ಬೆಳೆಸುವುದು
ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟ. ನನ್ನಿಂದ ವಿನೂಗಬೇಕೋ ಅಪ್ಪಣೆ
ಯಾಗಲಿ" ಎಂದನು. "ನಾನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ
ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಬುದ್ದಿವೇನೆ ಎನಗೆ ಆಕ್ಷೇ

ಪಣೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆ
ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಏನು ಹೇಳುವೆ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಕಂತನು.

ಅ ಮಾತು ಕೇಳಿ ದಾಶರಾಜನು ಅತ್ಯಾನಂದವಟ್ಟು
"ಮಹಾರಾಜರೇ, ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನೀವು ಮದುವೆ
ಯಾಗಿ ನನ್ನ ವಂಶವನ್ನು ಎತ್ತರಿಸುವರೆಂದರೆ
ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮನಗೀಳು ಬೀಳಾಗಿದೆ? ಅದರೂ
ನನ್ನದೊಂದು ಕೋರಿಕೆ ಏನು ಎಸುತ್ವೇನೆ. ನನ
ಮಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಮಗನೇ ನಿಮ್ಮ ಅನಂಜರ
ಪುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವವನಾಗಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೇನೂ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ
ಹೇಳಬಾರದು" ಎಂದನು.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಂತನುವಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗ
ಗಾಂಗೆಯನ ಜ್ಞಾಪಕಬಂದು ಮೋವಾಯಿತು.
ಅದರಿಂದ ಅವನು ದಾಶರಾಜನ ಮಾತಿಗೆ ವಿಧೂ
ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡದೆ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಸೀರಾ ಮನೆಗೆ
ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಆದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಪೂರ್ತಿ

ಆ ದಾಶಸೈಯ ಮೇಲೆಯೇ ಲಯಿಸಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನು ಆ ದಿನ ಉಬ್ಬವನ್ನೇ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಂಗೆಯನು, "ಅವ್ವಾ, ಇದೇನು? ಇಷ್ಟೊಂದು ಚುಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ನನ್ನೊಡನೆ ಹೇಳಬಾರದೆ? ಬರಿಪ್ಪನಾದ ಒತ್ತು ಹೊರುವುದಕ್ಕೂ, ಒಂದಾದರೂ ಹೇಳಿದನೇ? ಆಗಬಾರದ್ದೇನಾದರೂ ಆಯಿತೆ? ನಾನಿರುವಾಗ ಹೀಗೆ ಕೊರಗಿಕೊಂಡಿರುವ ಆಗತ್ಯ ಮೇಲಿದೆ? ಇಮ್ಮ ಇಷ್ಟವೇನಿಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಭಾರ ನನ್ನದು" ಎಂದನು.

ಮಗನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ತಂತನು ಲಜ್ಜಾವಿನ್ಯನಿ ಚುಕ್ಕೆಯಿಂದ, "ಕಂದಾ, ನನಗೆ ನೀನೊಬ್ಬನೇ ಮಗ ನಾಗಿರುವುದು ಚುಕ್ಕೆಯಲ್ಲದೆ ಕುಕ್ಕೇನು ಹೊಳ- ಒಟ್ಟು ಮಗನು ಮಗಳ್ಳು. ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಕಣ್ಣಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೇಗೋ ದೈವಿಕವಾಗಿ ಇರುವ ಒಬ್ಬ ಮಗನೂ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ತಂದೆಯ ಗತಿ ಎನಾಗಿ

ಬೇಕು?" ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಾಂಗೆಯನು ಮುಕ್ತೇನೂ ಕೇಳದೆ, ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನಿಜ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕೊಡಲೇ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ದಾಶರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ. "ನಿವಯ್ಯಾ, ನನ್ನ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ನೀನು ವಿಧಿಸುವ ನಿಬಂಧನೆಗೆ ಯಾವ ಆತಂಕವೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ನನ್ನ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಬಿಡು ನಾನು ಅವಳನ್ನು ತಾಯಿಯಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇದು ಸತ್ಯ" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ದಾಶರಾಜನು "ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನೀನೇ ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹಿರಿಯನಾಗಿ ನೀನು ಇರುವಾಗ, ಅವಳ ಮಗನು ರಾಜನಾಗುವುದು ಯಥಾವಿಧಿಯಾಗಿಯೇ ಬರುತ್ತದೆವ್ವೇ?" ಎಂದನು.

"ನಾನು ಅವಳನ್ನು ತಾಯಿಯಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ತಾಯಿಯೇ ಅವಳ ಮಗನೇ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಇದರಲ್ಲೇನೂ ಸಂದೇಹವೇನು" ಎಂದ ಗಾಂಗೆಯ.

"ಅಯ್ಯಾ, ನೀನು ರಾಜ್ಯವು ಬೇಡವೆಂದರೂ ನಿನ್ನ ಮಗನು ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಡುವನೆಂದು ಹೇಗೆ ನಂಬಲಿ?" ಎಂದು ದಾಶ ರಾಜನು ಕೇಳಿದನು.

"ನಾನು ಮದುವೆಯಲ್ಲೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆ. ಅಂದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಮಗನು ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ ಬಹು? ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ಇನ್ನು ಯಾವ ಸಂದೇಹವನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನನಗೆ ತಾಯಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು" ಎಂದನು ಗಾಂಗೆಯ.

ಇದಕ್ಕೆ ದಾಶರಾಜನು ಒಪ್ಪಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಸತ್ಯವಶಿ ಕೇಕನುಗಳ ವಿವಾಹವು ನಡೆಯಿತು. ಆ

ಅವನು ಕೂಡ ಒಂದು ಬಾರಿ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿಯೂ

ಅವನು ಕೂಡ ಒಂದು ಬಾರಿ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿಯೂ

ಅವನು ಕೂಡ ಒಂದು ಬಾರಿ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿಯೂ

ಅವನು ಕೂಡ ಒಂದು ಬಾರಿ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿಯೂ

ಅವನು ಕೂಡ ಒಂದು ಬಾರಿ ಅಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ಹೋಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು
 ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿಯೂ

ಕೊಂಡನು. ಕುಂತಿಗೆ ಮೂರು ಮಂದಿ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು. ಮೊದಲಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರರೂ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಇವರು ಎವರು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಯುದ್ಧ ಪಿರ ಫಿರ. ಅರ್ಜುನ ನೂರ ಸುಮಾರು ಎರಡು ವರು ಪಾಂಡವರೊಳಿವರು.

ಕುಂತಿ ಮಮವೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಸೂರ್ಯನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಒಂದು ಗಂಡು ಮಗು ಎನ್ನು ಹೆಸರು ಹೊಂದಿದ ಕಿರುಕುಡುಕೆ ಸರಿಯು ಕವಾತದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದವಳು. ಆ ಮಗು ಒಬ್ಬ ಕುಂತಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕರ್ಣಮೆಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದನು.

ನಂತರವು ಹುಟ್ಟುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಂಡು ಕುಂತಿ ರಾಜ್ಯದ ಸ್ವಾಮ್ಯಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಪುತ್ರನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಆ ಹುಟ್ಟಿದಳು ಅರಗುವಾಕ ಎಂಬಾತನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಎಂದಿ ಅಪರೋದಿಗೆ ಗಮನ ಮಾಡಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಕುಂತಿ ಐವರು

ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕರೆದೊಳೊಂದು ಕಾಡುಭಾಗಕ್ಕೆ ಒಂದು ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಸೇರಿದಳು.

ಪಾಂಡವರೊಡನೆ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೊಡನೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಾಡಿನಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮಗಳು ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಸೇರಿಸಿ ಮದುವೆಯಾದರು. ದ್ರೌಪದಿ ಐವರೊಡನೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹುಡುಕಳು. ಅರ್ಜುನನು ಕೃಷ್ಣನ ತಂಗಿಯಾದ ಸುಭದ್ರೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಲಾಕ್ಷ್ಮಿ ಅಭಯನ್ನು, ಒಬ್ಬ ಮಗಿಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ಮುಂದೆ ಸಹದ ವಸಿಷ್ಠನಾದ ಭಾರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಅಭಯನ್ನು ಸುಲೂವಾಗಿ ಅವನ ಹುಡುಕೆ ಈತರ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದು, ಅವಳು ಮುಂದೆ ಪರೀಕ್ಷಿತ ನನ್ನು ಹುಡುಕಳು.

ಭಾರತ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಸಹ, ಹೊರ ಮೇಲೆ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನೂ ಗುರುಗಳೂ ಅನಾಥರಂತಾಗಿ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಆಶ್ರಿತರಲ್ಲಿ ಇದ ಗಳಿಕಾಣತು. ಧರ್ಮರಾಜನೊಬ್ಬ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಕೊರತೆಯೂ ಬಾರದಂತೆ ಮೂರು ಆವರಿಸಿದನು. ಅವರ ಕುಮಾರು ನಂತರ, 1919 ದಶಾಹಿನೀದ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನನ್ನು ಅವಮಾನದಿಂದ ಕೊಂದೇ ಇದ್ದನು.

ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನು ಗುಂಧಾರಿಯನ್ನು, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನನ್ನು, ಕಂಜಯನನ್ನು ಕರೆದೊಳೊಂದು ವಾಸವಹೃತವೆವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಹೊರಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಕುಂತಿಯೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಳು. ಹಾಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಅರಗುಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಆಶ್ರಯವರ್ಗಳು ಕಳೆದುವು.

ಒಂದು ದಿನ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನು ಒಂದು ಕೃಷ್ಣವನ್ನು ಕಂಡನು. ಆ ಕೃಷ್ಣದಲ್ಲಿ ಕಾಡಲ್ಲಿ ಕೊಳೆದಂತೆ ತನ್ನ ಸೇರಿದುವಾದ್ದು ದೊಡ್ಡದಾದ ಕುಂತಿ ಕಂಡಳು. ಕುಂತಿ, ಒಬ್ಬಳು ಕನಕಿನಲ್ಲಿ ಕುಡ

ಕಾಯಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ತನಗೆ ಕುಂತಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿ, ಧೃತ ರಾಷ್ಟ್ರ, ಗಾಂಧಾರಿ, ವಿದುರನನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ತೀವ್ರ ಆಸಕ್ತಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಪಾಂಡವರೈವರೂ ಒಮ್ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ದ್ರೌಪದಿಯೂ, ಸುಭದ್ರೆಯೂ ಉತ್ತರೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಅನೇಕಮಂದಿ ಪುರಷನರೂ ಅವರನ್ನು ನುಸರಿಸಿದರು.

ಹೀಗೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಶತಯೂವಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ, ಗಾಂಧಾರಿ, ಕುಂತಿಯರನ್ನು ನೋಡಿದರು. ವಿದುರನು ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಏಕಾಂತಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವನೆಂದು ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನು ಹೇಳಿದನು.

ಯಾಧಿಷ್ಠಿರನು ವಿದುರನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಗಂಗಾತೀರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಹಳದೂರ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಡೆ ಭೋರ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ವಿದುರನನ್ನು ನೋಡಿ, ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ವಿದುರನಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ವಿದುರನ ಮುಖದಿಂದ ದಿವ್ಯ ತೇಜಸ್ಸೊಂದು ಹೊರಟುಬಂದು ಯಾಧಿಷ್ಠಿರನ ಮುಖದೊಳಗೆ

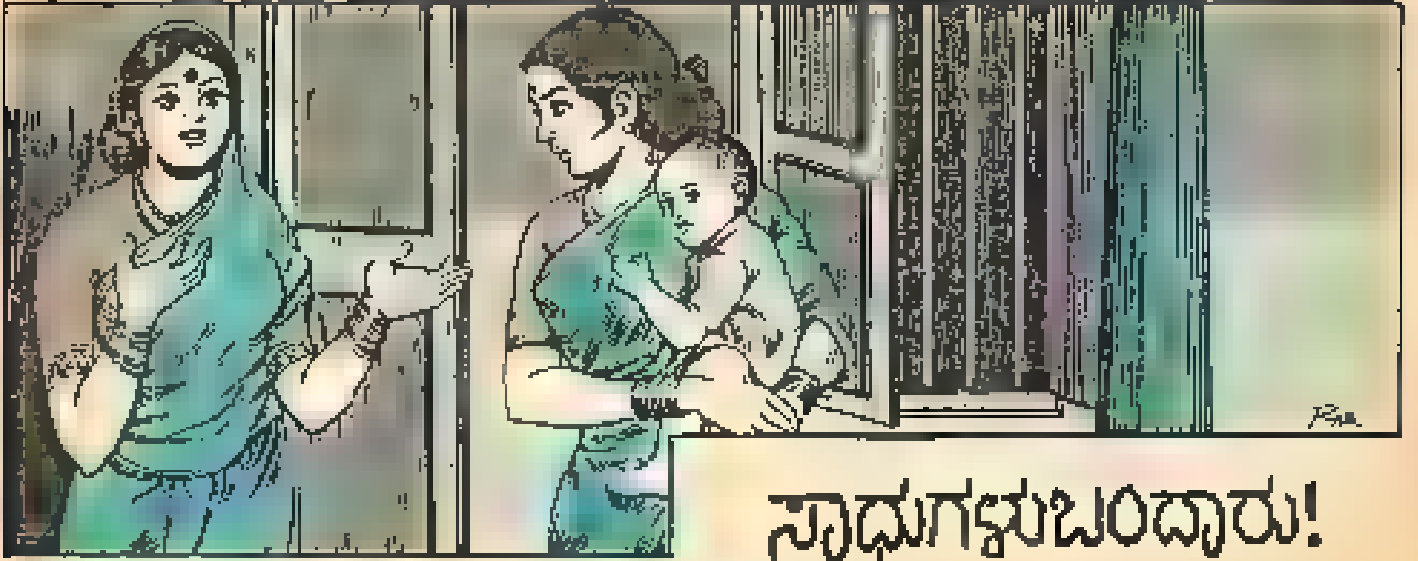
ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದೂ, ವಿದುರನ ಶರೀರವು ಸತ್ತು ಬೀಳುವುದೂ ಒಂದೇ ಸಾರಿ ನಡೆಯಿತು.

ಯಾಧಿಷ್ಠಿರನು ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ವಿದುರನ ಮರಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಪಾಂಡವರು ಅವರೊಂದಿಗೇ ಇದ್ದು ಆಮೇಲೆ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಹಸ್ತಿನಾವತಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ದೇಸಗೆಯಲ್ಲಿ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ, ಗಾಂಧಾರಿ, ಕುಂತಿಯರು ಕಾಡುಗಿಚ್ಚಿನ ನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಸುಟ್ಟು ಹೋದರು. ಅವರಿಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಸಂಭಯನು ಮಾಡುವುದೋ ಒಂದು ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದನು.

ಕೌರವ ಪಾಂಡವರು ಜಾಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವರ ವಂಶದ ಅಂಕುರವಾಗಿ ಉಳಿದ ಪರೀಕ್ಷಿ ದ್ರಾಹನು ಒಬ್ಬ ಮುನಿಯ ಶಾಪದಿಂದ ತಕ್ಷಕನ ಕಡಿತಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ತೀರಿಹೋದನು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಪರೀಕ್ಷಿದ್ರಾಹನ ಮಗ ಜನಮೇಜಯನು ಮಹಾ ಕೋಪದಿಂದ ತಂದೆಯ ಮರಣಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕಾರ ವೆಸಗಲು, ಭಯಂಕರವಾದ ಸರ್ಪಯೋಗವನ್ನು ತೊಡಗಿದನು. ಆ ಮಹಾ ಯೋಗದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅನೇಕಾನೇಕ ಸರ್ಪಗಳನ್ನು ಅಗ್ನಿಗೆ ಅಹುತಿಯಾಗು ವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಕಡೆಗೆ ಎರವಿಸಿದನು.

ಸಾಧುಗಳುಬಂದರು!

ರಾಧಮ್ಮನ ಗಂಡ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ, ರಾಧಮ್ಮ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅಡಿಗೆ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಾಗಿಲ ಹೊರಗಿನಿಂದ, "ಅಮ್ಮಾ, ಅಮ್ಮಾ, ಅಮ್ಮಾವರೇ!" ಎಂದು ಹೆಂಗುಸಿನ ಕಂಠ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ರಾಧಮ್ಮ ಒಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ, ಹೊರಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಮಗುವನ್ನೆತ್ತಿ ಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಭಕ್ತ ಕೇಳಲು ಬಂದಿರುವಳೆಂದುಕೊಂಡು ರಾಧಮ್ಮ "ಹೋಗಿ ಬಾರಮ್ಮ ಇನ್ನೂ ಅಡಿಗೆದಾಗಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು.

"ನಾನು ಭಕ್ತ ಕೇಳಲು ಬರಲಿಲ್ಲಮ್ಮಾ, ನಾನು ಶ್ರೀನಿವಾಸಪುರದವಳು. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಗೌರಮ್ಮ ಅಂತ. ಪಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು ಹೊಲದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಲಂಬಾಡಾ ಪಿಶಾಚಿ ಸೋಕಿ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವಿನಿಂದ ನರಳಿಕೊಂಡೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು ಏನು ಮದ್ದು ಮಾಡಿದರೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಕ್ತ ವಾಂತಿ ಬೇರೆ ಕುರುಮಾಯಿತು. ಅದು ರೋಗವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮದ್ದುಗಳಿಂದ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಲಂಬಾಡೀ

ಪಿಶಾಚಿರು ಉಪದ್ರ, ಅಂತ ನಮಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಏನೂ ತೋರದೆ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡದೆ ರಾತ್ರಿ ಬೆಳಗು ಮಾಡಿದೆವು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ದೇವರ ಹಾಗೆ ಒಬ್ಬರು ಸಾಧು ಗಳು ಬಂದರು. ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿಕೊಂಡೆವು. ಅವರು ನೊಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅದು ಲಂಬಾಡೀ ಪಿಶಾಚಿ ಆದರೂ. ಏನೋ ಮುಕ್ತಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರು ಆ ಕೂಡಲೇ ವಾಂತಿ ನಿಂತಿತು. ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವು ಹೋಯಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ನೋಡಿದೆವು. ಆ ಸಾಧುಗಳು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ನಿನ್ನ ಮತ್ತೆ ಅವರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಆ ಸಾಧುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದವೆಂದು ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಕೇಳದೆ ಬೆಳಗ್ಗಿನಿಂದ ಈ ಊರೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕುತ್ತಿ ಬ್ಬೇನೆ. ಅವರು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಮ್ಮ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಪುರಕ್ಕೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿ" ಎಂದಳು ಗೌರಮ್ಮ.

"ಹಾಗೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ರಾಧಮ್ಮ ಗೌರಮ್ಮನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಬಾಗಿಲ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋದಳು.

ಅವರು ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸವುಗೂ ದಾಖಲಾತಿಗೂ ತೃಪ್ತಾಗ ತೊರಗೆ "ಮಾತಾ! ಅನ್ನವುಗಳೇಶ್ವರಿ!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕರೆಯುವುದು ಕೇಳಿತು.

ರಾಧಮ್ಮ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಳು. ಒಬ್ಬ ಸಾಧು ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ. ಅವಳಿಗೆ ಗೊರಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. "ನಿಮಗೆ ಗೊರಮ್ಮ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ಯಾವ ಗೊರಮ್ಮ ಮಾತಾ?" ಎಂದು ಸಾಧು ಕೇಳಿದ. "ಅವಳೆದು ಶ್ರೀ ಸುಸದ್ವರವಂಶಿ. ಅವಳ ಗುರುಗಳು ಒಬ್ಬರಾದ ಶಿವರಾಯ ಬಡಿದರೆ ನಿನ್ನ ಗುರು ಪಡೆದಿರಬಹುದು" ಈಗ ಮತ್ತೆ ಅವಳ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವು ತುರುವಾಗಿದೆಯಂತೆ. ಆ ಸಾಧು ವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ, ಈ ಊರಿಗೆ ಬಂದು ಹೋದಳು" ಎಂದಳು ರಾಧಮ್ಮ. "ಆ! ಈಗ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ಈ ದಿನ ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿದೆ. ನಾಳೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದ ಸಾಧು.

ಈ ಸಾಧುವಿನ ಮೇಲೆ ರಾಧಮ್ಮನಿಗೆ ಅಗಲಿ ಎತ್ತರದ ಉಂಬುಗಳಿತ್ತು. "ನನ್ನ ಒಳಗೆ ಒಳಗೆ ಬನ್ನಿ. ನನ್ನದೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಇದೆ" ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

ಸಾಧು ಅವಳು ಹೇಳುವುದನ್ನು ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ "ರಾಧಮ್ಮಾ ಮದುವೆಯಾದ ಹೊಟ್ಟೆಗಿದ್ದ ನಿನ್ನ ನಿನ್ನ ಗುರು ಗೆ ಉಂಟು ತೊಂದರೆ ಕೊಂಡು ಹೋಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ಆತ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ದಿವ್ಯ ಬಿಡು ವಾಚನ ನೀಡಲಾಯಿತು. ದಾಟಿರುವಿರಿ. ಆ ರಾತ್ರಿ, ನಿಮಗೆ ಜ್ವರ ಬಂದು ಹತ್ತು ದಿನ ಆ ವಾಕ್ಯ ಕೇಳಿದರೆ ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೇ ನಿಮಗೆ ಸುಖವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಿನ್ನ ಸುಖವಾಗಲಾರದು ಎಂಬ ವಿಧಿ" ಎಂದನು ಸಾಧು.

ಅದನ್ನು ನೀವೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ರಾಧಮ್ಮ ಹೇಳಿದಳು. ಸಾಧು ಹೇಳಿದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವನು ಮುಂದೆ ತಂದಿಟ್ಟಳು. ಸಾಧು ಅರಸಿನ ಕುಂಕುಮ ಗಳಿಂದ ರಂಗವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ದೇವತೆಯನ್ನು ಬರೆದು ಅದರ ಮೇಲೆ ಒರೆಯುವ ರಾಧಮ್ಮನನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದನು. ಮು. ತೋಪ್ಪಾರವನು. ತಾನು ನಿಂಬೆ ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು. ಅವಳ ತಲೆ ಮೇಲೆ ನಿಂದ ಆಚೆಗೂ ಈಚೆಗೂ ಉರುಳಿಸಿದನು. ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿಯನ್ನು ಬರೆದು ನಿಂತನ್ನು ಅವಳ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಚೆವುಕಿಸಿದನು. ಚೀಲ ಮೊಳಗಿನಿಂದ ಒಂದು ತಾಯತ್ವವನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವಳ ಹಾಗೆ ಕಟ್ಟಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಕರ್ಪೂರಾರತಿಯನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತಾ, ಅವಳ ಮ. ಮೆಕ್ಕೆ ಒಡೆತನು ಕರ್ಪೂರದ ಪಾಕೆಯಿಂದ ರಾಧಮ್ಮನಿಗೆ ಹ್ವಾನಿತವ್ವ ವಹಾಗಾಯಿತು. ಸಾಧು ತಾಯತ್ವವನ್ನು ಹುಣ್ಣಿಯೆಂದಿತ್ತು. ಅವಳ ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟುತ್ತ ಅವಳ ಕೊರಳನ್ನಿಟ್ಟ ಬಂಗಾರದ ಎರಡೆರಡು

ಸರವನ್ನು ತಾನೆತ್ತಿಕೊಂಡನು. ರಾಧಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸಾಧು ಅವಳ ಮುಖಕ್ಕೆ ನೀರು ತಳೆದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಳು.

"ಇನ್ನು ನೀವು ಮಿಂಡಿತವಾಗಿ ಸಂತಾನವತ್ತಿದಾಗಲಿ ಎರಿ ಮೂಕಾ!" ಎಂದು ಸಾಧು ತನ್ನ ಪೂಜಾ ಐಕ್ಯ ಗಳನ್ನು ಬೀಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ರಾಧಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಬಂದ ಇವಳು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಅವಳ ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. "ಬೇಡಮ್ಮಾ ಬೇಡ. ಹುಂ. ನಿಮಗೆ ಕೃಪೆಯಾಗಲಿ. ಅಂತ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ಮೂಕಾ!" ಎಂದು ಆ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ರಾಧಮ್ಮ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತನಗೆ ಹುಟ್ಟಿರುವ ಮಗುವನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವಳ ಗಂಡ ರಾಮಪ್ಪ ಬಂದು ಕರೆದಾಗಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ಒಳಗೆ ಬಂದ ರಾಮಪ್ಪ ಅಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಅರಸಿನ ಕುಯ್ಯನು ರಂಗವಲ್ಲಿಗಳ ದೃಶ್ಯವೋಡಿ

ಇದೇನೋ ಕುಳಿತು ರಾಧಮ್ಮ ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

"ಎನ್ನೋ ಅಪ್ಪ! ಯಾರ ಹುಚ್ಚೋ ಅದೇ ಅವರಿಗೆ ಅನಂದ" ಎಂದ ರಾಮಪ್ಪ ಗಂಡನ ಸಿರಾ ಸಕ್ತಿ ರಾಧಮ್ಮನಿಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿ ರಾಮಪ್ಪ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ರಾಧಮ್ಮ ಎಳೆಗೆ ಸುಣ್ಣ ಹಿಟ್ಟು ಅಪ್ಪನಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿರಲು, ರಾಮಪ್ಪ ಅವಳ ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ತಾಯತ್ವವನ್ನು ಹಿಡಿದು, "ಇದುವೇ ನಿನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಡುವುದೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ನಿಮಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ತಮಾಷೆಯೇ!" ಎಂದು ಅವಳು ತನ್ನ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ತಡವಿಕೊಂಡಳು. ಬಂಗಾರದ ಸರ ಕೈಗೆ ತಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮುಖವು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕಂಠಿ ಹೋಯಿತು. ದಿಗಿಲಾಗುಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ಮನೆಯೊಳಗಿಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿದಳು. ಗಂಡನನ್ನು ಮಂಜದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸಿ, ಹಿಂದೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಡರಿ ಕೊಡರಿ ನೋಡಿದಳು.

ಅವಳ ಗಡಿಬಡಿಯ ಕೆಲಸ ನೋಡಿ ರಾಮಪ್ಪ,
 "ಏನು ಹುಡುಕುವುದು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.
 "ಕೊಠ್ಠಿಲ್ಲದ್ದು ಎರಡಳಿಯ ಬಂಗಾರದ ಸರ. ಬೆಳಗ್ಗೆ
 ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಕೊಠಳಿಗೆ ಹಾಕ್ಕೋಡದ್ದು ನೆನಪಿದೆ.
 ಹಾಕ್ಕೋಳ್ಳುವಾಗ ಅದರ ಕೊಂಡಿಗೆ ದಾರ ಸುತ್ತಿತ್ತು.
 ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಡಿಸಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ!" ಎಂದಳು ಕಣ್ಣೀರು
 ತುಂಬಿಕೊಂಡು ರಾಧಮ್ಮ.

ರಾಮಪ್ಪನಿಗೆ ಇನ್ನೇನೂ ಆಸುಮಾನವಿರಲಿಲ್ಲ
 ಅಗಲೇ ಆ ಸಾಧುವನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟು.
 ಊರೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಗಾಳಿಸಿದನು. ಸಾಧುವಿನ ಜಾಡು
 ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಊರಿಗೆ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು
 ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾಳು ದೇವಾಲಯ
 ಎದ್ದುದು ನೆನಪಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡ
 ಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ರಾಮಪ್ಪನು ತನ್ನ ಒಕ್ಕಲಿಗ
 ನಾದ ಅಲೊಬ್ಬನನ್ನು ಸಹಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ
 ಹೊರಟನು.

ಕತ್ತಲೆಯಾದರೂ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ
 ದೇವಾಲಯದ ಮೆಟ್ಟಿಲಿನ ಮೇಲೆ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ
 ನೊಬ್ಬ ಕುಳಿತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ದೇವಾಲಯ
 ದೊಳಗಿನ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಯವಳೋ
 ಒಬ್ಬಳು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಳೆಂದೂ ರಾಮಪ್ಪನಿಗೆ
 ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಅಡಿಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನು ಕೂಡಿದ ಮತ್ತಿನಲ್ಲಿ
 ಹಾಡುತ್ತ ತೂರಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದು ದೇವಾಲಯ
 ದೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕನು. ಹುಡುಗನೂ ಎದ್ದು ಒಳಗೆ
 ಹೋದನು. ರಾಮಪ್ಪನೂ ಅಕೂ ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು
 ಗೋಡೆಯ ಕುದೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ನೋಡಿದನು.

ಕುಡುಕನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಸೀಸೆಯನ್ನು ಕೆಳ
 ಗಿಟ್ಟು "ನೋಡೇ, ಏನು ತಂದಿದ್ದೇನೇ ಅಂತ!"
 ಎಂದು ಬಂಗಾರದ ಸರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವಳಿಗೆ
 ತೋರಿಸಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ರಾಮಪ್ಪನೂ ಅಕೂ ಒಮ್ಮೇಲೇ
 ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಆ ಸರವನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡರು. ಆ
 ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದು ಗುದ್ದಿ ಅವನನ್ನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಹದ
 ಮಾಡಿ ಕೂಕಿದರು.

ಅವನ ಮಕ್ಕಳು ಇಳಿದು ಅವರ ಕಾಲ ಮೇಲೆ
 ಬಿದ್ದು ಹೊರಳಾಡುತ್ತ "ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿ! ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿ!
 ಇನ್ನೊಂದು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ!" ಎಂದು ಆರ್ತ
 ನಾದ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಗೌರಮ್ಮ
 ಕೂಡಾ ಬಿದ್ದುಬಿದ್ದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು.

ರಾಮಪ್ಪ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ರಾಧಮ್ಮನಿಗೆ ಸರ
 ವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ, "ಆ ಸಾಧು ನಿನ್ನ ಸರವನ್ನು
 ತೆಗೆಯುವಾಗ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಯಿತು?"
 ಎಂದನು. ರಾಧಮ್ಮನಿಂದ ಮಾತೇ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ

ವೆಂಕಟೇಶ್ವಯ್ಯ ಧನಕರಾದರೂ ಪರಮ ರೋಗಿ, ಅವರು ಹೆಂಡತಿಯ ಕಾಟವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಶಿರ್ಫ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಡಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು. ಮನೆಯ ಬಾಡ್ವತೆಯನ್ನು ಮಗನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ, ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಶಿರ್ಫಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟರು.

ಅದರ ಮನೆಗೆ ಬಾವಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಊರ ಬಾವಿಯಿಂದ ನೀರು ತರಬೇಕು. ಮಗ ಶೀನವ್ವ ಎಷ್ಟೋ ವಾರ ಮನೆಗೊಂದು ಬಾವಿ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದ. "ನೋಡೋಣ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ವೆಂಕಟೇಶ್ವಯ್ಯ ದಿನ ದೂಡಿದ್ದರು. ಬಾದಿಗಾಗಿ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲು ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ.

ತಂದೆ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ, ತಾನು ಬಾವಿ ತೋಡಿಸಿದರೆ ಅಕ್ಷೇಪಿಸಲಾರೆಯೆಂದುಕೊಂಡು, ಶೀನವ್ವ ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ತೋಡಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಎರಡೂ ಅಳವಡ್ಲೇ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟಿಗಾದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದರ ತುಂಬಾ ಹಣವೂ ಚಿನ್ನದ ನೆಗೆರೂ ಇತ್ತುವು. ಇವೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿಯೆಂದು ಶೀನವ್ವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

"ಅಯ್ಯಾ, ಅದು ನಿಮ್ಮ ಭೂವಿಣ್ಣರಡೇ. ಧರ್ಮಾತ್ಮರು! ಆ ಧನವನ್ನು ನಮ್ಮಂಥ ಬಡವರಿಗೆ ಹಂಚಿ ಪುಣ್ಯಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಿ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದರು ಕೊರಗಿಕು.

ಅಕ್ಕಪಕ್ಕವಾಗಿ ಒಂದೆ ಹಣ ಶೀನವ್ವ ಧರ್ಮಿಬುದ್ಧಿಯವನಾದುದರಿಂದ ಆ ಹಣವನ್ನು ಚಿನ್ನಗಳನ್ನು ಬಡವರಿಗೆ ಹಂಚಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು.

ವೆಂಕಟೇಶ್ವಯ್ಯ ತಿರುಗಿ ಒಂದು ಬಾವಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ತಾನು ಅಲ್ಲಿ ಹುಗಿದಿಟ್ಟ ಕೆಟ್ಟಿಗಾದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಏನಾಯಿತೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಶೀನವ್ವ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿದ. ರೋಧಿಯ ಜೀವ ಮಲಮಲ ಮೆರುಗಿತು. ತಾನು ಅಲ್ಲಿ ಹುಗಿದ ಧನದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವರು ಕನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೂಡಾ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ!

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೭೯ ಜುಲೈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

M. Natarajan

Devidas Kusbekar

- * ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- * ಮೇ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- * ನಮಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- * ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಸ್ತುಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ವಿಳಾಸ: ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೨೩.

ಮಾರ್ಚ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ನೊಂದಲನೇ ಫೋಟೋ ಮಕ್ಕಳ ವರ್ಷದ ಮಂಗಳ ವಾದ್ಯ
ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ ನಮ್ಮೇ ಎಲ್ಲಾ ಧಂಧಸ ಧಂಧಂ
ಕಳುಹಿಸಿದವರು: ಪಿ. ಎನ್. ರಾಜಶ್ರೀ,
೨೩, ನಾಯಕುಲು ಬೀದಿ, ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೦೩.

Printed by E. V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 2 & 3, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor NAGI REDDI

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Pub. shers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.

ರಾಜೂ ಬ್ಲಾಕ್ ಇಲ್ಲದೇನೇ ವೇರಂಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ

ರಾಜೂ ಬರೇ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದ.
ಪೇಟಾ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ
ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಜ, ಆದರೆ
ಬಟ್ಟಲಿನ ನೀರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದ.
ನೀರು ಮೇಲೆ ಕಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ.
ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನೂ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೂ
ಹೊಲಿಸು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾವ ತಾಯಿ ತಾನೇ
ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಾಳು? 'ಪೇಟಲಾ'
ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಬೇಡವಾ' ಎಂದು
ಅವನ ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದಳು.

ಮೊಹಮ್ಮದ್ ರಾಜೂನ ಮೇಲೆ ತುಂಬ
ಕನಕರ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನು
ರಾಜೂಗೆ ತನ್ನ ವ್ಯಾಕ್ಸ್ ಕ್ರಯನ್
ಮತ್ತು ಆಯಿಲ್ ಪ್ಯಾಸ್ಟೆಲ್‌ಗಳ
ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ನೀರು
ಬೆಣಕಾಕ್ಷು, ಬ್ಲಾಕ್ ಬೆಣಕಾಕ್ಷು, ಚಿಲ್ಲಿ
ಹೊಳಗುವುದಿಲ್ಲ, ಕಲೆಗಳಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಪ್ಯಾಸ್ಟೆಲ್‌ಗಳನ್ನು
ತೆಗೆಯಿರಿ. ಚಿತ್ರ ಮಾಡಲು ತುಂಬ
ಎಸಾಡಿ ಎಷ್ಟು ಕುಂಪದವಾದ,
ಎಷ್ಟು ತರಹದ ಬಣ್ಣಗಳು!

ನೀವು ಹೆಸರು ಬಣ್ಣ,
ಲಾಬ್‌ಬರ್ ಕಿತ್ತಿಲೆ ಬಣ್ಣ, ನವರಸ
ನೀರಿ ಬಣ್ಣ ಸೂರ್ಯಕಾಂತಿ
ಹೂವಿನ ಹಳದಿ ಬಣ್ಣ ಮತ್ತು
ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಬಣ್ಣಗಳು.

ಈಗ ರಾಜೂನ ಅಮ್ಮ ಕೂಡ
ಕ್ರಯನ್‌ಗಳ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು
ಅವನಿಗೆ ಕೊಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ.

ಕ್ಯಾಮೆಲ್

ಆಯಿಲ್ ಪ್ಯಾಸ್ಟೆಲ್‌ಗಳು.

12, 24 ಮತ್ತು 48 ಮಾರ್ಕಾಯಿ
ಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.

ಕ್ಯಾಮೆಲ್ ಪ್ರೈವೇಟ್
ಲಿಮಿಟೆಡ್,
ಅರ್ಬಿ ಮುಂಬಯಿ
ಡಿವಿಷನ್,
ಸಿ. ಡಿ. ನಗರ,
ಮುಂಬಯಿ-400 059.

ಅನಿಲ್‌ಬೆರಾರ್ ಕ್ಯಾಮೆಲ್
ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕದಿಂದ

Results of Chandamama-Camlin Colouring Contest No. 7 (Kannada)

1st Prize Lilla Stevenson Liril, Mandya. 2nd Prize B. M. Manika, Bangalore. 3rd Prize Sanjay
Krishna Bhal. Kurnat. Consolation Prizes C. Sathya Narayana, Yeshurga. Shridhara M. Ballam,
Bombay. K. Hataraj, Bangalore. M. S. Vaganathan, Mysore. S. R. Narayanaswamy, Bangalore.

DADDY

MUMMY

AND...

ನಾನು ನನ್ನ ಈಕೋ
ಸೈಚ್ ಪೆನ್‌ನಿಂದ ಈ
ರೂಪರೇಖೆಗಳನ್ನು ಗಿಚೆದ್ದು

EKCO

ಸೈಚ್ ಪೆನ್

ಇದ್ದುಗಳಿಂದಲೂ ಏಳು ರೀತಿ ಉಪಯುಕ್ತವು. ಇದ್ದುಗಳಿಂದ
ಬಹಳ ತೆಗೆಯುವುದರಿಂದಲೂ ಅವರಿಗೆ ಇದ್ದು ಟ್ರಸಿ
ಸಿಮ್ಸ್ ಮುಕ್ತಕಲ್ಪಿ ಸುಪ್ರಸಂಗೀಕವ ಕಲೆಯು
ಯಾವಾಗಲೂಯೂ ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದಲೂ
ಎಲ್ಲಾ ಸೈಚ್ ಪೆನ್‌ನಿಂದ ಅವರೂ ಉಪಯುಕ್ತವು
ಕಂಡುಕೊಂಡಿದೆ. ಇದ್ದು ಮನವುಕಂಡ
ಇದ್ದುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂವುದು.

ಪಂಚಕವಾರು ಕರಣ ತಂತ್ರಿ ಕಂಪನಿ
73, 75 ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್, ಮುಂಬಯಿ 400 003
ಫೋನ್: 324433

ಎಲ್ಲಾ ಸೈಚ್ ಪೆನ್‌ಗಳಿಂದ ಬರೆಯುವುದೇ
ಒಂದು ಆನಂದ

ಪ್ರೀತಿ ಬಯಸುವ ಪ್ರೀತಿ ಪಡೆಯುತ ಮತ್ತೆ ಬೆಳೆದಿವೆ

ಪ್ರೀತಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಸರು
ಪಾರ್ಲೆ ಗ್ಲೂಕೋ
ಅಪೂರ್ವವಾದ ರುಚಿ
ತುಂಬಿ ತುಳುಕುವ ಶಕ್ತಿ

ಹಾಲು, ಗೊಂದ, ಸಕ್ಕರೆ ಮತ್ತು ಗ್ಲೂಕೋಸ್‌ಗಳ
ಹಿತಕರ ಸಮಯದ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿವೆ.

ಪಾರ್ಲೆ

ಗ್ಲೂಕೋ

ಭಾರತದ ಅತ್ಯಧಿಕ ಮಾರಾಟವಾಗುವ ಮಿಡ್ಸ್
ವರ್ಲ್ಡ್ ಹಾಲ್ವೆಸ್‌ನಿಂದ.

ಕರಡಿಹೆಣ್ಣು

೧೦

[ಕಟುಕರಡಿಯವನು ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದುಮಾತೆ ಉಗ್ರವೆಂದ ರಾಕ್ಷಸನು ಕಾಪಾಡಿದನು. ಈ ಕಥೆ ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣು ಮೂತ್ರಕನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ವಾದ್ಯಕ ರಾಕ್ಷಸನದಾಯಿತು. ಅಬವಿಕನು ಕಟುಕರಡಿಯವನ ಬಂಟಿನಾಗರಲು ಒಪ್ಪಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಹೀಗೆ ಅವರೆಲ್ಲ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಆಗ ಅನೇಕ ಅನಿಗಳ ಬೇರಿನವರು ಇವರನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ದಾಣಾ ಪುರೋಗಿ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದರು.]

ಕಟುಕರಡಿ ದಾಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕಟುಕರಡಿ ಕರಡಿಹೆಣ್ಣು ಹೆದರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಸೊಂಡಿಲು ಕಟುಕರಡಿ ಆನೆಯೊ ಹೆದರಲಿಲ್ಲ. ಕರಡಿಹೆಣ್ಣು ಕಟುಕರಡಿ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಬಾಣಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡಹಿಡಿದು ಬೀಸುತ್ತ ತಾಗಿದ ಕಟುಕರಡಿ ಮೂರಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಟುಕರಡಿ ಮೂರಿದ ಅವನ ಆನೆಯನ್ನು ಸಮಾಪ ಕಟುಕರಡಿ ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಟುಕರಡಿ ಆ ಎರಡು ಅನಿಗಳೂ ಕರಡಿಹೆಣ್ಣು ಆನೆಯನ್ನು ಧೀರೋಚ್ಛ್ರಾ. ಮೂರು ಅನಿಗಳ

ಕರ್ಣಕರ್ಣ ಭೀಂಕಾರಗಳು ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಲಾ ಮೂರೊಳಗಿದ್ದು. ಸೊಂಡಿಲುಗಳಿಂದ ಒಂದ ನೊಂದು ಹಿಡಿಯಲೂ ಎಳೆಯಲೂ ನೋಡಿದುವು. ದಾಡೆಗಳಿಂದ ಹಾಯ್ದುವು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಗಿಡ ಫಲ ಗಳು ಮೂರಿದುವು. ಆಗ ಕಟುಕರಡಿಯವನು "ಜೈ ಶಿರೀಷವನ ಭೈರವಾ" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ತನ್ನ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಸೈನಿಕನ ಆನೆಯ ದಂತಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊದೆದನು ಆ ಕೊಡಲಿಯ ಬಿಟ್ಟು ಆ ಆನೆಯ ಒಂದು ದೇತವು ಉದಾರಿ ಕೆಳಗೆ ಅಮ್ಮ ದೂರವಿತ್ತು ಈ ಸೊಂಡಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತನು

ಮೇಲಿದ್ದ ಅಟವಿಕೆಯುವಕನು ಜಾರಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದನು. ದಂತ ಮುರಿದುಹೋದ ಆನೆ ಕರಡಿ ಕಟು ಕನ ರಭಸಕ್ಕೆ ತಾಳಲಾಗದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಓಡಲು ನೋಡಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಆನೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಸೈನಿಕರು ಮಹಾಭಯದಿಂದ ಆತ್ಮನಾದ ಮಾಡುತ್ತ, "ಓ! ಓ! ಈ ಆನೆ ಮೇಲಿರುವವನು ಕರಡೀ ವೇಷ ಹಾಕಿದ ಹಾಸ್ಯಗಾರನೂ ಅಲ್ಲ. ಬೇಡೀ ಭಾಗ ವತದ ವೇಷಗಾರನೂ ಅಲ್ಲ. ನಾವು ಅದುಕೊಂಡ ದ್ದಲ್ಲಾ ತಪ್ಪಾಯ್ತು. ಇದು ಯಾವುದೋ ಯುದ್ಧ ತತ್ತ್ವಕಲಿತ ಕರಡಿಯೇ ನಿಜ! ಈ ಆನೆಯೂ ಭೂಕುಸೇರಿತವನು ಮಂತ್ರಬಲ! ಇವರ ಮಧ್ಯ ಬಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಿಕ್ಕಿ ಕೆಟ್ಟವಲ್ಲಾ!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಆನೆಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದರು.

ಕಟುಕಕರಡಿಯವನು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ದಿಕ್ಕಿರುವ ಅಟವಿಕೆಯುವಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಬಿದ್ದೆಯೋ! ಹಾಗೇ ಬಿದ್ದಿರೂ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗುತ್ತೆ! ಹುಂ,

ಈ ಆನೆ ಮೇಲಿನವರನ್ನು ತಡ್ಕಿಸಲು ಬದ ಬಾರದು" ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಕನ್ನ ವಾಹನವನ್ನು ವೇಗ ವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿಸಿ ಅ ಎರಡು ಜನಗಳನ್ನೂ ಅಡ್ಡುಗಟ್ಟಿ, "ಎಲೋ! ನಾನು ನಿಜವಾದ ಕರಡಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಕಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಯುವುದೇ ಷ್ಟ್ರಿ ಯಾಗಿರುವ ಕಟುಕರಮುಖಂಡ ನಾನು! ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದರೂ ನಾವು ಒದುಕರಬೇಕೆಂದರೆ ಓಡಿ ಹೋಗುವ ಆರೋಚನೆ ಬಿಟ್ಟು, ನಾನು ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಡ. ಓಡ್ಬರಲ್ಲೇ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು.

ಕಟುಕಕರಡಿಯವನ ರೂಪವನ್ನೂ, ಕಣ್ಣು ಗಳನ್ನೂ, ಚರ್ವೊಡಲಿಯ ಹೊಳವನ್ನೂ ಭೇಕರ ಕಂಠಸ್ವರದನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಆ ಸೈನಿಕರು ನಮಿಸುವಂತ ವಾಗಿ ನಡುಗಿದರು.

ಕರಡಿ ಕಟುಕನು ತನ್ನ ಮೊಂಡು ಸೋದಿರಿಸ ಆನೆ ಯನ್ನು ಸೈನಿಕರ ಆಸೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ವೇಗವಾಗಿ ಎರಡು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಹಿರಗಿಸಿ, ಚರ್ವೊಡಲಿಯನ್ನೂ ಒಂದು ಆನೆಯ ತಲೆಗೆ ತಗಲಿಸಿ, ಸೈನಿಕರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಹೇಳಿರಿ ಈಗ, ನೀವು ಯಾರು? ದುರ್ಮುಖರಾದವರಿಗೆ ಡೈ ಅಂತ ಓಗಿದಿರಲ್ಲಾ? ಆ ರಾಜನ ತಲೆ ನನ್ನ ಅಡವಿನಲ್ಲಿದೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿಮ್ಮ ದುರ್ಮುಖರಾದವನು ರಾಜ್ಯವಾಳುವ ರಾಜ ನಲ್ಲದೆ, ಯಾವುದಾದರೂ ಗಡ್ಡೆ ಹೂಡುವ ಬೇಸಾ ಯದ ರಾಜನೋ?" ಹೇಳಿರಿ 'ಮಾವ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನ ತಡೆಯವರು ನಿ'ವು!" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅವನ ಎತ್ತಿ ಕೇಳಿ ಸೈನಿಕರೊಬ್ಬನು, ಕಟುಕ ಕರಡಿಯವನಿಗೆ ತಗಲಿಬಾಗಿ ಕೈಮುಗಿದು, "ಭಟ್ಟೂಕ ಟುಕಾರಾಟಾ! ನಾವು ಜಯಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದು ಉದಂಪಗಿರಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳುವ ದುರ್ಮುಖಿ ಮುಖ ರಾಜರಿಗೆ ಅವರನ್ನ ಈ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಡಮೋ ಗುವವಂಶದವರು ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿದರೆಂದು ಕೇಳಿ

ಮಗನ ಬಂತು ಅವರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಬಂದು, ಆನೆಯ ಮೇಲಿರ್ದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿ ದೆವು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳು ಬೇರೆ ಯಾರೋ ಗಣವಾಹಕರು." ಎಂದನು

ಅವನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಟುಕರಡಿ ಯವನು ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾ, "ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ರಾಜನನ್ನು ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನೀವು ಕೇವಲ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಸೈನಿಕರು ಮಾತ್ರ ಈ ಮಹಾರಾಜನೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೀರೇನು? ಅಲ್ಲಿ ಒಂದಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯವೇನಾದರೂ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆಯೇ?" ಎಂದನು

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ನಾಲ್ವರು ಸೈನಿಕರು ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿದರು. ಅವರ ಮುಖ ಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಳುಪು ಕಟ್ಟಿಕು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಕರಡಿ ಕಟುಕನು ತನ್ನ ಚಪಗೊಡಲಿಯನ್ನು ಅವರ ಆನೆಯ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು, "ಓಹೋ! ಏನೋ ಹುಳ್ಳು ಹೊಳಲು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವಿರೇನು? ನೀವು ನೇಳುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನನಗೇನಾದರೂ ಸಂಶಯ ಬಂದರೆ ಈ ಆನೆಯ ಕುಂಭಸ್ಥಳವನ್ನು ಒಂದೇಚಿಗೆ ಬಿಡುಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಆಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ನಾಲ್ವರ ಶಲೆ ಗಳಿಗೂ ಅದೇ ಗತಿ' ಜಾಗ್ರತೆ! ಇದ್ದದ್ದಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಬೇರಬಿಡಿ!" ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಕೆಕ್ಕರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು

ಕಾಡೋ ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬ ಚುರುಕುಬಿಸಿ ಶಗಲಿರ್ದವ ನ್ನು ಹುಗೇಸಿಲ್ಲ ಭಜ್ಜಿಹವ್ರಭೂ! ದುರ್ಮುಖ ರಂಜಧಾನಿಗೇ ಅವತ್ತು ಬಂದಿದೆ ಸೂರ್ಯಾ ಧಾನ್ಯ ಬಲು ಸಾಕುಂತರಾಹಸೋಬ್ಬ ರಾಜಧಾನಿ ಯನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಆಗ ನಡೆದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿ ಹೊರದಿದ್ದ ನಾವು ಮಾತ್ರ, ರಾಜನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಈ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ

ಬಂದೆವು. ಇಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಸೈನ್ಯವೂ ಇಲ್ಲಿ ಸಂಜಾವ.ವೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಜನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕಷ್ಟ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕಷ್ಟ!" ಎಂದನು.

"ಅಹಾ! ನಿಮ್ಮ ರಾಜಭಕ್ತಿ ಮೆಚ್ಚಿಕಕ್ಕಂಥಾದ್ದೇ ಆದರೆ ನೀವು ಯಾರಿಗಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಶ್ರಮಪಟ್ಟಿರೋ ಆ ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನು ಚಂದ್ರಶರಣಗವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟು, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮಾಂತ್ರಿಕನನ್ನೂ, ಕಾಳಾವರ್ಮನೆಂಬ ಮಹಾವೀರನನ್ನೂ ಅವಮಾನಪಡಿಸಿ ಕವ್ವದ್ದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದ, ಅವನು ಬೇವದೊಂದಿಗೆ ಉದಯಗಿರಿಯನ್ನು ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತೋ? ನೀವು ಅವನ ಗೊಡವೆ ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಾದನ ಅಶ್ರಯ ಸೇರಿ ಬದುಕಿರ. ಹೋಗಿರ. ಪಾಪ, ನಿಮಗೇಕೆ ಆ ಗತಿಗೇಡಿಯ ಗೊಡವೆ?" ಎಂದ ಕಟುಕರಡೀ ಮಾನುಷ್ಯ.

ಅವನ ಮಾತುಗಳು ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಸೈನಿಕರು ಮತ್ತೆ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದರು

ಆಗ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಓಡೋಡುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಗೆಬಂದು, "ಕಟ:ಕಛ್ಛೂಕ ಪ್ರಭೋ ! ಓದೆ ಬರುವ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಈ ಕಡೆ ಆನೆಗಳ ಫೀಂಕಾರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ನಿಮ್ಮ ಆನೆಯನ್ನು ಕಾಡಾನೆಗಳೇನಾದರೂ ಆಟಕಾಯಿಸಿದುವೇನೋ ಅಂದುಕೊಂಡವು, ಎಲ ! ಇದೇನು ? ಇವನಿಗೇ ನಾಯಿಕು ?" ಎಂದು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬೋಲಬಿದ್ದಿದ್ದ ಆಟವಿಕಯುವಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ? ಇವನನ್ನು ಕಾಡಾನೆಗಳು ತಾಳಿದು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದ ಹಾಗಿದೆ ಪಾಪ' ಯಾವಳು ಹೆತ್ತವಾಗನೋ !" ಎಂದನು.

ಕರಡಿಕುಟುಕನು ತನ್ನ ಆನೆಯನ್ನು ಆಟವಿಕಯುವ ಕನ ಬಳಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿ, ಅವನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪಕ್ಕವು ಎರಿ ತಗ್ಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, "ಇವಳು ಬದುಕಿಯೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಆನೆಯ ಕುಂಭಸ್ಥಳದ ಮೇಲಿ ನಿಂದ ಬಿದ್ದ ಖೆಚ್ಚಿಗೆ ಮೂರ್ಛಬುದಿದೆ ಅಷ್ಟೇ ಅವನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಂದೇಕುತೊಡು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಪೆಟ್ಟೇ

ಮುಟ್ಟು." ಎಂದನು. "ಹಾಗೇನು ?" ಎಂದು ಅಂಗ ರಕ್ಷಕನು ತನ್ನ ಆಗ್ನೇಯಿಂದ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಆಟವಿಕನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಒಂದೂ ದಿಟನ್ನು ಬಾರಿಸಿ, "ಎದ್ದೇಳು ಎದ್ದೇಳು ! ನಿನ್ನ ಯಜಮಾನ ಮಹಾಭಲ್ಲೂಕಯ್ಯ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಓಗೆ ದಿದ್ದಿರು ತ್ತೀಯೋ ?" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಆಟವಿಕನು ಎದ್ದುನಿಂತು, ತನ್ನ ಬಿಲ್ಲುಬು ಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, "ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ? ಎನಾಯಿಕು ನನ್ನ ದೊರೆಗೆ ? ಕರಡಯ್ಯ ದೊರೆಯನ್ನು ಅಡ್ಡ ಗಟ್ಟಿದವರು ಎಲ್ಲಿ ?" ಎಂದು ಬಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಾಣ ಹೂಡಿ ಆಟೀಟಿ ನೋಡಿದನು.

ಆಗ ಅವೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಸೈನಿಕರು, "ಅಯ್ಯಾ ! ಅಂಗರಕ್ಷಕ ಪ್ರಭುವೇ ! ನಮಗೊಂದೂ ತೋರೋ ದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನ ಕಾಪಾಡಿ, ಕಾಪಾಡಿ ! ನೀವೇ ಗತಿ ! ಶರಣು ! ಶರಣು !" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ, ಆನೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿದರು.

ತನ್ನನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನೆಂದೂ ಕರೆದವರು ಯಾರೊಂದು ಅಂಗರಕ್ಷಕನು ಅಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಆ ಸೈನಿಕರನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀವೋ ? ಎನಿದು ? ನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಏಕೆಬಂದಿರಿ ? ಎನಾಯಿಕು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಕಟಕಕರಡಿಯವನು ಗಟ್ಟಿ ಯಾಗಿ ನಕ್ಕು, "ಅದೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಕಥೆ. ನಿನ್ನ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನ ರಾಜಧಾನಿ, ಕೋಟೆ, ಅರಮನೆ ಗಳನ್ನು ಯಾವನೋ ಸಾಮಂತರಾಜ ಅಕ್ರಮಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಹೋದರೆ ಹೋಗಲಿ. ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಲೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ವಿಧ್ವರ ಮಾತ್ರ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ ? ಆ ಮಾತು ಬಿಡು." ಎಂದನು.

ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನೂ, ಅವನ ಹಿಂದೆ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನೂ, ಸಾಗದುಲ್ಲ ಮೊದ

ಲಾಡ ಕಳ್ಳರೂ ಬಂದರು. ದುರ್ಮುಖನು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, "ಆರರೆ! ನೀವೇ! ಏನಿದು? ನೀವೆಲ್ಲಾ ಈ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಬಂದಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಕಟುಕರಡಿ ಯವನು ಆನಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು, "ಇದೇ ಪುಷ್ಪೆಯನ್ನೇ ನನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕನೂ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ನಾನೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೀಳು. ಅದೇನೂ ಚಿಂತೆ ಮಾಡ ಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ. ನಿನ ರಾಜಧಾನಿ ಸಾಮಂತ ರಾಜನ ವಶಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ನಿನಗೆ ರಾಜ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಬದುಕುವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ." ಎಂದನು.

"ಮಾವ ಹುಲು ಸಾಮಂತನವನು?" ಎಂದು ದುರ್ಮುಖನು ಕೋಪದಿಂದ ಕತ್ತಿ ರುಳಿಸಿ ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ, "ನನಗಿರುವ ಸಾಮಂತ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ. ಆ ಸೂರ್ಯಭೂವತಿ. ಅವನೇ ಏನು ನನ್ನ ರಾಜ್ಯ ಅಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು? ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೇಡಿಗಳಾಗಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಓಡಿಬಂದಿರು ಎರಾ? ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ತೀನಿ ತುಂಬಿಸಿ ಕಾಪಾಡಿದ್ದಲ್ಲಾ ವ್ಯರ್ಥ. ವರಮು ದ್ರೋಹಿಗಳೇ! ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗಳನ್ನು ಈಗಲೇ ಕಡಿದುರುಳಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಸೈನಿಕರ ಮೇಲೆ ಧುಮುಕಲು ನೋಡಿದನು.

ಆಗ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ತಟ್ಟನೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು, ದುರ್ಮುಖನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ದುರ್ಮುಖ ರಾಜಾ! ಭುಡುಕಿಬಿಡಬೇಡ. ಮೊದಲು ಕಟುಕ ಕರಡಿ ಮನುಷ್ಯನಿಂದ, ಆ ಮೇಲೆ ಮಹಾಮಾಂತ್ರಿಕನಿಂದ ಹೀಗೆ ಬೀಸಿಕೊಂಡಿರುವ ದೊಣ್ಣೆಯ ಏಟುಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯ ನೋಡು. ಆ ಮೇಲೆ ಬೇಕಾದರೆ ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯ ಕೋಟೆ ಕೊತ್ತಳ ಎಲ್ಲಾ ಉಳಿಸುವ ಮಾತು ನೋಡೋಣ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಿನಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿರುತ್ತೇವೆ" ಎಂದನು.

ರಾಕ್ಷಸನ ಮಾತು ಕೇಳಿ, ದುರ್ಮುಖನ ಅವಶ್ಯವೂ ದರ್ಪವೂ ಜ್ವರನೆ ಇಳಿಯಿತು. ಅವನು ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನ ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, "ರಾಕ್ಷಸ ಪ್ರಭು! ನನಗೆ ಮಿಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಾವೇ ಒರುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ರಾಜ್ಯದ ರಾಜನಾಗಿಯೇ ಸಾಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಭಾರ ನಿಮ್ಮದೇ. ನಿಮ್ಮ ಸಹಾಯದಿಂದ ದುಷ್ಟನಾದ ಆ ಸಾಮಂತನ ತಲೆಯನ್ನು ಕೋಟೆಯ ಬುರುಜಿಗೆ ನೇತು ಹಾಕಿ. ಆ ಮೇಲೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ನನ್ನ ತಲೆ ಕಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆ ಕರಡೀ ಕಿಂಗ್‌ಡ್ಲರ ಸನ್ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೊಂದು ಆಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡ ಬೇಕು." ಎಂದನು.

ದುರ್ಮುಖನ ಮಂತ್ರಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಿವಿರ ಉಂಜಾ ಯಿತು. ಅವನು ಕಟುಕರಡಿಯವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎಲೋ, ನರಭಲ್ಲೂಕಾ, ಈ ದುರ್ಮುಖನ ಕೋರಿಕೆ

ಯಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ತಪ್ಪು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಇಷ್ಟುಕಾಲ ರಾಜನಾಗಿ ಬಾಳಿದವನು. ಸಾಯುವ ಕಾಲದ ಕೊನೆಯ ಕೋರಿಕೆ ತೀರಿಸಬೇಕು ಅನ್ನುತ್ತಾರಲ್ಲವೆ? ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣವೇನು? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕುಟುಕರಡಿಯವನು ತುಸು ಯೋಚಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, “ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸಲು ಗತ್ತುಹಾಕಿಕೊಂಡಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?” ಎಂದು ಬೆರಳಿಂದ ಕೊಡರಿಯ ಹರಿತವನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಆವನು ಕೋಪದಿಂದ ಮೈ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲೇ ಶಾಂತಪಡಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ಅವನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ಪುಸ್ತುತ, “ಕೋಪೋಗ್ರನಾದ ಕುಟುಕ ಮಾಪವನೇ! ನಿನ್ನ ಕೊಡಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಹರಿತಮೆಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ.

ಒಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಷಯ ಗಮನಿಸಿದೆಯಾ? ನಿನ್ನ ಪೂಜ್ಯ ಗುರುಗಳಾದ ಕರಡಿಹೆಂಗಣ್ಣು ಮೂಂತ್ರಿಕರು ರಾಜನಾದ ದುರ್ಮುಖನ ತಲೆ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದರೋ. ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ದುರ್ಮುಖನ ತಲೆಯನ್ನೋ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ತುಂಬ ಮುಖ್ಯವಾದುದಲ್ಲವೆನ್ನುವಿಯಾ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಕರಡಿಯವನು ತಲೆಯಲಾಗಿಸುತ್ತ, “ಉಗ್ರದಂಡಾ! ನೀನೇನೋ ಮಾತಿನ ಮಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಸಂದೇಹವೇನೋ ಎಬ್ಬಿಸುವ ಹಾಗಿದೆ. ಹೇಳುವಂಥಾದ್ದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬಿಡು.” ಎಂದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ಈ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ತಲೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕಿಂದಲೂ ತಪ್ಪಿ ಹೋದ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತೇ ಹೆಚ್ಚು ಚಿಂತೆ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದ್ರೋಹಿಯೂ ಕಳ್ಳನೂ ಆದ ಆ ಸಾಮಂತ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿಯನ್ನು ಕೋಟಿ ಯೊಳಗಿಳಿಸಿದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ, ಇವನು ಉದಯಗಿರಿ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜನೇ ಆನಿಸಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಮೂಂತ್ರಿಕ ಮಹಾನುಭಾವರ ಲುಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮೂಂತ್ರಿಕ ಮಹಾನುಭಾವರಿಂದ ಯಾವ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯೂ ಬರಲಾರದು.” ಎಂದನು.

ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನು ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಜೋಡಿಸಿ, “ಅಯ್ಯಾ ಭಲ್ಲೂಕಪ್ರಭುವೇ! ಕೆಲವೇ ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಈ ರೋಕ ಬಿಡಲಿರುವ ನನ್ನ ಕೊನೇ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬೇಡಿ!” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಕರಡಿ ಮನುಷ್ಯನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡವನಂತೆ ತಲೆ ಯಾಡಿಸಿದನು, ಆಗಲೇ ಅತಿವಿಕ ಯುವಕನು ಒಂದು ಬಾಣವನ್ನು ಒಂದು ಮರದ ಬೊಡ್ಡೆಗೆ ಹಾಗುಬಂತೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ, “ಆಹಾ! ಕರಡಿ ದೊರೇ! ಆ ಸಾಮಂತ

ನನ್ನ ನನ್ನ ಬಾಣಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಬದುಕುವ ನನ್ನಂಥವರಿಂದ, ನಾವು ಹೊಡೆದ ಹಕ್ಕಿ ಹಕ್ಕಿಗಳೆಲ್ಲ ತೆರಿಗೆ ಹೊಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆ ಕ್ರೂರನ ಮೇಲೆ ಹಗೆ ತೀರಿಸಲು ನನಗಿದು ಒಳ್ಳೆ ಸಂದರ್ಭ." ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕ ನಾಗಮಲ್ಲನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಅಡಿಸುತ್ತ, "ಆ ಸೂರ್ಯ ಭೂವತಿ ಎಂಬ ಸಾಮಂತ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಹೇಸು ವವನಲ್ಲ. ದಾರಿ ದೋಚಿ ಬದುಕುವ ನಮ್ಮಿಂದ ಕೂಡಾ ಕದ್ದುಕೊಂಡುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಭಾಗ ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆ ದುಷ್ಪನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಿಸು ವಾಗ ಈ ದುರ್ಮುಖಿ ಮಹಾರಾಜರು ಧರ್ಮ ರಾಜನಂಥವರು" ಎಂದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಸಾಮಂತನ ತಲೆಯನ್ನೂ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಮಹಾಮಾಂತ್ರಿಕರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿ ಸೋಣ. ಅವರು ಅಂಥವರ ತಲೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಏನು ಯಜ್ಞ ಮಾಡುವಕೋ! ನಡೆಯಿರಿ. ಉದಯ ಗಿರಿ ಎಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದೆ?" ಎಂದ ಕೀಳಿದ ಕರಡಿಕಟುಕ.

"ಅಡ್ಡದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಅರ್ಧಗಂಟಿ ದಾರಿ ಯಷ್ಟೇ. ನಾನೇ ಮುಂದಿನಿಂದ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತೇನೆ. ಭಲ್ಲೂಕ ಮಹಾರಾಜರೇ, ನಿಮ್ಮ ಮೊಂಡು ಸೊಂಡಿಲಿನ ಅನೇ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಕೊಳ್ಳಲೇ?" ಎಂದ ಅಟವಿಕ ಯುವಕ.

ಕರಡಿಕಟುಕನು "ಏರಿಕೋ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತಾನೂ ಅನೆಯ ಮೇಲೇರಿ ಕುಳಿತನು. ಉಗ್ರದಂಟ ರಾಕ್ಷಸನು ದಂತಮುರಿದ ಅನೆಯ ಮೇಲೆ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನನ್ನೂ ಎತ್ತಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಕರಡಿಕಟುಕನೊಂದಿಗೆ, "ಭಲ್ಲೂಕ ಬಾಣವಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕೀಳಿದೆಯೇ ಈ ರಾಜನನ್ನು ಅನೇ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿದೆಯೆಂದು ಗುಟ್ಟಾಗಬೇಡ. ನಿನ್ನ ನೋಡಿ ನಾನೂ ಹೆದರುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲೇ ರಾಜನಾಗುವವನಿಗೆ ಇಷ್ಟಾದರೂ ಮರ್ಯಾದೆ ಇರಲೇ ಅಂತ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ." ಎಂದನು.

ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನ ಅನೆಯ ಮೇಲೆ ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು ಏರಿಕೊಂಡರು. ಮತ್ತೊಂದು ಅನೆಯ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕ ನಾಗಮಲ್ಲನೂ, ಅವನ ಅನುಚರರೂ, ಉಳಿದಿಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರೂ ಏರಿ ಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಹೊರಟಾಗ, ಉಗ್ರದಂಟ ರಾಕ್ಷಸನು ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಯನ್ನು ಹಗಲಿಗಾಣಿಸಿಕೊಂಡು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತ ನಿಂತು ನಿಂತು ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಸಾಗಿದನು.

ಅರ್ಧಗಂಟಿಯ ಮೇಲೆ ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹಾಕಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಒಂದು ಮೃದಾನ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅವರ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕೋಟೆಯೂ, ಅದರ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ಭವನಗಳ ಮೂಲೆಗಳೂ ಕಂಡು ಬಂದುವು. ಅದುವೇ ಉದಯ

ಗಿರಿ ನಗರವೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಕೋಟೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ದುರ್ಮುಖ ರಾಜನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಚಿಂತೆಯಾವರಿತು. ಅವನು ಕರಡಿಕಟುಹೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯಾ ಭಲ್ಲೂಕ ಮಹಾ ರಾಜ! ಈಗ ಆ ದ್ರೋಹಿಯಾದ ಸಾಮಂತನ ವಶದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಶ್ವಸೇನೆಯೂ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ್ಬಲವೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ಸೇನೆಯನ್ನು ಇದಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈಗ ಹತ್ತುಮಂದಿ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ? ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೆ? ಹೇಗೆ ವಿಜಯ ಸಾಧಿಸುವುದೋ?" ಎಂದನು.

"ಈ ಅನುಮಾನ ಈಗ ಬರುತ್ತದೇನು ನಿನ್ನ?" ಎಂದು ಕರಡಿಕಟುಕ ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸಿ, ತನ್ನ ಚಪ ಗೊಡಲಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ, "ಇಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬಾರಯ್ಯ ಉಗ್ರದಂಡಾ!" ಎಂದು ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕರೆದು, ದುರ್ಮುಖನಿಗೆ ಬಂದ ಸಂದೇಹವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದನು.

ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಡೆದು, "ಅದಕ್ಕೇಕೆ ಸಂದೇಹ? ನಿನ್ನ ಚಪ ಗೊಡಲಿಯೂ, ನನ್ನ ಗದೆಯೂ ಎಷ್ಟುಮಂದಿ ಸೈನಿಕರನ್ನಾದರೂ ಹತಮಾಡಬಲ್ಲುವು. ಸುಮ್ಮನೆ ರಕ್ತಪಾತವಾಗದಂತೆ, ನಗರವನ್ನು ದುರಾಕ್ರಮಣ

ಮಾಡಿದ ಆ ಸಾಮಂತನನ್ನು ಕೂಡಿದ ತಲೆ ಹಾರಿಸುವ ದಾರಿ ವಿನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೇದು. ಸುಮ್ಮನೆ ಪಾಪದ ಸೈನಿಕರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಲ್ಲದಿರುವ ಆಲೋಚನೆ ಯಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿ!" ಎಂದನು.

ರಾಕ್ಷಸನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಳ್ಳರೊಡೆಯ ನಾಗ ಮಲ್ಲನು ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು, "ಆಂತಹ ದಾರಿಯನ್ನು ಅಗಿನಿಂದಲೇ ನಾನು ಆಲೋಚಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನೂ ನನ್ನ ಅನುಚರರಿಬ್ಬರೂ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ. ಅವನ ಶತ್ರು ದುರ್ಮುಖ ರಾಜರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ತಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆಗ ಅವನೇ ಕೆಲವುಂದಿ ಅಂಗರಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬಹುದು." ಎಂದನು.

"ಇದು ಒಳ್ಳೇ ಆಲೋಚನೆ. ಉರುಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಟ್ಟಿರುವಿ. ಹುಂ, ಹೊರಡು ಹಾಗಾದರೆ" ಎಂದ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸ.

ನಾಗಮಲ್ಲನೂ ಅವನ ಅನುಚರರೂ ಆನೆಯನ್ನು ದೌಡಾಯಿಸುತ್ತ ಕೋಟೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋದರಷ್ಟೇ, ಆಗ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಕೋಟೆಯ ಮಹಾದ್ವಾರವು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಆಗಲಕ್ಕೆ ತೆರೆದು ಕೊಂಡಿತು. ಒಳಗಿನಿಂದ ಕೆಲವುಂದಿ ಅಶ್ವಕರೂ, ಸೈನಿಕರೂ ಹೊರಗೆ ಬರತೊಡಗಿದರು.

